

A SZABADSÁG ÍZE

A SZABADSÁG ÍZE

NORA ROBERTS

A SZABADSÁG
ÍZE

A MacKade
EYEBR

NORA ROBERTS
A SZABADSÁG ÍZE

MacKade fivérek 3.

Devin MacKade seriff csak a távolból figyeli gyermekkori játszótársa, Cassie Connor házasságát, amely egyáltalán nem mondható tökéletesnek. Joe Connor elvesztette a munkáját, és minden dühét, megaláztatását a feleségén és két gyermekén vezeti le. A seriff nem tehet semmit mindaddig, amíg Cassie hozzá nem fordul segítségért. Végül ez a pillanat is elérkezik, s az elgyötört asszony egyedül marad kislányával és fiával. Shane lassan ráébred, hogy nem csak sajnálatot érez iránta...

ELŐHANG

Devin MacKade meg volt róla győződve, hogy a huszadik a legkritikusabb év egy férfi életében. Elég idős volt ahhoz, hogy felelősséget vállaljon a tetteiért, megálljon a saját lábán vagy szeressen egy nőt, a törvény azonban mégsem tekintette teljes mértékben felnőttnek. Boldog volt, hogy tizenkét hónap múlva a háta mögött hagyhatja az aggodalmait.

Ő volt a harmadik a négy fivér közül, így szemtanúja lehetett, amikor Jared és Rafe átlépte a bűvös huszonegyes határt. Természetesen Shane sem állt már távol a nagykorúságtól. Nem mintha annyira szeretett volna idősebb lenni. Élvezte az életét, mégis a rá jellemző módszerességgel lassan tervezni kezdte a jövőjét.

Antietam lakói bizonyára elképedtek volna, ha megtudják, hogy Devin a törvény áthágása és sárba tiprása helyett inkább a megvédése mellett teszi le voksát.

Az édesanyja kényszerítette, hogy főiskolára menjen, de ha már ott volt, elhatározta, hogy hasznossá teszi magát. A figyelmét leginkább a jogalkalmazás-, a kriminológia-és a szociológia-előadások kötötték le. Érdekelte, hogyan és miért hozták meg annak idején a törvényeket, valamint milyen áron tudják mindezt betartatni az emberekkel. Szinte már a kezdet kezdetén úgy érezte, hogy a könyvek, a szavak és az eszmék csak arra várnak, hogy felfedezze őket.

A lényeg, hogy a komoly fiatalember úgy döntött, rendőrnek áll.

Egyelőre még nem akarta megosztani a hírt a családjával, hiszen tudta, hogy a fivérei egyfolytában ugratják majd az elhatározása miatt. Még Jared könyörületében sem bízhatott, aki pedig a legjobb úton haladt afelé, hogy ügyvéd legyen. Mindezt azonban egyáltalán nem bánta, mivel jól tudta, hogy meggyőző ereje, valamint ökle segítségével nyomatékot adhat a szavainak. Ezúttal azonban semmi kedve nem volt beszélgetni.

Tisztában volt azzal, hogy bármilyen erősen vágyik valamire az ember, nem mindig kaphatja meg. A bizonyíték ott volt előtte Ed Kávézójában, ahol a fivéreivel gyorsan bekaptak valamit, mielőtt átmentek volna biliárdozni Duff Kocsmájába. Igen, a bizonyíték éppen letette elé a nap különleges fogását, miközben Rafe könnyed udvarlását hallgatva szégyenlősen elpirult.

A százhatvan centiméter magas, alig negyvenöt kilós szépség törékeny és kecses volt, akár egy rózsaszál. Hatalmas, sűrű szeméből ártatlanság sugárzott, és az arcát angyalhajhoz hasonlatos szőke fürtök keretezték. Az orra enyhén fitos volt, és ő büszkélkedhetett a megye legérzékibb ajkával. Úgy festett, mint egy játék baba. Devin tudta, hogy az apró kéz ügyesen egyensúlyoz a tényérekkel, a

kávészsésszékkel és a poharakkal. Középső ujján apró, gyémántköves gyűrű csillogott.

Cassandra Connornak hívták, és a fiú úgy érezte, ő az, akire egész életében várt. Régóta ismerte, hiszen együtt nőttek fel. Eleinte csak érdeklődött iránta, majd később teljesen belehabarodott, ám túl félénk volt ahhoz, hogy bevallja az érzéseit.

Ez a visszafogottság lett a veszte. Mire elhatározta, hogy tesz valamit az ügy érdekében, már túl késő volt. Joe Dolin megkaparintotta a lányt. Az esküvőt két héttel az érettségi után, júniusra tervezték.

Semmit nem tehetett, hogy megakadályozza.

Vigyázott, hogy ne kövesse a tekintetével, ahogy Cassandra visszatér a pulthoz. A fivérei árgus szemekkel figyelték, mibe köthetnek bele, és nem viselte volna el, ha egy olyan személyes és egyben megalázó ügy miatt ugratják, mint a viszonzatlan szerelem.

Kibámult az ablakon és a tekintete végigsiklott a főutcán. Megfogadta, hogy egy nap majd meghálálja a városnak, amiért átsegítette élete legnehezebb, legfontosabb időszakán. Egy nap szolgálni és védeni fogja Antietam érdekeit. A lelke mélyén tudta, hogy ez a végzete.

Néha arról álmodott, hogy hősként megvédelmezi a háború tépázta, szenvedő várost, melyet megosztott az emberek különböző eszmék iránti elkötelezettsége. Az álmaiban látta, milyen volt régen, és hogyan festett a megkopott polgárháborús fényképeken. Kőházak, templomok, ló vontatta hintók... Szinte hallotta a sarkon vagy a borbélynál gyülekező férfiakat, akik lelkesen tárgyaltak az államok között folyó háborúról.

Természetesen a város, legalábbis a nagyobb része, kísértetjárta volt. Devin úgy gondolt erre, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. A dombon álló régi Barlow-ház, az erdők, a saját otthonuk és a földek, melyeket tavasszal segített felszántani és bevetni, mind-mind a szellemek kedvenc helyei közé tartoztak. A környék a valaha ott élt emberek életét és halálát, reményeit és félelmeit visszhangozta.

Kétségtelen, hogy ébernek kellett lennie, ha hallani akarta, mit üzennek.

– Majdnem olyan finom, mint anya főztje – jegyezte meg tele szájjal Shane, és még több krumplipürét lapátolt a szájába. Amikor elmosolyodott, megjelent az arcán a jellegzetes MacKade gödröcske. – Szerintetek mit csinálnak a nők, ha van egy szabad estéjük?

– Pletykálnak – jelentette ki Rafe, s miután az utolsó falatot is eltüntette a tányérjáról, rágyújtott, és kényelmesen hátradőlt. – Mi más?

– Anyának lenne miről regélnie – mondta Jared.

– Ez igaz. Az öreg Metz néni bizonyára most is ellátja rólunk keringő pletykákkal – mondta Rafe hamiskás vigyorral az arcán. Az jutott az eszébe, hogy az édesanyjuk hátrakötött kézzel is elbánná a méltóságteljes Mrs. Metzcel.

Devin a főutca helyett a fivéreit vette szemügyre.

– Csináltunk valamit mostanában?

Valamennyien elgondolkodtak a kérdésen. Nem mintha kihagyott volna az emlékezetük, de a csetepaték szinte mindennapossá váltak, így gyakran megfeledkeztek arról, hogy mi mikor történt.

Aki elhaladt Ed Kávézója előtt, és benézett az ablakon, láthatta, amint a négy MacKade fiú vidáman beszélget. Mindegy, hogy egy nő tíz- vagy nyolcvanéves volt, a sötét hajú, zöld szemű ördögfiókák mindig megdobogtatták a gyengébbik nem szívét. A férfiak viszont nagy ívben elkerülték őket, vagy mihamarabb fedezékbe vonultak, ha feltűntek a színen. Egy ideig azon vitatkoztak, hogy ki tett legutóbb rossz fát a tűzre. Ebbe a témakörbe tartozott a kötekedés, a verekedés, a törvény megszegése vagy a bárminemű rendbontás. Végül egyre hevesebbé váló szóváltás után megegyeztek abban, hogy Rafe a győztes, mivel a minap versenyzett a 34-es úton Joe Dolin Chevyje ellen. Nem kapták el őket, de a hír gyorsan szállt Antietamban. Főleg, mivel Rafe győzött, Joe pedig bosszút forralva eloldalgott.

– Az a fickó egy tökfaj – fújta ki a füstöt Rafe. Senki nem ellenkezett. A tekintete a tányérokkal zsonglórkodó Cassie-re siklott. – Vajon mit lát benne egy ilyen angyali teremtés?

– Ha engem kérdezel, csak el akar szabadulni otthonról – mondta Jared, miközben félretolta a tányérját. – Elég, ha az ember az anyjára néz, máris menekülni támad kedve. Az a nő egy megszállott.

– Talán szereti a pasast – jegyezte meg halkán Devin.

Rafe egyetlen durva szóval adott hangot félreérthetetlen véleményének.

– Ugyan már, hiszen csak tizenhét éves. Tucatszor lesz még szerelmes.

– Nem mindenkinek csapodár a szíve.

– Csapodár a szíve? – rikkantott fel Shane nevetve. – Tudod, Dev, Rafe-nek nem a szíve csapodár, hanem a...

– Fogd be, te nyavalyás! – szólt rá Rafe az öccsére, és erőteljes mozdulattal a

bordái közé bökött a könyökével. – Mit szólnál egy sörhöz, Jare?

– Jöhet!

A fiú kajánul az öccseire sandított.

– Milyen kár, hogy ti csak üdítőt ihattok. Lefogadom, hogy lapul néhány üveg gyerekpezsgő Duff raktárában.

A rosszmájú megjegyzés természetesen feldühítette Shane-t, de egyébként is ez volt a cél. Először indulatos szavak röpködtek a levegőben, majd lökdösődés kezdődött. Edwina Crump állandó székhelye, a pult mögül rájuk kiabált, hogy azonnal hordják el magukat. A fiúk engedelmeskedtek, Devin azonban hátra maradt, hogy rendezze a számlát. Az ablakból jól látszott, ahogy a fivérei inkább megszokásból, mint dühből lökdösik, taszigálják egymást.

– Csak kiengedik a gőzt – mosolygott Cassie-re, és gondosan ügyelt rá, hogy a fizetésnél annyi borraivalót adjon, amennyivel nem hozza zavarba.

– A seriff ilyenkor szokott itt vacsorázni – suttogta a figyelmeztetést alig hallhatóan a lány. Édes hangja olyan csodás muzsika volt Devin fülének, hogy legszívesebben felsóhajtott volna örömeiben.

– Megyek, ráncba szedem őket – mondta, és felállt az asztal mellől. Az édesanyja valószínűleg tisztában volt az érzéseivel, hiszen képtelenség volt eltitkolni előle bármit is. Isten a tanú rá, hogy valamennyien megpróbálták és kudarcot vallottak. Tudta, hogy mivel vigasztalná. Még fiatal, így rengeteg lány, nő és szerelem vár rá. Természetesen csak jót akart ezzel.

Devin jól tudta ezt, s bár még csak a felnőttkor küszöbén áll, már úgy gondolkozott, akár egy férfi. A szíve foglalt volt. Vigyázott azonban, hogy a tekintete ne árulja el az érzéseit, mivel nem viselte volna el Cassie szánakozó pillantását. Hanyagul kísértalt a kávézóból, hogy szétválassza a fivéreit. Rafe kapott egy ütést a gyomrába, amitől észhez tért, majd erősen lefogta Shane fejét, és Jared felé fordult. Amikor megbizonyosodott róla, hogy mindenki lecsillapodott, halkán megkérdezte, hogy akarnak-e biliárdozni.

1.

Antietam városa csodás látványt nyújtott késő tavasszal. Devin MacKade seriff szeretett a göröngyös járdán sétálgatni, miközben beszívta a virágok és a frissen nyírt fű illatát, hallgatta a kutyák csaholását és a gyerekek vidám zsváját.

Kedvelte a rendet, az állandóságot és az apró változásokat. A bank előtt rózsaszín begóniaszőnyeg terült el, s elég volt három ügyfél, hogy az autós kiszolgálóhelynél forgalmi dugó alakuljon ki. Nem sokkal arrébb, a posta előtt férfiak levegőztek, beszélgettek. A borbély kirakatában jól látszott, ahogy egy kisgyerek túlesik élete első hajvágásán, és tágra nyílt szemmel figyel, ahogy az édesanyja könnyes szemmel tövig rágja a körmét.

A Háborús Hősök Emléknapijára évente szervezett felvonulás szembetűnő díszlobogói vidáman röpködtek a szélben. A nagy esemény tiszteletére Antietam lakóinak többsége újralfestette vagy alaposan kicsinosította a verandáját. Devin még akkor is szerette ezt az ünnepet, ha számára leginkább a forgalomirányítás és a rendfenntartás nyűgéről szólt. Természetesen tudta, hogy mire számíthat, így nem csinált különösebb gondot belőle. Az emberek hűtőládákkal felszerelve már órákkal a felvonulás kezdete előtt lecövekeltek az út mentén, hogy jól lássák a zenekarokat és a csapatát vezénylő tamburmajort. Élvezettel nézte, ahogy a városka lakói lelkesen, büszkén készülnek az ünnepre. Az édesapja egyszer elmesélte, hogy gyermekkorában látott egy idős embert, aki az ünnep örömeire reszketeg léptekkel, a déliek szürke egyenruhájában masírozott végig a főutcán. Ő volt a polgárháború egyik utolsó élő bizonyítéka.

Ma már mindannyian halottak, gondolta Devin, ahogy a tekintete megakadt a téren felállított emlékművön. Halottak ugyan, de hősiességük soha nem merül feledésbe. Legalábbis az Antietamhoz hasonló kisvárosokban nem, ahol egykor mocsárágyúk zaja, puskák ropogása és a sebesültek rémisztő jajveszékelése verte fel a csendet.

Elfordult, és ahogy végignézett az utcán, felsóhajtott. Mrs. Metz szokás szerint tilos helyen parkolt a Buickjával. Ha újra megbüntetné, természetesen befizetné a bírságot, de akkor bejönne az irodájába, és végig kellene hallgatnia a kioktatását. Ismét gondterhelten felsóhajtott, és szemügyre vette a könyvtár épületét. Nem vitás, hogy a hölgy odabent van, és a pultra könyökölve pletykál Sarah Jane Poffenbergerrel. Devin összeszedte a bátorságát, kihúzta magát, és elszántan felbaktatott a kopott kőlépcsőn.

Mrs. Metz pontosan ott volt, ahol gondolta. Dundi karjával a pultra könyökölt,

amelyen halmokban álltak a puha fedelű könyvek, és elmélyült eszmecsere folytatólag a könyvtárossal a legújabb szaftos pletykákról. Devin elgondolkodott rajta, hogy egy ilyen... úgymond tekintélyes termetű hölgy vajon miért visel hatalmas mintákkal díszített ruhát.

– Üdvözlöm, Mrs. Metz – köszönt halkán. Jól emlékezett rá, hogy Miss Sarah Jane gyerekkorában sokszor kipenderítette a könyvtárból.

– Nézzenek csak oda, Devin! – fordult felé a hölgy széles mosollyal az arcán. A könyökével majdnem lesodorta a könyveket, de Miss Sarah Jane, aki leginkább egy alultáplált madárijesztőre hasonlított, gyors mozdulattal utánuk kapott. – Hogy vagy ezen a csodás délutánon?

– Remekül. Jó napot, Miss Sarah Jane!

– Á, Devin! – bólintott a hölgy királynőhöz méltó kimértséggel. Ősz haját kontyba kötve viselte, pergamenszerű arca fehér volt, és keményített blúzának gallérja szorosan simult a nyaka köré. – Azért jöttél, hogy visszahozd a bátorság vörös kokárdáját?

– Nem, asszonyom – felelte a férfi, és nem sok hiányzott hozzá, hogy elpiruljon. Húsz éve elhagyta azt az átkozott könyvet, és nem csak hogy kifizette az árát, de gondatlanságáért büntetésképpen egy hónapon keresztül söpörte a könyvtár padlóját. Annak ellenére, hogy felnőttként már ő is jelvényt viselt, és a legtöbb városlakó szemében rendkívül felelősségteljes embernek tűnt, Sarah Jane Poffenberger jeges tekintetével képes volt elérni, hogy újra szégyenlős gyereknek érezze magát.

– A könyv érték – mondta, mint mindig.

– Tudom, asszonyom. Mrs. Metz... – fordult ismét a természetes asszonyság felé. Hirtelen rádöbbsent, hogy nem a parkolás miatt, hanem a menekülés útját keresve akar beszélni a nővel. – Tilos helyen állt meg az autójával... ismét.

– Valóban? – hangzott az ártatlan kérdés. – Nem is tudom, hogyan történhetett ilyesmi, Devin. Esküdni mernék, hogy jó helyen parkoltam. Csak beugrottam néhány könyvért. Először gyalog akartam jönni, de el kellett intéznem néhány dolgot a városban, így hazafelé menet megálltam itt. Az olvasás Isten egyik legszebb ajándéka, nem gondolod, Sarah Jane?

– Pontosan így van – bólintott a nő, s bár nem mosolyodott el, ráncok közé rejtett sötét szeme vidáman csillogott. Devin gondosan ügyelt rá, hogy ne izegjen-mozogjon zavarában.

- Tilos helyen parkol, Mrs. Metz.
- Jóságos ég! Nem bírságoltál meg, ugye?
- Egyelőre nem – mormolta a férfi.
- Csak mert Mr. Metz mindig morcos lesz, ha büntetőcédulát viszek haza. Egyébként csak néhány perce vagyok itt, igaz, Sarah Jane?
- Igen, csak néhány perce – állította a nő, de közben Devinre kacsintott.
- Hálás lennék, ha másik parkolóhelyet keresne...
- Máris megyek. Számíthatsz rám... de előtte még kiveszem a könyveket. Nem tudom, mihez kezdenék nélkülük, Mr. Metz ugyanis állandóan a tévét bámulja. Ezeket kérném, Sarah Jane. Amíg ráírod az olvasójegyemre, Devin elmesélheti, hogy van a családja.
- A férfi jó rendőr lévén azonnal tudta, hogy csapdába esett.
- Kiválóan.
- És azok a cukorfalat kisbabák? Csodás, hogy a két fivérének néhány hónap különbséggel születtek gyermekei. Muszáj átmenem hozzájuk, hogy megnézzem a csöppségeket.
- A gyerekek szépen nőnek – mondta Devin, és már a gondolat is elég volt ahhoz, hogy meglágyuljon a szíve.
- Ez a dolgok rendje, ugye, Sarah Jane? Nőnek, mint a dudva, és az ember nem tehet ellene semmit. Most már van egy unokaöcséd és egy unokahúgod.
- Két unokaöcsém van – javította ki Devin, mivel Savannah fiát, Bryant is annak tekintette.
- Ja persze. Nem kaptál kedvet a családalapításhoz?
- Az asszony izgatottan próbált kicsikarni a férfiből valami hasznosítható információt a magánéletével kapcsolatban, Devin azonban nem hagyta magát.
- Egyelőre beérem azzal, hogy nagybácsi lehetek – mosolyodott el kedvesen, majd lelkiismeret-furdalás nélkül az oroszlánok elé vetette sógornőjét. – Ha jól láttam, Regan és a kis Nate bent van az üzletben.
- Valóban?
- Korábban említette, hogy esetleg Savannah is benéz hozzá Laylával.
- Te jó ég! Ez remek... – lelkesedett Mrs. Metz. Szinte beleremegett a gondolatba, hogy egyszerre találkozhat mindkét MacKade feleséggel és a kisbabáikkal. – Igyekezz, Sarah Jane! Még rengeteg elintéznivalóm van.

– Csak lassan a testtel, egy pillanat és készen vagyok – mondta a nő, és átnyújtotta a könyvekkel degeszre tömött vászontáskát. Mrs. Metz elköszönt, majd fújtatva a kijárat felé sietett. Miss Poffenberger elmosolyodott. – Okos fiú vagy, Devin. Mindig is az voltál.

– Ha Regan rájön, hogy én küldtem oda a hívatlan vendéget, elevenen megnyúz – jegyezte meg kaján vigyorral az arcán. – Van úgy az életben, hogy az ember ilyesmire kényszerül. Örülök, hogy láttam, Miss Sarah Jane!

– Jó lenne, ha előkerítenéd A bátorság vörös kokárdáját, Devin MacKade. A könyvek nem arra valók, hogy elveszítsük őket.

Devin arcán megrándult egy izom.

– Igen, asszonyom.

Mrs. Metz tekintélyes termete ellenére kifejezetten gyorsan mozgott, így mire a seriff kiért az utcára, már elindult az autójával a gyér forgalomban. Devin gratulált magának, amiért ilyen szép munkát végzett, majd úgy döntött, hogy benéz néhány percre a MacKade Fogadóba. A kocsni felé menet azzal áltatta magát, hogy egyszerű rutinellenőrzésről van szó. Végül is a hely a bátyjáé, így már csak a család iránt érzett kötelességtudatból is szemmel kell tartania.

A tény, hogy Cassie Dolin vezette a fogadót, és a harmadik emeleten lakott két gyermekével, egyáltalán nem befolyásolta a döntését. Csak a munkáját végzi, gondolta elégedetten. Ez persze hatalmas és nevetséges hazugság, tette hozzá magában, miközben beszállt az autójába. Naponta legalább egyszer látni akarta Cassie-t. Mindegy mennyire fájt. Óvatosnak kellett lennie, de most, hogy elvált attól a nyomorult gazembertől, aki éveken át ütötte-verte, még inkább oda kellett figyelnie arra, hogy mit mond és tesz.

Ha minden a vártak szerint alakul, Joe Dolin még jó ideig élvezheti a börtön vendégszeretetét, mosolyodott el komoran. Mivel szinte egész életében szerelmes volt Cassie-be, úgy érezte, seriffként és barátként is felelős a család boldogságáért és biztonságáért. Talán ma lesz alkalma megnevetetni őt, és elérheti, hogy a tekintetébe vidámság költözzön.

Az Antietam közelében álló egykori Barlow-birtokot a város lakói ma is ezen a néven emlegették. Néhai tulajdonosa, egy rendkívül gazdag ember imádta a csodálatos kilátást, a pazar bútorokat és a pompát. A ház akkor is rendíthetetlenül állt a dombon, amikor kitört körülötte a polgárháború legvéresebb csatája, és egy fiatal, sebesült katona gyilkosság áldozata lett a fényesre sikált, csodás lépcsőkön. A birtok úrnője behalt a gyászba. Legalábbis így szólt a legenda.

A hosszú évek során felütötte fejét a pusztulás, és az elhagyatott épület lassan tönkrement. Bár a kövek szilárdan álltak, a verandák gerendái elkorhadtak, az ablakok díszes üvegeit pedig betörték a randalírozó kölykök. Évtizedeken át csak kísértetek lakták.

Ekkor jött Rafe MacKade, és megvette magának a birtokot.

Rafe és Regan a háznak köszönhette, hogy egymásra talált, gondolta Devin, miközben felbaktatott a meredek ösvényen. Az ő gondos munkájuk nyomán felvirágzott a komor, régi épület, és csodás, kellemes hely vált belőle. Ahol egykor gaz és tüskés bozót takart be mindent, most színpompás virágokkal és zöldellő bokrokkal tarkított teraszos, dús pázsit terület el. Ő maga is segédkezett az ültetésnél. A MacKade család mindig összefogott, ha az álmok megvalósításáról vagy az ellenség elsöpréséről volt szó.

Az ablaküvegek fényesen ragyogtak élénk kék keretükben, s a virágládákban túlcsoordultak a vidám árvácskák. A széles, dupla tornácok ugyancsak kékre voltak festve. A fogadó vendégei szívesen üldögéltek itt, mivel innen csodás kilátás nyílt a városra.

Devin tudta, hogy ha a ház hátsó tornácán támad kedvük megpihenni, szemügyre vehetik a kísértetjárta erdőt, amely körülölelte a birtokot, a családi farmot és a földet, ahol a fivére, Jared, a felesége, Savannah és a gyermekeik éltek.

Kopogtatás nélkül belépett a házba. A felhajtón Cassie-ét kivéve nem állt egyetlen autó sem, így azonnal rájött, hogy még nem érkeztek meg az aznapra várt vendégek. Egy ideig a hatalmas előcsarnokban ácsorgott, és a tekintete megpihent a fényesre sikált padlón, a csinos szőnyegeken és a szellemek által kedvelt lépcsőfeljárón. Cassie gondoskodott róla, hogy a házban mindig rengeteg virág legyen. A karcsú vázákban különleges növények pompáztak, és apró üvegtálákban saját készítésű potpourri állt minden asztalon.

Devin számára a ház olyan illatú volt, mint maga Cassie.

Nem tudta biztosan, hogy merre lehet – a konyhában, az udvaron vagy a harmadik emeleten megbúvó lakásában? A bejárattól haladt a ház hátsó része felé, és elhatározta, hogy ha nem találja meg az első és a második szinten, a kívül futó lépcsőn, egyenesen a lakásához megy.

Szinte hihetetlennek tűnt, hogy alig két éve még vastag porréteg és pókháló borította a repedezett vakolatot és a csorba díszeket. A padló és a falak most tisztán ragyogtak, az ablakokon besütő napfény pedig megcsillant a méhviasszal kezelt bútorokon. Az antik asztalkákon apró díszek álltak, amelyeket Devin nemes

egyszerűséggel csak porfogóknak nevezett, de azt el kellett ismernie, hogy bájosan festettek.

Rafe és Regan ugyanúgy, ahogy a város szélén álló régi ház esetében, a fogadóval is csodás munkát végzett. Nemcsak ezért irigyelte a bátyját, hanem mert elnyerte egy olyan nő szerelmét, aki társa volt a mindennapokban, és a segítségével otthont teremthetett és családot alapíthatott.

Shane-nek ott volt a farm. Gyakorlatilag ugyan négyük nevén szerepelt, mégis a legfiatalabb MacKade fiú volt az, aki szívvel-lélekkel gondját viselte. Rafe-nek ott volt Regan és az ifjú trónörökös, a fogadó és a szép, régi kőből és cédrusból épült otthonuk. Jarednek Savannah, a gyerekek és a kunyhó. Neki pedig... Mondhatjuk úgy, hogy ő a várost kapta. És a seriff irodájában a priccset.

A konyhában sem talált senkit. Bár minden olyan tiszta és rendezett volt, mint egy lakberendezési újság címlapján szereplő képen, mégis melegség áradt belőle. A palakék csempe kiemelte a krémszínű kiegészítőket és berendezéseket. Régi kőedényben gyümölcsök illatoztak, s a hosszú nyakú üvegekben Cassie által készített fűszeres ecet állt. A mosogató fölött lévő széles ablakpárkányon csodás virágú fokföldi ibolya virított, a boldogan vigyorgó kerámiamacska pedig féltve őrizte a házilag sütött, friss süteményt.

Amikor az ablakhoz lépett, meglátta a nőt, ahogy a meleg szélben libbenő ágyneműhuzatokat hajtogatta. A szíve hatalmasat dobbant, de ugyanúgy, ahogy megszámíthatatlanul hosszú éveken keresztül, ezúttal is elfojtotta magában az érzést. Cassie boldognak tűnt. Az ajka halvány mosolyra húzódott, és szürke szeme ábrándosan a távolba révedt. A huzatokat simogató szellő felborzolta a haját, így a mézszínű fürtök táncra perdültek és körülölelték a nyakát s az arcát. Olyan csinos és takaros volt, mint a konyhája. Fehér vászonblúzáat tengerészkék nadrágjába tűrve viselte, s nemrégiben elkezdett apró ékszereket hordani. Gyűrű nem volt az ujján. Egy teljes éve kimondták a válást, és Devin tisztán emlékezett arra a napra, amikor levette a karikagyűrűjét.

A fülében kis aranygömb csillogott, és a szájára halvány színű rúzszt kent. Nem sokkal az esküvője után tett le arról, hogy sminkelje magát és ékszereket hordjon.

Soha nem fogja elfelejteni, amikor a panaszkodó szomszédok először hívták ki a házhoz, amelyet Cassie Joe-val bérelt. Ahogy kinyílt az ajtó, azonnal észrevette a könnyes szempárban bujkáló félelmet és az arcán éktelenkedő sebeket. Remegő hangja elakadt, miközben arról próbálta meggyőzni Devint, hogy minden a legnagyobb rendben van. Azt állította, hogy elcsúszott és megütötte magát. Igen, jól

emlékezett rá. És a rettenetes, tehetetlen dühre is, amelyet érzett, valahányszor halkán felhívta rá a nő figyelmét, hogy van más választása. A javaslata mindig süket fülekre talált.

Seriffként nem tehetett semmit, amivel megakadályozhatta volna a házban folyó rémségeket. Egy nap azonban Cassie kék-zöldre verve, halálra rémülve ment el az irodájába, hogy feljelentést tegyen.

Seriffként most is csak a barátságát ajánlhatta fel. Mosolyt erőltetett az arcára, és kilépett a hátsó ajtón.

– Üdv, Cass!

A nő gyönyörű, szürke szeme egy pillanatra elsötétült a félelemtől. Devin hozzá volt szokva, bár mérhetetlenül fáj, hogy Cassie elsősorban a törvényt képviselő, gondot okozó seriffként tekint rá, s csak aztán a barátjaként. A mosoly azonban sokkal gyorsabban ragyogta be újra a finom vonású arcot, mint korábban.

– Szia, Devin! – köszönt Cassie nyugodtan. Mostanában azt próbálta megtanulni, hogyan maradjon higgadt minden helyzetben. Visszatette a csipeszt a szárítókötélre, majd hajtogatni kezdte az egyik lepedőt.

– Segítsek?

Mielőtt még visszautasíthatta volna a csábító ajánlatot, Devin hozzálátott összeszedni a csipeszeket.

Cassie képtelen volt megszokni, hogy egy férfi is végezhet házimunkát. Főleg egy olyan férfi, aki ennyire... nagy. Széles váll, hatalmas kéz és hosszú láb. Az összehatás természetesen tökéletes volt, hiszen a MacKade fiúk soha nem adták alább.

Hihetetlenül vonzónak találta Devint, bár valójában maga sem tudta megmagyarázni, hogy miért. Még akkor is csak úgy sugárzott belőle a férfiasság, amikor hozzáértő mozdulattal levette az ágyneműt a kötélről, majd összehajtogatta, és a földön levő kosárba tette. A helyetteseitől eltérően nem a megszokott világosbarna egyenruhát, hanem farmert és fakókék inget viselt, melyet a könyökéig feltűrt. Cassie tudta, milyen félelmetes izmok lapulnak a ruha alatt, és jó oka volt rá, hogy tartson az erős férfiaktól. Az óriási kéz és a hatalmas termet ellenére azonban Devin mindig gyengéd volt hozzá. Ez jutott eszébe, amikor a testük egymáshoz ért egy pillanatra.

Cassie ennek ellenére elhúzódott, és ügyelt rá, hogy távolságot tartson kettejük között. A férfi rámosolygott, ő pedig azon töprengett, hogy mit is mondhatna. Könnyebb lett volna, ha nem izzik körülötte a levegő. Az éjfekete fürtök a kifakult

ing gallérját súrolták. A szeme olyan zöld volt, akár a moha, és ostobaság lett volna figyelmen kívül hagyni a vonzó arcot, amelyet mintha egy szobrász faragott volna ki. Az ember tekintetét szinte mágnesként vonzotta a határozott vonalú száj mellett megbúvó gödröcske. Az illata is jellegzetes volt: egyszerű szappan és enyhe verejték keverékét juttatta Cassie eszébe. Mindig kedves volt hozzá, és úgy tűnt, öröktől fogva részese az életének. Amikor azonban kettesben maradtak, olyan ideges lett, mint a buldoggal farkasszemet néző macska.

– Túl jó idő van ahhoz, hogy a szárítóba tegyük a ruhákat.

– Tessék? – kapta fel a fejét a nő, majd fülig pirult zavarában. – Ja igen. Ha van időm, mindig kitergetem a ruhákat. Tegnap éjjel két vendégünk volt, és később újabb pár érkezik. A Háborús Hősök Emléknapjának hétvégéjére már nincs is szabad szobánk.

– Akkor nagyon elfoglalt leszel.

– Így van. Bár olyan, mintha nem is dolgoznék, csak szórakoznék – mosolyodott el Cassie, és a kosárba simította a kezében tartott lepedőt. – Távolság áll a pincérnősködéstől – tette hozzá, majd elszégyellte magát. – Ed mindig kedves volt hozzám, és soha nem nehezítette meg a munkámat. Csodálatos barát.

– Még mindig ki van akadva Rafe-re, amiért elrabolt tőle – mondta Devin, de amikor látta, hogy a nő elszomorodik, megcsóválta a fejét. – Csak vicceltem, Cassie. Tudod, hogy örült, amikor elfogadtad a munkát. Hogy vannak a gyerekek?

– Csodásan! Rövidesen hazaérnek a suliból.

Mielőtt még felemelhetné volna az ágyneművel megpakolt kosarat, Devin lehajolt érte, és elindult a ház felé.

– Ma nincs baseballézés?

– Nincs – felelte Cassie, és a konyhaajtóhoz lépett, de a férfi kinyitotta előtte, és megvárta, amíg bemegy. – Connor odáig van, amiért bevették a csapatba.

– Ő a legjobb dobó.

– Mindenki ezt mondja – mosolyodott el a nő, és gondolkodás nélkül a tűzhelyhez lépett, hogy kávéfőzön. – Különös, de soha nem érdeklődött a sport iránt. Bár azelőtt.. A lényeg, hogy Bryan társasága jót tesz neki – fejezte be a mondatot esetlenül.

– Az unokaöcsém remek kölyök.

Devin olyan őszinte büszkeséggel jelentette ki ezt, hogy Cassie önkéntelenül megfordult és alaposan szemügyre vette.

– Valóban családtagnak tekinted? Arra gondolok, hogy még csak nem is vagytok vérrokonok.

– Amikor Jared elvette feleségül Savannaht, Bryan a fia lett. Így aztán az unokaöcsém. A családi kötelék nem csak vérrokonság kérdése.

– Ez igaz. Gyakran a közeli hozzátartozók okozzák az embernek a legnagyobb csalódást.

– Az anyád ismét kellemetlenkedett? Cassie vállat vont, és visszafordult a konyhapulthoz, hogy folytassa a kávé elkészítését. Kinyitotta az egyik üveges szekrényt, és elővett belőle egy csészét, meg egy kisebb tányért.

– Azt hiszi, az a helyes, amit ő gondol.

Amikor Devin keze a vállára nehezedett, összerezett, és majdnem a konyhakőre ejtette a csészét. A férfi először hátrált egy lépést, aztán meggondolta magát. Maga felé fordította a nőt, és mindkét kezét a vállára tette.

– Még mindig nem hagy békén Joe miatt? Cassie torka összeszorult, és nyelni is képtelen volt. Az erős ujjak határozottan, de nem durván tartották fogva. A zöld szempárból korántsem gonoszság, inkább ingerültség sugárzott felé. Nagy nehezen sikerült nyugalmat erőltetnie magára, és megállta, hogy ne hajtsa le a fejét.

– Nem hisz a válásban.

– És a feleségverésben?

A finom kis arc ezúttal megrándult, és a nő lesütötte a szemét. Devin elátkozta magát nagyszájúságáért, és esetlenül leengedte a kezét.

– Bocsáss meg!

– Semmi baj. Nem várom el, hogy megértsd. Most már én magam sem tudom őt megérteni – vont a vállát megkönnyebbülten, amikor a férfi távolabb lépett tőle. A keksztartóból kivett néhány csokoládédarabkával ízesített, zabpehelyből készült süteményt, melyet aznap reggel sütött, és egy tányérra tette őket. – Nem számít, hogy végre boldogok vagyunk. Az sem érdeklő, hogy amit Joe tett velem, az a törvény szemében helytelen. Megtámadta Regant, és neki még ez sem elég. Csak azt hajtogatja, hogy megszegttem a fogadalmamat, és elváltam.

– Valóban boldog vagy, Cassie?

– Egy időben azt hittem, képtelen leszek rá, és egyébként sem érdelem meg – mondta hatalmas sóhaj kíséretében a nő, majd az asztalra tette a süteménnyel teli tányért, és kávé telt a csészébe. – A válaszom igen, boldog vagyok.

– Csak nem akarod, hogy egyedül kávézzak? – kérdezte Devin.

Cassie egy pillanatig döbbenten meredt rá. Még mindig különleges kiváltságnak érezte, hogy a nap közepén leülhet beszélgetni egy barátjával. A férfi úgy döntött, kézbe veszi az irányítást, így felállt, hogy elővegyen még egy csészét. Miután teletöltötte kávéval, kihúzta a széket, hogy a nő is megpihenhessen.

– Szóval, mondd csak, mit szólnak hozzá a turisták, hogy egy kísértetjárta házban éjszakázhatnak?

– Némelyikük csalódott, amiért nem lát vagy hall semmit – magyarázta Cassie, miközben igyekezett legyőzni a bűntudatot, hogy nem tesz semmi hasznosat. – Okos döntés volt Rafe-től, hogy a fogadót szellemek tanyájaként hirdette meg.

– Mindig volt sütnivalója.

– Ez igaz. Akadnak olyan vendégek, akik idegesnek tűnnek, amikor lejönnek reggelizni, de a legtöbben... nos, azt hiszem, a legtöbben inkább izgatottak. Van, aki ajtó-csapódást vagy hangokat, esetleg sírást hall.

– Abigail Barlow-ra gondolsz? A ház tragikus sorsú asszonya, a szenvedélyes déli szépség, aki hozzáment egy gyilkos jenkihez.

– Igen. Sokan hallják őt, vagy érzik a rózsák illatát, esetleg különös hangulat keríti őket hatalmába. Eddig csak egyetlen pár távozott az éjszaka közepén. Halálra voltak rémülve – tette még hozzá, és az ajkán csúfondáros mosoly jelent meg.

– De te nem ijedtél meg. Egyáltalán nem zavar, hogy kísértetek járkálnak a házban?

– Nem.

– Hallottad már Abigailt? – kérdezte Devin, és a fejével az emelet felé biccentett.

– Ó, igen, többször is. Nem csak éjszaka látogat meg. Néha, amikor egyedül vagyok, ágyazok vagy takarítok, hallom őt, és néha még érzem is a jelenlétét.

– Nem félsz ilyenkor?

– Nem, inkább... – Cassie szava elakadt. Először az összetartozás szó jutott az eszébe, de arra gondolt, hogy örültségnek hangzana ilyesmit mondani. – Csapdába esett és boldogtalan volt, mivel egy olyan férfi felesége lett, aki megvetette. Ráadásul mást szeretett...

– Mást szeretett? – vágott közbe Devin. – Erről még soha nem hallottam.

Cassie zavartan letette a csészéjét.

– Én sem. Egyszerűen csak... – Tudom, tette hozzá gondolatban. –...kitaláltam. Így romantikusabb a történet. Emma a Hölgynek hívja Abigailt, és gyakran bemegy a hálószobájába.

– És Connor?

– Számára ez olyan, mint egy nagy kaland. Élvezi a helyzetet. Mindketten szeretnek itt lakni. Egyszer, amikor Bryan nálunk aludt, rajtakaptam a három csibészt, amint lelopakodtak a vendégek szintjére. Azt mondták, szellemvadászatra indultak.

– Gyermekkoromban a testvéreimmal együtt eltöltöttem itt egy éjszakát.

– Komolyan? Na persze, gondolhattam volna – mondta Cassie, mielőtt még választ kapott a kérdésére. – A MacKade-ek és egy üresen álló, elhagyatott, kísértetjárta ház. Tökéletes párosítás. Ti is a szellemeket kerestétek?

– Erre nem volt szükség, mivel keresés nélkül is összefutottam az egyikükkel. Láttam Abigailt.

Cassie mosolya elhalványult.

– Tréfálsz?

– Erről soha nem meséltem a fiúknak, mert egész életemben ezzel nyaggattak volna. A szalonban üldögélt, a kandalló előtt. Izzottak a fahasábok, éreztem a tűz melegét, s az asztalon lévő rózsák illatát. Gyönyörű volt – mesélte Devin halkán. – Szőke haj, porcelánfehér bőr, és a szeme a kéményből felszálló füst színére emlékeztetett. Kék ruhát viselt. Amikor megmozdult, hallottam a selyem suhogását. Ha jól láttam, hímzett valamit. A keze apró és finom volt. Egyenesen rám nézett, majd elmosolyodott. Mosolygott, de a szeme könnyesen csillogott. Beszélt is hozzám.

– Beszélt? – ismételte meg Cassie, miközben a hideg, jeges ujjával végigsimított a gerincén. – Mit mondott?

– Bárcsak... – mormolta Devin maga elé. Megrázta a fejét és igyekezett visszatérni a valóságba. – Ennyi volt az egész. Bárcsak. Aztán eltűnt, én pedig azzal nyugtattam magam, hogy biztosan csak álmodtam az egészet. Később persze megváltozott a véleményem. Mindig reménykedtem benne, hogy újra láthatom.

– De nem így történt?

– Nem, de a sírását gyakran hallottam. A szívem szakad meg, annyira sajnálom.

– Tudom.

– Egyébként... hálás lennék, ha mindezt nem említenéd Rafe előtt. Még mindig tartok tőle, hogy csak ugratna vele.

– Megígérem – mosolyodott el Cassie, miközben figyelte, ahogy a férfi beleharap egy süteménybe. – Azért jössz ide ilyen gyakran, hogy lásd?

– Miattad jövök – vágta rá Devin, de ahogy kimondta, azonnal rájött, hogy hibát követett el. A nő nyugodt tekintetében gyanakvás költözött. – Meg a gyerekek miatt – tette hozzá gyorsan. – És persze a finom sutit se hagyjuk ki...

Cassie megkönnyebbülve nézett rá.

– Csomagolok néhányat, hogy magaddal vihesd – mondta, de ahogy felállt, a férfi megfogta a kezét. Nem a félelemtől, inkább a testi közelségtől dermedt mozdulatlanul. Szótlanul nézte, ahogy a hatalmas kéz elnyeli vékony ujjait.

– Cassie...Devinnek minden lelkierejére szüksége volt ahhoz, hogy ne kapja a karjába és ne simogassa szenvedélyesen repkedő, puha fürtjeit, s hogy a szája ne ízlelje meg végre azt az apró, szigorúan összeszorított kis ajkat.

Cassie lélegzete elakadt egy pillanatra, de egyelőre nem merte feltenni a kérdést, hogy miért. Erőt vett magán, és felemelte a tekintetét, mivel nem akarta, hogy a férfi gyávának tartsa, és azt higgye, hogy még a szemébe is képtelen belenézni. Azt kívánta, bárcsak meg tudná magyarázni, amit lát. Csak abban volt biztos, hogy Devin pillantásából nemcsak a szokásos higgadság és sajnálat sugárzott felé, hanem valami más is.

– Devin...A mondatot kacagás és trappoló lábak hangja szakította félbe. Cassie elrántotta a kezét, és gyorsan, levegő után kapkodva az ajtóhoz sietett.

– Hazaértek a gyerekek. Itt vagyok lent! – kiáltotta, mivel tudta, hogy ha nem hívná őket magához, egyenesen a lakásukba mennének.

– Mami, aranycsillagot kaptam a házi feladatomra! – újságolta Emma, aki piros játszóruhájában úgy festett, mint egy kis szőke tündér. Letette az asztalra az uzsonnás dobozát és szégyenlősen Devinre mosolygott. – Szia!

– Végre megjött a kedvenc barátnőm. Lássuk azt a csillagot!

A kislány a papírlappal a kezében odasétált hozzá.

– Neked is van.

– De nem olyan szép, mint a tiéd – mondta a férfi, és végigfuttatta az ujját a lap tetejére ragasztott aranyló matricán. – Egyedül csináltad?

– Majdnem. Az öledbe ülhetek?

– Naná! – vágta rá Devin, majd felemelte Emmát, és átkarolta a derekát. Egyszerűen imádta. Az arcát a finom haj koronához simította, majd Connorra mosolygott. – Mi a helyzet, bajnok?

– Minden oké – felelte a fiú, és a különleges becenév hallatán jóleső borzongás futott végig a testén. A korához képest alacsony volt, csakúgy mint Emma, és szőke,

bár az ő haja sötétebben ragyogott, mint a hűgáé.

– Remekül játszottál szombaton.

Connor elpirult. – Kösz, de Bryan még nálam is jobb volt – válaszolta. Legjobb barátja iránt érzett szeretete és hűsége nem ismert határokat. – Végignézted a meccset?

– Csak egy rövid ideig maradtam. Láttam, hogy túljártál néhány ütőjátékos eszén.

– Connor ötöst kapott a történelemdolgozatára – kottyantott közbe Emma. – Ezért az a gonosz Bobby Lewis ellökte, és csúnya dolgokat mondott rá, amikor a buszmegállóban álltunk.

– Emma! – mordult rá a hűgára halálra váltan Connor.

– Lefogadom, hogy Bobby Lewis nem ötöst kapott – jegyezte meg Devin.

– Bryan alaposan ellátta a baját – folytatta Emma.

Abban biztos vagyok, gondolta a férfi, és átnyújtott Emmának egy süteményt, hogy elvonja a figyelmét, és ne rontsa tovább a bátyja helyzetét.

– Büszke vagyok rád – mondta Cassie, miközben igyekezett leküzdeni aggodalmát, és egy pillanatra magához szorította a fiát. – Mindketten nagyon ügyesek voltatok. Aranycsillag és ötös ugyanazon a napon. Később átme gyünk Edhez, és fagyikehellyel ünnepe ljük meg.

– Nem nagy ügy – mormolta Connor.

– Nekem az – hajolt le Cassie a gyerekhez, és hatalmas pusztit nyomott az arcára.

– Nagyon nagy ügy.

– Én mindig szenvedtem a matekkal – vont a vállát Devin. – Bárhog y igyekeztem, hármasnál sosem kaptam jobb jegyet.

Connor lesütötte a szemét, és látszott rajta, hogy a kiválóság hatalmas súlyként nehezedik a vállára. A fejében felhangzottak az apja sértései: okostojás, anyámasszony katonája, semmirekellő.

Cassie szóra nyitotta a száját, hogy kimentse Connort a kínos helyzetből, Devin azonban egy pillantásával belé fojtotta a szót.

– Történelemből és angolból viszont osztályelső voltam.

Connor meglepetten kapta fel a fejét, és a férfira meredt.

– Tényleg?

Devinnek nehezére esett komolynak maradni, de tudta, hogy a fiú nem rosszindulatból vagy viccből csodálkozik.

– Igen. Talán azért, mert rengeteget olvastam. Ez persze máig sem változott.

– Szeret olvasni?

Connor számára óriási ellentmondást jelentett, hogy egy olyan férfi, aki igazi hős, kedveli a könyveket.

– Hát persze – mosolygott rá Devin, miközben Emmát lovagoltatta a térdén. – Az a helyzet, hogy Rafe szánalmasan gyenge volt angolból, a matek viszont jól ment neki, így alkuat kötöttünk. Én elkészítettem a... – A tekintete Cassie-re tévedt, és hirtelen rádöbbsent, hogy hibát követett el. – Szóval, én segítettem neki az angol házi feladatában, ő pedig nekem a matekban. Így egészen jól átvészeltük a sulit.

– Szeret olvasni, és történeteket is szokott kitalálni?

– Az a legjobb része a dolognak.

– Connor is írogat – vetette közbe Cassie, bár a fiú kényelmetlenül feszengve egyik lábáról a másikra állt.

– Igen, hallottam. Talán egyszer megengeded, hogy elolvassam az egyiket? – kérdezte Devin, de mielőtt még a gyerek válaszolhatott volna, megszólalt a csipogója. – A fenébe!

– A fenébe – ismételte meg Emma csodálattal vegyes tisztelettel.

– Azt akarod, hogy bajba kerüljek? – tudakolta Devin kedvesen, majd miközben felállt, hogy visszahívja az irodáját, a csípőjére ültette a kislányt. Néhány perccel később kiderült, hogy mégsem lesz ideje meghívatnia magát vacsorára. – Mennem kell. Valaki betört Duff raktárába, és ellopott néhány rekesz sört.

– Lelövöd a rosszfiúkat? – kérdezte Emma.

– Azt azért nem hinném. Kaphatok egy puszit?

A gyerek engedelmesen csücsörítette apró ajkát.

– Kösz a kávé, Cass!

– Kikísérlek. Ti meg menjetek fel hozzánk uzsonnázni – fordult a kicsikhez. – Mindjárt jövök én is – tette még hozzá, majd megvárta, amíg Emma és Connor becsukja maga után a bejárati ajtót. – Köszönöm, hogy ilyen kedves voltál hozzájuk. A fiam még mindig szégyelli, hogy szeret iskolába járni.

– Okos kölyök. Már nem sok hiányzik hozzá, hogy visszanyerje az önbizalmát.

– Sokat segítettél. Felnéz rád.

– Nem került semmibe, hogy bevalljam, szeretek olvasni. Connor sokat jelent nekem. Ahogy ti is – mondta Devin, és megállt az ajtóban. Amikor Cassie szóra nyitotta a száját, kihasználta az alkalmat és végigsimított az arcán. – Ahogy ti is –

ismételte meg halkán, majd a nő döbbent tekintetétől kísérve kísétált a házból.

2.

Néha éjszakánként, amikor a gyerekek már lefeküdtek és a vendégek is visszavonultak a szobáikba, Cassie végigsétált a házon. Vigyázott, nehogy a második emeletre tévedjen, ahol a vendégek békésen pihentek a Rafe és Regan által tervezett csodás helyiségekben. Valamennyien fizettek a nyugalomért, amelyet nem állt szándékában megzavarni.

A harmadik emelet azonban kizárólag az övé volt, így kedvére gyönyörködhetett a szobákban, az ablakokból nyíló kilátásban és élvezhette a csupasz talpáchoz simuló, fényezett fapadló érintését. Úgy érezte, hogy soha nem lesz képes megszokni a szabadságot és a biztonságot. Mint ahogy azt sem, hogy az ablakokat a maga választotta anyagból készült függönyök díszítették, amelyekért ő fizetett, a saját keresetéből. Ugyanez volt a helyzet a konyhaasztallal, a kanapéval és a lámpákkal is.

Nem mind volt vadonatúj, számára azonban többet jelentettek bármely új holminál. Mindent eladott, amit Joe-val közösen vásárolt. A maga módján így akart megszabadulni a múlt kísérteteitől. Semmit nem hozott át a fogadóba. Rendkívül fontos volt számára, hogy az új életét olyan dolgok között kezdje meg, amelyeket önállóan választott.

Ha nyugtalan volt, lement a földszintre, és a szalonból elindulva végigjárta a szobákat, a nappalit, a varázslatos télikertet, melynek csillogó üvege mögött különleges növények pompáztak. Ilyenkor egyszerűen csak élvezte a csendet és az egyedüllétet.

Az egyetlen helyiség, melyet elkerült, a könyvtár volt, amely süppedős, mély bőrfoteljeivel és végtelen hosszú könyvespolcaival sohasem csábította. Ösztönösen érezte, hogy ez volt Charles Barlow birodalma. Abigail férjéé. A ház uráé. A férfié, aki hidegvérrel meggyilkolt egy pelyhes állú déli katonát.

Néha, amikor lesétált a lépcsőn, érezte ennek az iszonyatos rémtettnek a súlyát.

Előfordult, hogy még a lövés hangját, a fegyver rémes dördülését és az értelmetlen, kegyetlen öldöklés láttán halálra rémült szolgálók sikolyát is hallotta. Az értelmetlen kegyetlenség nem volt számára ismeretlen, tudta, hogy létezik.

Ugyanúgy, ahogy Abigail létezésében is biztos volt. Nem csak a váratlanul felhangzó sírás hangja és a rózsák illata miatt, hanem a levegő különös vibrálásából és a zsigerei mélyén érzett különös kötődésből, amelyet még Devin előtt is szégyellt bevallani.

Innen jött rá arra, hogy Abigail szerelmes lett valakibe, de nem a férjébe. Vágyott rá, és megsiratta, akárcsak a meggyilkolt fiút. Álmodozott róla, és szomorú volt,

amiért soha nem ismerheti meg az igaz szerelem örömteli érzését. Cassie megértette őt, és együtt érzett vele. Pontosan ezért mozgott olyan otthonosan a házban, amely féltve őrizte a múlt emlékeit. Soha nem volt oka félni. Sőt hálás volt minden óráért, amelyet a csodás dolgok őrzőjeként átélhetett. Már majdnem egy év telt el azóta, hogy elfogadta Regan és Rafe ajánlatát és a gyermekeivel együtt beköltözött a házba. Még mindig képtelen volt elhinni, hogy a barátai rábízta ezt a felelősségteljes munkát, így keményen dolgozott, hogy megszolgálja a bizalmukat.

A munka kizárólag örömet okozott, gondolta, miközben besétált a szalonba. Szerette tisztogatni és fényesíteni a mutatós, pazar régiségeket, boldogan gyönyörködött a házban és a körülötte illatozó virágokban, és szívesen főzőcskézett a kifogástalan konyhában, hogy aztán csinos tányérokban szolgálja fel az ételt a vendégeknek. Mindez olyan volt számára, mint azok a tündérmesék, amelyekhez Savannah MacKade készített illusztrációkat. Többé már nem félt, és csak ritkán riadt fel éjszakánként. A rémálmok, amelyek olyan hosszú ideig kísértették, hogy szinte már várta őket, lassan elmúltak. Néha azért még mindig előfordult, hogy remegve, verejtékben úszva ébredt, és rettegve kémlelte a sötétet, hogy nem tűnik-e fel Joe, és nem hallja-e meg a hangját. Biztonságban volt, és életében először szabadnak érezte magát.

Összehúzta magán a fürdőköpenyét, és letelepedett a szalon ablakmélyedésében. Nem marad sokáig. A gyerekek ugyan mélyen aludtak, és nem voltak rémálmaik, mégis gondosan ügyelt arra, hogy ott legyen, ha szükségük van rá. Úgy döntött, szán magára néhány lopott percet. Eszébe jutott, milyen hihetetlen nagy szerencséje van, és hálát adott, amiért a barátai segítettek neki új életet kezdeni.

Kényelmes otthona van, ahol a gyermekei boldogan, felszabadultan játszhatnak. Csodás volt látni, ahogy Emma rövid idő elteltével levetkőzte szégyenlősségét, és okos, cserfes kislány lett belőle. Cassie tudta, hogy Connor sokkal nehezebb helyzetben van. Zavarban volt, amikor arra gondolt, hogy a kisfiú a kelleténél jóval több rettenetes dolgot hallott és látott. Szerencsére lassan ő is kibújt a csigaházából.

Megkönnyebbülten figyelte, milyen otthonosan érzik magukat Devin és a MacKade család többi tagjának társaságában. Volt idő, amikor Emma egyetlen férfival sem akart szóba állni, és Connor, a kedves, érzékeny Connor kínosan feszengve hebegett-habogott, ha meg kellett szólalnia.

Ennek most már vége. Aznap mindketten úgy beszélgettek Devinnel, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Azt kívánta, bárcsak ő is ilyen rugalmas lenne. Valószínűleg a seriff-csillag az oka, gondolta. Egyre felszabadultabban

viselkedett Jareddel, Rafe-fel vagy Shane-nel, és már nem rezzent össze, amikor hozzáérték vagy rávillantották jellegzetes mosolyukat.

Devinnel azonban egészen más volt a helyzet, hiszen be kellett neki vallania, hogy hosszú éveken keresztül hagyta magát bántalmazni, és kénytelen volt megmutatni a testét elcsúfító zúzódásokat. Semmi, még a Joe-tól kapott verés sem alázta meg annyira, mint ez.

Tudta, hogy a férfi sajnálja, és kötelességének érzi, hogy gondját viselje neki és a gyermekeinek is. Seriffként komolyan veszi a hivatását és az ezzel járó feladatokat. Tizenkét vagy tizenöt évvel ezelőtt sem Cassie, sem más nem gondolta volna, hogy a hírhedt MacKade fiúkból egy nap majd mintapolgár válik.

Devin csodálatra méltó ember lett, bár a kedves felszín alatt továbbra is egy kemény férfi rejtőzött. Cassie látta már, ahogy egyetlen szavával szétválasztotta a kocsmái verekedőket, és ha a szép szó nem használt, az ökle beszélt helyette. Ennek ellenére nem ismert senkit, aki gyengédebb és megértőbb lett volna, mint ő. Rendkívül kedvesen bánt vele és a gyermekeivel, ezért sokkal tartozott neki.

Az arcát a hűvös ablaküveghez nyomta, és lehunyta a szemét. Igyekezni fog, hogy ne legyen olyan ideges, ha a férfi a közelében van. Képes legyőzni a szorongást. Az elmúlt évben megállás nélkül azon dolgozott, hogy nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak tűnjön, s amikor üdvözölte az újonnan érkezett vendégeket, magabiztosságot erőltetett magára. A színjáték gyakran olyan jól ment, hogy egy időre valóban sikerült levetkőznie a gátlásait. Előfordultak olyan alkalmak is, amikor kifejezetten határozottnak érezte magát.

Remélhetőleg rövidesen azt is el fogja érni, hogy ne rezzenjen össze, valahányszor Devin feltűnik a színen. Elfelejtí, hogy jelvényt hord, és csak arra összpontosít, hogy ő az egyik legjobb barátja, akibe... hát igen, akibe egykor szerelmes volt. Nem gondol folyton arra, hogy milyen hatalmas keze van, és ha dühbe gurulna, komoly fájdalmat okozhatna...Inkább azt idézi majd fel magában, ahogy gyengéden simogatja Emma haját, vagy ahogy határozottan fogja Connor kezét, amikor egy baseballütést próbál megtanítani neki. És persze azt, amikor az ujjja finoman az arcához simult. Milyen váratlanul érte a kellemes érzés... Kényelmesen elhelyezkedett a kipárnázott ülésen. Devin hirtelen ott termett mellette, és amikor elmosolyodott, megjelent az arcán a kis gödröcske, amely láttán Cassie-nek gyorsabban kezdett verni a szíve. Megérintette, és ezúttal nem rándult össze félelmében. Ez az, máris sikerült, amit eltervezett!

A férfi egészen közel húzta magához. A teste kemény volt, akár a kőszikla, de

neki még a szeme sem rebbent. Megállíthatatlanul remegett, ahogy a hatalmas, erős kar, amely egyetlen mozdulattal összeroppantotta volna, átölelte. Mégis... mégis olyan gyengéden és könnyedén becézgette. A bőre bizseregni kezdett.

A szájuk puha, meleg csókban forrt össze.

Képtelen volt ellenállni, és arról is megfeledkezett, hogy nem illendő, amit tesz. Devin nyelve ide-oda siklott az övé körül, és a keze úgy simult a mellére, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Cassie alig kapott levegőt, ahogy a hatalmas kéz felfedezte a testét. A szája ezután követte a kéz útját. Nem helyes, amit művelnek, egyáltalán nem helyes, mégis olyan csodás volt érezni a puha, érzéki száj érintését.

Halkan nyöszörgött, nyögdecselt, és közben megnyílt a férfi előtt, aki könnyedén tette magáévá, és Cassie a lelke mélyén tudta, hogy ez így van rendjén.

A puska dördülése hallatán hirtelen mozdulattal felült. Zihálva lélegzett, a teste verejtékben úszott, és zavaros gondolatai egymást kergették a fejében. Egyedül volt a szalonban. Hát persze, hogy egyedül van! A bőre bizsergett, és a teste szinte lángolt. Olyan régen érzett ilyesmit, hogy szinte már el is felejtette, milyen mámorító lehet a szenvedély.

Elöntötte a szégyen, s igyekezett minél szorosabbra húzni magán a hálóköntösét. Szörnyű, gondolta, rettenetes, hogy Devinről álmodozik. Azok után, hogy a férfi olyan sokat tett érte. Fogalma sem volt róla, mi ütött belé. Még csak nem is kedvelte a szexet. Ez is azon dolgok közé tartozott, amelyekről rettegett, majd szerencsétlenül sikerült nászéjszakája után megtanult együtt élni vele. A gyönyör messze elkerülte, így korán elfogadta, hogy soha nem lehet része a szenvedélyben.

Amikor azonban felállt, a lába remegett, és tompa szorítást érzett a hasa alatt. Mély lélegzetet vett, és beszívta a rózsák finom illatát. Ezek szerint nincs egyedül. Abigail ott van vele. Kissé jobb kedvre derült és mielőtt nyugovóra tért, elindult, hogy még egyszer megnézzze a gyerekeket.

Devin délre nyakig ült a munkában, amelyet nemes egyszerűséggel csak aktatologatásnak nevezett. Le kellett gépelnie és iktatnia a Duff Kocsmájában történt betörésről készült jelentést. Szánalmasan könnyű volt a három kamasz nyomára akadni, akik úgy gondolták, hogy megszabadítják az öreg Duffot néhány üveg sörtől. Aztán ott volt még a Brook Lane-i baleset, amely során nem történt ugyan komoly kár, Lester Swoop mégis hatalmas patáliát csapott az összekarcolódott kocsija miatt.

Mindenképpen be akarta fejezni az emléknapi felvonulásról készített jelentését, hogy mielőbb átadhassa a polgármesternek és a városi tanácsnak. Aztán talán jut

némi ideje az ebédre is, gondolta, miközben csüggedten babrálta a kulcscsomóját.

Az iroda tulsó végében gubbasztó helyettese, a fiatal Donnie Banks, a tilos parkolásért kiosztott büntetéseket ellenőrizte, és ezalatt – szokása szerint – valami különös belső zenére dobolt a fémasztalon. Devin megpróbálta figyelmen kívül hagyni. A hőség miatt nyitva voltak az ablakok, mivel a költségvetésbe már nem fért bele a légkondicionáló üzemeltetése. A helyiségbe beszűrődött a gyér forgalom zaja és néha a fékek csikorgása, ahogy valaki túl gyorsan közelítette meg a főutca és az antietami út találkozásánál lévő közlekedési lámpát.

Még végig kellett böngésznie az aznapi postát, mivel Crystal Abbot szülési szabadságon volt, és nem talált a helyére senkit, aki elvégezte volna a mindennapi tennivalókat. Valójában nem is bánta, mivel a monoton papírmunka megnyugtatta. Ahogy azt az ember egy kevesebb, mint kétezer-ötszáz lakosú városkától elvárja, általában nem történt semmi rendkívüli. Devin dolga volt gondoskodni arról, hogy ez így is maradjon, ezért habozás nélkül intézkedett, ha közlekedési szabálysértésen kapott, néhanapján tolvajlásig süllyedő, ittas, verekedő vagy randalírozó egyéneket látott az utcán.

Előfordult, hogy a helyzet néha felforrósodott, de a hét év alatt, amelyet az antietami seriff-irodában töltött – először helyettesként, majd seriffként –, csak kétszer kellett fegyvert rántania, és soha nem volt rá szükség, hogy el is süsse. A józan ész és a ravaszság általában segített, de ha mégsem, az öklével szerzett érvényt a törvénynek.

Amikor megszólalt a telefon, Devin reménykedve a helyettese felé sandított. Donnie azonban továbbra is elszántan dobolt, így a férfi felsóhajtott, és maga vette fel a kagylót. Miközben megpróbált megnyugtadni egy hisztérikusan kiabáló nőt, aki megszállottan egyre csak azt hajtogatta, hogy a szomszédja szánt szándékkal küldte át a kertjébe a kutyáját, hogy levizelje a petúniáit, Jared lépett be az irodába.

– Igen, asszonyom. Nem, asszonyom – mondogatta türelmesen a férfi, s a tekintetét az ég felé emelve intett a bátyjának, hogy üljön le. – Beszélt a szomszédjával? Megkérte, hogy tartsa a kutyáját a saját udvarán?

A válasz olyan hangerővel érkezett, hogy Devin arca megrándult, és húsz centire tartotta a fülétől a kagylót, nehogy halláskárosodást szenvedjen. Jared eközben letelepedett az íróasztal túloldalán álló kis székre, és a lábát kinyújtva, vigyorogva figyelte a jelenetet.

– Igen, asszonyom, elhiszem, hogy sokat dolgozott a kertjében, hogy ilyen szépek legyenek a petúniái. Ne, ne, kérem, ne tegye! Nagyon kérem! A törvény

egyébként is tiltja, hogy kibiztosított fegyverrel mászkáljon a városban. Bizonyára nem akarja lelőni azt a kutyát. Azonnal kiküldök önhöz valakit. Igen, asszonyom, most rögtön. Hát... majd meglátjuk, mit tehetünk az ügyben. A lényeg, hogy tegye szépen vissza a tartójába azt a puskát! Igen, asszonyom, máris intézkedem, csak maradjon nyugton!

Devin letette a telefonkagylót, és letépte a jegyzetfüzet felső lapját.

– Donnie!

– Jelen!

– Menj el Oak Leafbe, az ügy a tiéd!

– Helyzet van, főnök? – kérdezte a fiú reménykedve, és egy pillanatra még a dobolásról is megfeledkezett.

Devin arra gondolt, hogy milyen fiatalnak látszik gondosan keményített egyenruhájában, madárijesztőre emlékeztető frizurájával és lelkesen csillogó, hatalmas kék szemével.

– Egy uszkár illemhelyként használja a szomszéd petúniaágyását. Mondd el a tulajnak, hogy pórázon kell tartania az ebet, és gondoskodj róla, hogy a két nő ne rendezzen hajcibáló versenyt!

– Parancs! – ugrott fel a helyéről Donnie, és szemmel láthatóan boldogan indult, hogy érvényt szerezzen a törvénynek. Felkapta a jegyzőkönyvtömböt, a fejébe csapta a kalapját, és kiviharzott az irodából.

– Azt hiszem, a múlt héten kezdett borotválkozni – jegyezte meg Devin.

– Petúniák és engedetlen uszkárok – mormolta Jared, miközben hatalmasat nyújtózott. – Látom, zajlik az élet.

– Antietam igazi bűnbarlang – bólintott Devin, és felállt, hogy kávé töltsön mindkettejüknek. – Volt egy kis akciónk Duff Kocsmájában – mondta Donnie kiejtését és lelkesedését utánozva. – Nyoma veszett három rekesz sörnek.

– Ez már döfi!

– Kettőt sikerült visszaszereznünk – nyújtotta át a kávécsészét a bátyjának, majd az asztalnak dőlt. – A harmadikat elpusztította néhány tizenhat éves kölyök.

– Elkaptad őket?

– Nem kellett hozzá túl nagy ész – csóválta meg a fejét Devin. – Előre kitervelték a lopást, aztán kivitték a cuccot a gimnázium melletti rétre, hogy bulizzanak egy kicsit. Hánytak, mint a kutyák, amikor elkaptam őket. Eszement banda. Vádat emeltünk ellenük betörés és lopás miatt, ráadásul rövidesen találkájuk lesz a

fiatalkorúak bíróságával és a nevelőintézet egyik pszichiáterével.

– Emlékszem, hogy nekünk is volt valami ügyünk néhány üveg sörrel. Ha nem csal az emlékezetem, az erdőbe mentünk bulizni...

– Csakhogy mi nem loptunk. Otthagytuk a pénzt Duffnak a raktárban... miután betörtünk és elvittük a sört.

– Rendkívül gyenge védekezés. Te jó ég, hogy berúgtunk!

– A rosszulétről nem is beszélve. Amikor hazatámolyogtunk, anya ránk parancsolt, hogy lapátoljunk trágyát. Egész délután azt kellett csinálni. Azt hittem, ott helyben kinyuvadok.

– Azok voltak a szép napok! – sóhajtott Jared, és hátradőlt a székén. A szigorú öltöny és nyakkendő, valamint a drága cipő ellenére tökéletes mása volt sötét hajú fivéreinek. Hozzájuk hasonlóan ő is jóképű volt, s bár némileg jobban ügyelt a megjelenésére, mint a többiek, mégis látszott rajta, hogy igazi rosszfiú.

– Mi dolgod a városban?

– Ez meg az – vont a vállát Jared. Elhatározta, hogy nem ront ajtóstól a házba, és előkészíti a terepet a mondanivalójához. – Laylának jön az első foga.

– Komolyan? Gondolom, nem tudtok tőle aludni.

– Már nem is emlékszem, mikor aludtam utoljára egy jót – vigyorodott el a férfi. –Egyébként minden rendben. Képzeld, Bryan szokta tisztába tenni. A kölyök teljesen belehabarodott, és Savannah mesélte, hogy amikor hazaér az iskolából, első dolga megkeresni a hűgát.

– Szerencsés vagy – mormolta Devin.

– Tudom jól. Te is beállhatnál végre a sorba. A házasság kifejezetten jó buli.

– Az biztos, hogy neked és Rafe-nek bejött. Láttam ma reggel a szerszámboltba menet. Nate ott csücsült a hátán egy babahordozóban. Úgy festett, mint egy háztartásbeli, gyesen lévő anyuka.

– Megmondtad neki?

– A kicsi előtt nem akartam verekedni.

– Jól tetted. Tudod, mire van szükséged, Dev? – kérdezte Jared, és a kávéját kortyolgatva körülnézett az egyszerűen berendezett irodában. Padok, parketta, kávéfőző gép, mennyezetre szerelt ventilátor, amely nyaranta, használatbavételkor sivítő hangot adott, kényelmetlen székek, fém irattartó szekrények. – Egy kutyára. Ethel most már bármelyik nap kölykezhethet.

Devin felvonta a szemöldökét. Fred és Ethel, Shane golden retrieverei végre

rájöttek, hogy egy hím és egy szuka nem csak nyulakat hajkurászhat együtt.

– Igen, más sem hiányzik, mint hogy egy kölyökkutya után takarítsak, aki ráadásul megrágja az irataimat.

– A kulcsszó a bajtársiasság – magyarázta Jared rendíthetetlenül. – Képzeld csak el, milyen hatásos lenne, ha fegyverrel és kutyával az oldaladon hajkurásznád a rosszfiúkat. Kinevezhetnéd a helyettesednek.

Az ötlet mosolyt csalt Devin arcára.

– Majd meggondolom. Most már elárulhatod, hogy miért jöttél valójában.

Jared felsóhajtott. Tudta, hogyan működik Devin agya: precízen, pontosan haladt lépésről lépésre. Hagyta, hogy összevissza fecsegen, de már a kezdet kezdetén átlátott rajta.

– Ma délelőtt volt egy kis dolgom a börtönben.

– Az egyik védenced nem kapta meg a jogot a tévés szerepléshez?

Jared letette a kávéját, és összekulcsolta a kezét.

– Te letartóztatod őket, én pedig ellátom a képviselőket a bíróságon. Ezért mondják azt, hogy szolgálunk és védünk.

– Hát persze, hogy is felejtettem el?! Nos, miről van szó?

– Szóval találkozóm volt az igazgatóval, s mivel tudja, hogy én vagyok Cassie ügyvédje, úgy gondolta, hogy nem árt, ha megoszt velem egy friss hírt.

Devin ajka keskeny vonallá vékonyodott.

– Dolin.

– Igen, Joe Dolinról van szó.

– Tizennyolc hónapig nem adhat be feltételes szabadlábra helyezési kérelmet – mondta Devin. Pontosán tudta, melyik az a nap és az óra, amikor az a nyomorult gazember újra a bíróság elé állhat.

– Így van. Az a helyzet, hogy hosszú ideig tartott, amíg beilleszkedett, és ezalatt gyakran adódtak gondok a magatartásával, de azóta kifogástalan börtönlakó lett belőle.

– Ebben biztos vagyok.

Jared azonnal felismerte a Devin hangjában bujkáló keserűséget, és tökéletesen megértette testvére érzéseit.

– Tudjuk, hogy alávaló alak, de az a lényeg, hogy egyelőre meghúzta magát, és remekül keveri a lapokat.

– Gondoskodni fogok róla, hogy ne helyezték szabadlábra. Legalábbis ne azonnal.

– Emiatt nem kell aggódnod. Egyelőre. A probléma csak az, hogy közmunkára vitték.

– A fene essen belé!

– Hiába tiltakoztam, már a héten kint volt. Rámutattam ugyan, hogy csak néhány kilométernyire lesz Cassie-től és a büntett helyszínétől, Antietamtól, de semmire sem mentem – tárta szét a karját tanácstalanul Jared. – Azt mondták, hogy a többi rabbal együtt gondosan őrzik, és hogy szükség van az elítéltek közmunkájára, mivel ez a legolcsóbb módja annak, hogy tisztán tartsák a parkokat és az utakat. A rehabilitáció fontos része, hogy az engedelmes börtöntöltelékek szolgálják a közösséget.

– Persze az is előfordul, hogy jótékonykodás közben meglépnek – sziszegte Devin, és a szeme dühös lángokat lövellt, ahogy le-fel járkált az irodájában. – Legalább két-három ilyen esetről tudok. Tavaly ősszel én magam hurcoltam vissza egy elítéltet a börtönbe.

– Természetesen előfordul ilyesmi – helyeselt Jared –, de a szökevények általában nem jutnak messzire. Kifejezetten könnyű őket kiszúrni a rabruhában, ráadásul a többségük nem is ismeri a környéket.

– Dolin tökéletesen jól ismeri ezt a nyomorult környéket.

– Egyetértek veled, Devin. Természetesen fellebbezést nyújtok be a döntés ellen, de annyit mondhatok, hogy kemény menet lesz. Cassie anyja egyfolytában Joe-t istenítő levelekkel bombázza az igazgatót.

– Az az alávaló banya! – sziszegte a férfi, s a keze ökölbe szorult. Pontosan tudja, hogy az a szemét mit tett a lányával. Cassie... – sóhajtott fel, és gondterhelten végigsimított az arcán. – Már egészen jól boldogul egyedül, de félek, hogy a hír hallatán összeomlik.

– Később majd elmegyek hozzá, és közlöm vele a hírt.

– Ne! Bízd csak rám a dolgot! Inkább adj be kérvényt, vagy mit tudom én mit, csak akadályozd meg, hogy Dolin odakint dolgozhasson! Azt akarom, hogy az a rohadék a nap huszonnegy órájában rács mögött gubbasszon!

– Jelen pillanatban a társaival együtt a 34-es út mentén szedi a szemetet.

– Remek – csóválta meg a fejét Devin lemondóan, majd az ajtóból még visszafordult. – Ez igazán csodás.

Nem tartott sokáig, mire odaért, és észrevette a karbantartók narancssárga mellényét viselő rabokat. Lehúzódott az út szélére, és beállt egy furgon mögé, amelyen már ott sorakoztak a szeméttel teli zsákok. Kiszállt, az ajtónak dőlt és alaposan szemügyre vette Joe Dolint. A hatalmas, tagbaszakadt férfi mit sem változott a börtönben eltöltött tizenhat hónap alatt. Már a letartóztatása előtt is nagydarab volt, s úgy tűnt, a rabság alatt azon igyekezett, hogy jókora izmokat növesszen.

A büntetés-végrehajtási intézetek fontosnak tartották a fizikai erőnlét megőrzését. Egy másik rabbal együtt az út túloldalán lévő vízvezetőt tisztította, és egyetlen szó nélkül, módszeresen lapátolta a zsákokba a szemetet és a száraz faleveleket. Devin kívárta, amíg Joe felegyenesedik, a vállára kapja a zsákot, és megfordul.

A tekintetük találkozott, és egy röpke pillanatig összekapcsolódott. Devin kíváncsi lett volna, hogy az igazgató nem vetne-e véget azonnal a rehabilitációnak, ha látná a Joe szeméből sugárzó gyilkos indulatot és a gúnyos, keserűen diadalittas mosolyt, amelyet a seriff felé villantott, mielőtt bedobta terhét a furgon hátuljába.

Mivel Devin jól ismerte önmagát, egy tapodtat sem mozdult őrhelyéről. Tudta, hogy ha közelebb – túl közel – merészkedne, képtelen lenne megálljt parancsolni az indulatainak. A jelvény, melyet az ingén viselt, kötelezettséget, ugyanakkor kötöttséget jelentett.

Civilként átsétálhatott volna az út túloldalára, hogy az öklével adjon hangot a véleményének, és aztán viselje a következményeket. Ha hétköznapi ember lenne, a földre döngölhetné az ellenszenves, feleségverő orangutánt, gondolta keserűen.

De nem tehetette.

– Segíthetek valamiben, seriff? – kérdezte az egyik felügyelő, akiről lerítt, hogy szívesen csevegne egy szakmabelivel. A könnyed mosoly azonban lehervadt az arcáról, amikor meglátta Devin vészjósló tekintetét. – Valami gond van?

– Az attól függ – válaszolta a férfi, és elővett egy doboz cigarettát. Annak ellenére, hogy az elmúlt két hónapban igyekezett leszokni róla, ráérősen meggyújtott egy szálát és lassan kifújta a füstöt. – Látja ott azt a jókora fickót?

– Dolint? Persze.

– Jól jegyezze meg a nevét! – figyelmeztette Devin a felügyelőt, és a tekintete az ingére csatolt névkártyára siklott. – Én pedig a magáét fogom, Richardson. A fejét és az állását kockáztatja, ha akár egy pillanatra is szem elől téveszti.

– Nézze, seriff, én...

Devin egyetlen pillantásával belefojtotta a szót, és miközben távolabb lépett az autótól, szúrósan nézett a megszeppent felügyelőre. – Ügyeljen rá, hogy az a nyomorult gazember még véletlenül se tévedjen a felségterületemre! Legyen rá gondja, különben megjárja!

Joe figyelte, ahogy a seriff beszáll az autójába, és elhajt, majd tökéletes csapatjátékosként visszatért a munkájához. Kajánul vigyorogva megpaskolta a zsebét, melyben ott lapult az anyósától kapott legújabb levél. Szinte szóról szóra tudta, hogy mi áll benne. A nő pontosan tájékoztatta arról, hogy mi történik a családjával. Azzal is tisztában volt, hogy Cassie, az a kis cafka, puccos állást szerzett magának a MacKade Fogadóban. Nyavalyás MacKade-ek! Ha kijut a börtönből, ellátja a bajukat. Gondoskodni fog róla, hogy egytől egyig megkapják, amit megérdemelnek.

Először azonban Cassie-t fogja megbüntetni.

Azt képzelte, hogy csak úgy bedugathatja a dutyiba és elválhat tőle, aztán dárídózhat kedvére a városban?! Rövidesen gondoskodni fog róla, hogy észhez térjen. Az anyósa levelei sokat segítettek a tervezgetésben. Bár ki nem állhatta a vén csótányt, vallásossággal átitatott ömlengései pedig kifejezetten idegesítették, mégis szüksége volt rá. Minden héten válaszolt neki, és hosszasan ecsetelte, hogy mennyire szenved, és a megtérése óta milyen nagyon hiányzik neki a családja. Sosem felejtette el megemlíteni a gyerekeket, bár valójában fikarcnyit sem érdekelték a nyafogó kis taknyosok.

Kizárólag Cassie-t akarta visszaszerezni. A felesége az oltár előtt megfogadta, hogy csak a halál választhatja el őket egymástól, s feltett szándéka volt, hogy emlékezteti erre az ígéretre.

Felrakta a következő szeméttel teli zsákot a furgon szélére, majd egyetlen durva mozdulattal belökte a többi közé. Ahogy a régi szép időkben, ezúttal is a maga kedves módján figyelmezteti majd arra, hogy az ígéret szép szó. Megfizet minden egyes óráért, amelyet kénytelen volt a cellájában eltölteni. Ahogy a hazatéréséről ábrándozott, a keze önkéntelenül ökölbe szorult.

3.

Ahelyett, hogy Devin egyenesen Cassie-hez ment volna, először a börtönbe sietett. Eszébe sem jutott kétségbe vonni Jared ügyvédi képességeit, de arra számított, hogy a jelenléte elősegíti a beadott fellebbezés méltányos elbírálását. Miközben feltárta a tényeket és előadta a véleményét az igazgató előtt, megpróbált higgadt maradni.

A börtön vezetője azonban különféle jelentésekkel támasztotta alá Joe Dolin mintapolgárrá válását. Kiderült, hogy nemcsak tökéletes magaviseletű rab, de bűnbánó hívő vált belőle. Keményen dolgozott, betartotta a szabályokat, és rendszeresen járt a kápolnába. Gyakran adott hangot az elkövetett bűntény miatt érzett sajnálatának, és megjelent az alkoholelvonó kúrán.

Amikor Devin elhagyta a börtönt, be kellett látnia, hogy a rendszer, melyet minden esetben körömszakadtáig védett, alaposan arcul csapta. Nem tehetett mást, minthogy elmondja Cassie-nek az igazságot, és megpróbálja megvigasztalni.

A szalonban talált rá, amint négykézlábra ereszkedve fényesítette egy faragott, lehajtható lapú asztalka lábát. Olyan elmélyülten dúdolgatott, hogy észre sem vette, amikor Devin belépett az ajtón. Blúza és csinos nadrágja fölött fehér kötényt viselt, mellette pedig egy tisztítószerekkel és rongyokkal teli műanyag kosár állt. Hullámos haját, mely időközben a megszokottnál jóval hosszabbra, az álláig nőtt, a füle mögé igazította, hogy munka közben ne hulljon az arcába.

Olyan boldognak tűnik, gondolta a férfi, és zsebre dugta a kezét.

– Cass!

A nő felkapta a fejét, s kis híján beütötte az asztal lapjába.

– Devin – suttogta, és a füle tövéig elpirult. Az idegei pattanásig feszültek, miközben zavartan csavargatta a kezében tartott törülőruhát. Éppen újraélte az álmot, melyet nemrég a szalon ablakmélyedésében látott. Az álmot, melyben Devin... Jóságos ég...!

A férfi egy ideig csak nézte, majd előrelépett. Cassie úgy festett, mint akit rajtakaptak a pénztárgép kifosztása közben.

– Mi a baj? Történt valami?

– Semmi, semmi – vágta rá gondolkodás nélkül. – Csak elgondolkodtam, ennyi az egész. Megijesztettél, de nincs semmi baj. Ennyi az egész.

Na persze!

Cassie-nek nem volt szokása ismételtetni önmagát, így Devin sejtette, hogy valami nincs rendben.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte, miközben összehúzott szemmel figyelte a nőt.

– Hát persze. Semmi baj – felelte Cassie, és feltápászkodott a földről, de a törülőruhát továbbra is elszántan szorongatta. – A vendégeim elmentek, hogy körülnézzenek a csatamezőn. Észak-Karolinából jöttek, és úgy döntöttek, hogy maradnak még egy éjszakát. A férfi imádja a történelmet, és odáig van a híres ütközetekért. Legalábbis ezt mondta. Odaadtam nekik az összes prospektust, és...és körbevezettem őket a házban. Be akarták járni az egészet. Rendkívül izgatottak voltak a szellemek miatt.

Devin töprengve bólintott. Cassie úgy hebegett-habogott, mint egy szégyenlős kamaszlány, pedig gyakran előfordult, hogy két mondatot is alig lehetett belőle kihúzni.

– Értem.

– Kérsz egy kis kávé? Hozok egy csészével – hadarta, s mielőtt még a férfi bármit is mondhatott volna, az ajtó felé indult. – Ja, és van csokis sütemény! Ma reggel sütöttem, úgyhogy nagyon...– amikor Devin megfogta a karját, hogy megállítsa, szinte kővé dermedt, akár egy reflektorfénybe tévedt, rémült galamb.

– Cassandra, nyugi!

– Nyugodt vagyok. Nyugodt vagyok.

A férfi keze erős és meleg volt, s a forróság szinte égette a bőrét és egészen a csontjáig hatolt. – Ügy fel vagy pörögve, akár egy bűgőcsiga. Vegyél egy mély lélegzetet...! Ez az, még egyszer!

Cassie engedelmeskedett, és érezte, hogy felborzolt idegei lassan megnyugszanak.

– Jól vagyok, Devin.

– Rendben, akkor igyunk egy kávé! – bólintott a férfi, de ahogy elindult, megszólalt a csipogója. – A fenébe! – morogta, majd odalépett a faragott lábú asztalhoz és felvette a rajta álló telefont, hogy felhívja az irodáját. – Itt MacKade seriff. Mi a helyzet, Donnie?

Devin a szemére szorította a kezét. Miért sajog ilyen rettenetesen a feje és mi a fenéért bámul rá Cassie úgy, mintha négy karja nőtt volna?

– Nem érek rá, Donnie, intézkedj önállóan! Igen, pontosan ezt mondtam. Figyelj, egyszerűen csak zárd be azt a nyavalyás uszkárt, és ha kell, tedd mellé azt a két eszement nőszemélyt is, de...!

Hirtelen észbe kapott, és miközben magában hatalmasat káromkodott, rájött, hogy Donnie általában szóról szóra teljesíti a parancsait.

– Törölve. Légy tapintatos, és tedd a dolgodat! Meg kell bírságnod a kutyás hölgyet, de lehetőleg udvariasan és kíméletesen tedd! Javasold neki, hogy csináltasson kerítést, és figyelmeztess, hogy a törvény nem csak az uszkárja, de az állampolgárok érdekeit és biztonságát is szolgálja! Abban az utcában kifejezetten nagy a forgalom, és ha a kiskutya kiszökik, szétlapíthatja egy autót. Ha ezt elintézted, menj át ahhoz, aki a panaszt emelte, és nyugtasd meg, hogy intézkedtl az ügyben! Ja, és ne felejtss el megdicsérni a virágait! Neki szintén megemlítheted a kerítést. Ismered a mondást: erős kerítés egyenlő jószomszédi viszony. Nem, ezt nem én találtam ki. Menj és intézkedj, Donnie!

Devin letette a telefont, és amikor megfordult, Cassie mosolyogva nézett rá.

– Van némi gond a kutyákkal – magyarázta.

– Remekül végzed a munkádat. Pontosan tudod, hogyan kell bánni az emberekkel, és könnyedén kibékíted őket, ha valami probléma adódik.

– Igen, én vagyok bölcs Salamon – morogta Devin, és hatalmasat sóhajtott. – Ül le, Cassie! Beszélünk kell.

– Rendben... Valami baj van, ugye? – kérdezte a nő, és a mosoly lehervadt az ajkáról.

– Nem feltétlenül. Gyere, ülj ide! – kérte a férfi, s mivel fogni akarta Cassie kezét, amikor közli vele a rossz hírt, a kecses kanapét választotta, amelyen mindig úgy érezte magát, akár egy ügyefogyott óriás. – Először is azt kell elmondanom, hogy nincs miért aggódnod. Nem akarom, hogy feleslegesen izgasd magad.

– Joe-ról van szó, igaz? – suttogta Cassie, és a keze megremegett Devinében. – Kiengedték.

– Nem – csóválta meg a fejét a férfi, és a tekintetét egy pillanatra sem vette le az aggodalomtól gondterhes, szépséges arcáról. – Még hosszú ideig rács mögött marad.

– Látni akarja a gyerekeket – mormolta maga elé holtsápadtan Cassie, és a rémülettől elsötétült tágra nyílt szeme. – Jóságos ég, Devin, a gyerekeket akarja!

– Nem – vágta rá a férfi, és rájött, hogy minél kíméletesebben akarja tálni a történeteket, annál rosszabb lesz a helyzet. – Szó sincs ilyesmiről. Tudod mi az a közmunka?

– Igen, néhány órára kiengedik a rabokat, hogy közszolgálati munkát végezzenek... Aha, tehát erről van szó! – hunyta le a szemét megkönnyebbülten

Cassie, és reszketeg sóhaj hagyta el az ajkát.

– A 34-es út mentén dolgozik. Szemetet szed, meg takarít. Csak azt akartam, hogy tudd, és ne aggódj miatta. Elintéztem, hogy mindig tájékoztassanak az időbeosztásáról. Pontosan fogom tudni, hogy merre jár. Azért mondtam el mindezt, mert nem szerettem volna, ha egy nap arra autózol, ahol dolgozik, és megijedsz.

– Értem – felelte Cassie, s bár a tekintetében még mindig ott bujkált a félelem, valamivel jobban érezte magát. Volt már rosszabb helyzetben is. – Gondolom, őrzik.

– Így van – mondta Devin. Esze ágában sem volt elárulni, hogy a rabok gyakran megszöknek, ha a börtönön kívül kapnak munkát. Ezzel nyilvánvalóan Cassie is tisztában volt. – Megígérem, hogy naponta többször is elmegyek oda, ahol dolgozik, vagy ha nem érek rá, elküldöm az egyik helyettesemet. És hogy valóban biztonságban érezd magad, ide is benézünk néhányszor. – Persze az iskolát is szemmel tartjuk majd. – Ezt csak gondolatban tette hozzá, mivel nem akarta még jobban felizgatni a nőt.

– Még mindig a börtönben van – nyugtatta meg magát Cassie –, és örök vigyáznak rá.

– Pontosan. Jared már dolgozik a fellebbezésen, de van még valami, amit el kell mondanom... A fenébe! – sóhajtott fel ismét. – Az anyád is segít neki. Egyfolytában leveleket írogat az igazgatónak.

– Tudtam róla, hogy levelezik Joe-val. Anya megmutatta valamennyit. Ez azonban nem változtat semmin. Soha nem megyek vissza hozzá, és nem hagyom, hogy a gyerekeim újra olyan iszonyú körülmények között éljenek. Boldogulunk nélküle is.

– Igen, ebben biztos vagyok – mondta Devin. Személyesen gondoskodom róla. Egy kósza tincset Cassie füle mögé simított, és közben elégedetten látta, hogy a nő nem rezzent össze, amikor megérintette. – Sajnálom, hogy megijesztettelek.

– Ugyan már, túlélem.

– Kérlek, hívj fel bármikor, ha boldogtalannak érezed magad. Tudod, hogy a legtöbb estét az irodában töltöm, úgyhogy öt percen belül itt lehetek, ha szükséged van rám.

– Itt soha nem érzem magam boldogtalannak. Szinte alig vagyok egyedül – felelte a nő, és a férfi kérdő tekintete láttán elmosolyodott. – Nem érzed?

– A rózsák illatát? De igen – mosolyodott el most már Devin is. – Ennek ellenére úgy gondolom, hogy általában jobb társaság vagyok egy kísértetnél. Hívj fel, ha beszélgetni akarsz!

– Rendben – bólintott Cassie, és elhatározta, hogy összeszedi a bátorságát. Be kell bizonyítania, hogy komolyan veszi Devin barátságát, hiszen gyermekkoruk óta ismerik egymást. Igyekezni fog, hogy ne legyen többé félénk kiséger. – Köszönöm! – mosolyodott el kedvesen, és a férfi arcára tette a kezét, majd gyengéden szájon csókolta.

Devin szinte nem is érezte puha ajkának ízét, a testén mégis úgy söpört végig a vágy, mint a tornádó. A régóta áhított csók váratlanul érte. Észre sem vette, hogy az ujjai satuként szorítják a nő kezét. Cassie szeme tágra nyílt a döbbenettől. Devin csak azt tudta, hogy a szájuk egy röpke pillanatra találkozott.

Képtelen volt tovább türtőztetni magát.

Hirtelen mozdulattal átölelte a nőt, átadta magát az érzékeinek, és elmerült a meleg, édes csábítás hullámaiban. A tökéletes ívű száj, a fölött lévő gödröcske elvette az eszét. Szinte felfalta a nőt, és a nyelve örült iramban simította körbe ajka tökéletes vonalát. A szíve vadul vert, mint az éles szikláknak csapódó féktelen hullámok, felforrósodott a vére, és forgott körülötte a világ. Cassie édes volt, bájos és gyengéd, egyszóval minden, amire vágyott és amit becsben tartott.

Csak néhány kétségbeesett pillanattal később jött rá, hogy szinte foglyul ejtette, és most mozdulatlanul piheg a karjában. Ugyanolyan gyorsan és váratlanul engedte el, mint ahogy korábban magához ölelte.

Amikor ránézett, Cassie döbbszent tekintete sötét volt, akár a viharfelhő. A kezét a szájára szorította. A szájra, melyet szinte szétmarcangolt. Igen, gondolta keserűen, ez a durva szó illik leginkább arra, amit tett.

– Ne haragudj! – nyögte legalább olyan sápadtan, mint amilyen piros volt a nő arca. – Sajnálom! Annyira sajnálom, én nem akartam...váratlanul ért, ami történt – mentegetőzött, ám közben rájött, hogy drága árat kell majd fizetnie Cassie bizalmának eljátszásáért, és arra, amit tett, nincs bocsánat. – Elragadott a hév, de ígérem, hogy soha többé nem fordul elő ilyesmi. Fogalmam sincs, mi ütött belém. Most mennem kell.

– Devin!

– Mennem kell – ismételte meg a férfi szinte kétségbeesetten, és hátrálni kezdett az ajtó felé. Majdnem felbukott az asztalban, ami kétségtelenül megkoronázta volna a tökéletes pillanatot. Még örült is, hogy Cassie tapodtat sem mozdult, s így megszökhetett anélkül, hogy tovább rontotta volna a kínos helyzetet.

A nő hallotta, ahogy az ajtó becsapódik mögötte. Azért nem mozdult, mert képtelen volt rá. Érezte, hogy egyelőre nem lenne túlzottan bölcs dolog, ha

megpróbálna felállni.

Mi történt az imént? – tette fel magának a kérdést. Megcsókolta Devint, mivel úgy gondolta, hogy ideje másképpen is kimutatni a barátságát.

Rafe gyakran megcsókolta. Ha valamiért beugrott a fogadóba, olyan könnyedén, magától értetődően csókolta meg, mint ahogy ő akarta Devint. Egy idő után hozzászokott, és már nem rezzent össze.

Devin megcsókolta. Csakhogy korántsem úgy, ahogy Rafe. Teljesen másképpen... Még mindig a szájára szorította a kezét, és szinte érezte rajta a forróságot. Nem, soha életében senki nem csókolta meg így. Olyan érzés volt, mintha az élete múlna rajta. Nem gondolta volna, hogy Devin...

Ó, dehogynem! Miközben reszkető keze az ölébe hullott, eszébe jutott az álom, melyet előző este látott. Vajon ő maga intézte úgy, hogy az álma valóra váljon? Ami nemrég történt, az tagadhatatlanul a valóság volt. A szíve még mindig vadul zakatolt, és a bőre szinte lángolt. Annyira meglepődött azon, amit a férfi tett – a szenvedélyes ölelés, a csók –, hogy képtelen volt megmozdulni.

Meddig tarthatott? Fél percig, egyig? Fogalma sem volt róla, de a lelkében rengeteg dolog játszódott le. Még mindig remegett.

Devin azt mondta, sajnálja. Hát persze, gondolta, majd sóhajtva hátradőlt és lehunyta a szemét, hogy valamennyire megnyugodjon. Nem akarta megcsókolni. Önkéntelen, ösztönös tett volt. Bármelyik férfi ugyanígy viselkedett volna. Amikor észbe kapott, azonnal elengedte, és bocsánatot kért. Kedves, becsületes ember lévén elnézést kért valamiért, amit eredetileg esze ágában sem volt megtenni.

Csak egy csók volt, figyelmeztette magát, de a kezét remegő gyomrára szorította. Mindent elrontott azzal, hogy pánikba esett és képtelen volt félvállról venni a történeteket, mint ahogy más nők tették volna a helyében. Nem viszonzta a csókot, és azt sem akarta, hogy újra megtörténjen. Bármilyen nehezére esik, úgy kell tennie, mintha mi sem történt volna. Amikor legközelebb találkozik Devinnel, mosolyogni fog, és könnyedén elbeszélget vele. Egyre jobban belejön ezekbe a dolgokba. Képtelen lenne elviselni, ha véget érne a barátságuk.

Amikor felállt, hogy befejezze a takarítást, még mindig remegett a lába. Joe Dolin pedig egy pillanatra sem jutott az eszébe.

Devin a nap hátralévő részében és másnap is úgy dolgozott, akár egy megszállott. Miután az őrületbe kergette a helyetteseit, kiment a farmra, hogy hasonló állapotba hozza az öccsét. Természetesen azzal nyugtatta magát, hogy dolgozni megy, hiszen vetni kellett, ráadásul a tehenek nagy része ellés előtt állt. Úgy tűnt, a szolgálataira

egyértelműen szükség van, mivel az egyik állat kicsinye farfekvéses volt.

Mire végzett, és a kisborjú vékonyka lábán bizonytalanul elindult, az inge átázott, mocskos volt, a karján horzsolások éktelenkedtek. Ráadásul búzlott, mint a csatorna.

Az istállóban fütyörésző Shane ugyanilyen koszos volt, de miközben beadta a védőoltást az elégedetlenkedő borjúnak, úgy tűnt, mindez egyáltalán nem zavarja.

– Így ni, kispajtás. Nem is fájt, ugye?

Devin rosszallóan csóválta a fejét. A kemény, korántsem kellemes munka ezzel még nem ért véget. Az istállót ki kellett takarítani, felszórni friss szénával, és az elkövetkezendő néhány órában valakinek muszáj volt ott maradnia az újszülött mellett. Shane dühítően jókedvűen térdelt a rendetlenség közepén, és úgy vigyorgott, mint egy háborodott.

A haja kissé megnőtt és lófarokba kötve kandikált ki viharvert baseballsapkája hátsó nyílásán. Zöld szemével, amely néhány árnyalattal világosabb volt, mint Deviné, ábrándosan nézett a világba. Még egy MacKade-hez képest is hihetetlenül jóképű volt. Ő volt a család kisbabája, ami azt jelentette, hogy a fivérei kötelességüknek tartották, hogy időközönként alaposan ellássák a baját.

Miközben vidám fütyörészését hallgatta, Devin ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy elnás pángolja.

– Mi a fenének örülsz ennyire?

– Első látásra szép, egészséges borjúnak tűnik – felelte a férfi, és az állat tiltakozása ellenére szorosan lefogta, hogy megvizsgálhassa a szemét és a fülét. – Az anyuka is remekül van. Miért ne lennék boldog?

– Majdnem eltörte a karomat.

– Nem tehet róla – magyarázta Shane gyakorlatiasan. – Ráadásul mondtam, hogy elvállalom helyetted a munkát. Te ragaszkodtál a nehezebb végéhez...

– Jól van na. Micsoda kupleráj van itt!

– Ezzel jár az elles – állt fel a férfi, és piszkos kezét hasonlóan koszos farmerjába törölte. Kilépett az istállóból és a nyitott ajtónak dőlt. – Arra gondoltam, hogy ettől esetleg felvidulsz egy kicsit – vigyorodott el kihívóan, amitől Devin ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy behúzzon neki egyet. – Nő van a dologban, mi?

– Nem erről van szó.

– Talán azért nem, mert egyetlen nő sincs a láthatáron... ami, ha nem haragszol meg érte, valamennyiünk számára elég kínos. Miért nem választasz az enyémekek közül? Nekem van elég.

Mielőtt Devin odalépett a mosdóhoz, hogy leöblítse a kezét, a várt durva válasszal reagált öccse ajánlatára.

– De most komolyan. Tudod, ki illene hozzád? Frannie Spader. Az a kivételesen szép, vörös hajzuhatag beterít mindent, és a mosolya édes, akár a méz. Ha pedig megcsodáltad a haját és a mosolyát, szemügyre veheted az alakját, amely láttán az ember legszívesebben vinnyogna a gyönyörűségétől. Nem hiszem, hogy mostanában túl sok alkalmad lett volna vinnyogni...

– A barátnőimet én magam választom ki, nincs szükségem a megunt macáidra!

– Csak kedveskedni akartam – csapta hátba Shane a bátyját, mielőtt lehajolt a szappanért. – Ha nem lennél olyan atyáskodó, talán a kis Cassie-vel tölthetnéd az idődet...

Devin gyorsaságának és erejének köszönhetően Shane akkora ütést kapott az állára, hogy jó néhány métert repült a levegőben, mielőtt az istálló kemény földjére esett. Megrázta a fejét, hogy magához térjen, de mielőtt még megkérdezhetette volna, hogy mi a fene ütött a fivérébe, a megtermett, dühös férfi rávetette magát.

A verekedés szempontjából tökéletesen illettek egymáshoz, mivel jól ismerték a másik mozdulatait, cseleit. Ahogy egymásra tapadva hemperegtek a poros betonpadlón, az istálló nyögésektől, káromkodástól és csontig hatoló ütések tompa puffanásától volt hangos.

– Az isten szerelmére!

A verekedőkre egyáltalán nem volt hatással a felcsattanó női hang és a belőle áradó megvetés. Shane egy pillanatra leengedte ugyan a kezét, de a hibáért a szája szegletébe kapott jókora ökölcsapás volt a büntetése. Több se kellett neki, előrelendült, és olyan erővel ütötte meg Devint, hogy annak eleredt az orra vére.

– De édesem, még csak most kezdték!

– Azonnal állítsd le a verekedést, Rafe! – sóhajtott fel gondterhelten Regan MacKade, és a csípőjére ültette a kezében tartott gurgulázó kisbabát. – Komolyan mondom!

– Nők! – morogta a bajusza alatt Rafe. Elhatározta, hogy a maga módján vet véget a bunyónak, ami azt jelentette, hogy belevetette magát a sűrűjébe, és kivette a részét a jóból. Tudta, hogy nem élvezheti sokáig a dolgot, így azonnal félrelökte Shane-t, és rátelepedett Devinre.

– Maradj ki ebből! – szólt rá az öccse, miközben a kézfejjével megtörölte véres arcát, és nagy nehezen feltérdelt. – Ez csak rám és rá tartozik.

– Talán így lesz – válaszolta Rafe, miközben minden erejével azon igyekezett, hogy a földön tartsa Devint. Hogy bebizonyítsa, komolyan gondolja, amit mondott, a kezét a férfi maszatos arcára csúsztatta, és olyan erővel nyomta a betonhoz, hogy a koponyája nagyot koppant rajta. – De az is lehet, hogy beszállok a játékba. Egyébként miért csépelitek egymást?

– Tőle kérdezd! – intett a fejével Shane, aki időközben kissé megnyugodott, és megropogtatta görcsbe rándult ujjait. – Beszélgettünk, aztán egyszer csak fogta magát és behúzott egyet.

– Én a beszélgetéseink legalább felénél szívesen ellátnám a bajodat – vont a vállát Rafe, és amikor lenézett, látta, hogy Devin tekintete kitisztult. Nem akarta ilyen erősen a betonba döngölni. – Miről volt szó?

– Mindenféléről. Főleg a nőkről... Devin a látásával együtt visszanyerte az erejét is, és a haragja újra fellángolt. Éppen azon volt, hogy levesse magáról Rafe-et, amikor Regan határozott, rideg hangja megállította.

– Elég ebből a nevetséges viselkedésből, Devin! Szégyellhetned magad!

Rafe vigyorogva lenézett az öccsére, és megcsóválta a fejét.

– Igen, Dev, szégyellhetned magad!

– Menj a pokolba!

– Jó fiú leszel? – kérdezte Rafe nevetve, és cuppanós csókot nyomott a férfi arcára, majd mielőtt még elnyerte volna méltó büntetését, gyors, határozott mozdulattal félreugrott.

– Szép kis társaság – morogta Regan az istálló ajtajában állva. A hangja olyan szigorúan csengett, hogy Devin kétszer is meggondolta, folytassa-e a verekedést Shane-nel. A nő méretre készült nadrágjában, ropogósra keményített tavaszi blézerében és kifényesített bőrcipellőjében, karjában tágra nyílt szemű csecsemőjével, szúrós szemmel mérte végig a hírhedt MacKade fivéreket. – Úgy verekedtek, mint a neveletlen kamasz fiúk. Nézzetek magatokra... a ruhátok mocskos, véres és ráadásul tönkrement!

– Ő kezdte – motyogta Shane, és miközben megpróbált ártatlan képet vágni, bölcsen visszafojtotta a nevetést. – Komolyan mondom, Regan, én csak védekeztem...

– Nem érdekel, ki kezdte – közölte a nő méltóságteljesen, és átható pillantásával a sógorába fojtotta a szót. – Ha jól emlékszem, vacsorára hívtál bennünket.

– Ja, tényleg! – kapott a fejéhez Shane. A nagy zűrzavarban teljesen

megfeledkezett a főzésről. – Volt egy kis gond az ellessél. Az egyik borjú farfekvéses volt. Épp most fejeztük be a munkát.

– Értem – bólintott aggodalmas arccal Regan. Hátrasimította mézszínű haját és ismét belépett az istállóba. – Jól van?

– Pompásan. Szia, Nate!

– Eszedbe se jusson hozzáérni! – figyelmeztette Regan Shane-t, amikor a gügyögő kisbaba a nagybátyja felé nyújtotta dundi kis karját. – Csupa kosz vagy. Menjetek és mosakodjatok meg!

Devin résnnyire szűkült szemmel méregette Shane-t.

– Verekedni támadt kedvem, és te pont kéznél voltál. Ráadásul túl nagy a szád.

A férfi óvatosan ledörzsölte az ajkára száradt vért.

– Figyelmeztetés nélkül ütöttél meg.

– Na és?

– Mi az, hogy na és? Tartozom egy veréssel.

– Elég legyen fiúk! Vegyetek egymástól érzékeny búcsút, és már mehetnek is zuhanyozni!

Amikor a két testvér Rafe felé fordult, Regan összeszorította a fogát.

– Egy lépést se! Ha befejezitek végre a civódást, én főzöm a vacsorát.

– Méltányos ajánlat – bólintott Shane.

– De addig a lábatokat sem tehetitek be a konyhába, amíg... honnan jön ez a hang?

– Milyen hang? – kérdezte Devin, és ellazította ökölbe szorított kezét. A nyöszörgés egészen halk volt, és alig hallatszott a kis Nate gurgulázó gügyörészésétől. A nő elindult az istálló végében lévő karám felé, de hirtelen megtorpant. – Úgy tűnik, más is kedvet kapott a szüléshez. Ezúttal Ethelen a sor.

– Ethel! – kiáltotta Shane, és akár egy izgatott apuka, úgy rohant oda a karámhoz. Hajszál híja volt, hogy nem zuhant rá a vajúdo kutyára. – Édesem, miért nem szóltál? Jézusom, már meg is szült kettőt.

– Fred valószínűleg a váróteremben toporog, és szivart osztogat a haverjainak – jegyezte meg Rafe, majd odahajolt a feleségéhez és a fiához, hogy gyengéden megcsókolja őket. – Pontosan tudom, hogyan érzi magát.

Devin értetlenül csóválta a fejét, amikor látta, hogy Shane pánikba esik. Az elmúlt évek során megszámlálhatatlanul sok ellést láttak már, és nem egyszer segédkeztek is a világrahozatalnál, de mindez most egyáltalán nem számított, hiszen Ethelről

volt szó, aki Shane számára olyan volt, mint egy hű szerelmes. Előrelépett, és leguggolt az öccse mellé.

– Remekül csinálja – karolta át a vállát.

– Gondolod?

– Hát persze, elvégre ő is MacKade – mosolyodott el Devin, és Reganra kacsintott. -A MacKade asszonyok a világon a legkülönlegesebbek.

A fialás, a takarítás, a főzés és a Fred, valamint Ethel hat egészséges kiskutyájának tiszteletére szervezett ünneplés után Devin visszament az irodájába. Túl nyugtalan volt ahhoz, hogy a farmon maradjon. Bár hosszú ideig állt a zuhany alatt, hogy csillapítsa a Shane-nel vívott küzdelem során kapott sebek sajgását, képtelen volt lehiggadni. Ahogy elhaladt a fogadó előtt, lassított, s látta, hogy a második és a harmadik emeleti szobákban ég a villany. Mogorván a gázra taposott és a város felé vette az irányt.

Cassie nem bocsátja meg egykönnyen, amit tett. Ráadásul önmagával szemben is maradt elszámolnivalója. Ügy viselkedett, mint egy őrült. Durva volt, és követelőző, pedig inkább gyengédnek és odaadónak kellett volna lennie, hiszen ezt érdemelte volna tőle. Nem csoda, hogy olyan döbbsen nézett rá, mintha elvesztette volna az eszét. A szeme tágra nyílt a rémülettől, és puha, csábító ajka remegett.

Előbb-utóbb majdcsak kiengeszteli valahogy. Nem sietett, mivel fél életét már amúgy is várakozással töltötte.

Joe Dolin szintén nem sietett sehová. A cellájában sötét volt ugyan, mégsem aludt. Tervezgetett. Tudta, hogy a legtöbben ostobának tartják, de elhatározta, hogy rövidesen bebizonyítja az ellenkezőjét. Megtanult színlelni, és igyekezett mindig azt a választ adni, amit az örök, a pszichiáterek és a kövér igazgató elvártak tőle. Megtanult úgy viselkedni, ahogy egy mintapolgárnak kell.

Szerény és bűnbánó lett. Bármire képes volt azért, hogy kikerüljön a börtönből.

Devin MacKade bizonyára azt hiszi, hogy elérhet valamit azzal, ha elbeszélget az őreivel és megvillantja a jelvényét. Sokkal tartozott Devin MacKade-nek. Nagyon sokkal. Soha nem fogja elfelejteni, ahogy megbilincselte és belökte egy cellába. Igyekezni fog, hogy megfizessen mindenért. A bosszú már nincs messze.

Először azonban Cassie-t kell kezelésbe vennie, hiszen ő a főbűnös. Még ma is a régi lenne minden, ha nem megy nyafogva panaszra a seriffhez és nem teregeti ki a magánügyeiket. Egy férfinak joga van megbüntetni a feleségét, s ha a helyzet úgy kívánja, lekeverhet neki egy jókora pofont vagy adhat egy jobbgyenest az öklével.

Cassie sokszor kiérdemelte a verést. A jövőben is gondoskodni fog arról, hogy megkapja, ami jár.

A puccos válási papírok sem változtathatnak azon, hogy ő a felesége, s mint ilyen, a tulajdona. Rövidesen emlékezteti majd rá, hogy mi a kötelessége.

Míg a halál el nem választ, gondolta, s belevigyorgott a sötétségbe.

4.

Devin számított rá, hogy a felvonulás felér majd egy rémálommal, a vele járó kellemetlenségek és bosszúságok ellenére azonban már alig várta, mivel így legalább néhány órára megfeledkezhetett magánéleti gondjairól.

A menet a tervek szerint pontosan tizenkét órakor indult, ami más szóval azt jelentette, hogy dél és fél egy között bármikor elkezdődhetett a műsor. Először a megszokott beszédek következtek a téren, majd ünnepélyes keretek között megkoszorúzták az emlékművet. Seriffként muszáj volt megjelennie, ráadásként pedig fel kellett öltenie az egyenruháját. Ki fogja bírni. Egy kezén meg tudta számolni, hogy évente hány alkalommal kellett előkotornia a szekrény mélyéről a khakiszínű ruhát, a nyakkendőt és a fényes fekete cipőt. Természetesen ezzel együtt a gyűlölt vasalódeszka is újra reflektorfénybe került. A vasalás volt az egyedüli házimunka, amelytől teljes szívéből irtózott, és amely az idegeire ment.

Reggel nyolc órára azonban talpig elegánsan odakint volt az utcán. Némelyik városlakó már elfoglalta a helyét, és a járdaszegély mentén hűtőtáskákkal és kempingszékekkel felszerelve biztosította a helyet a barátai számára. A felvonulás útvonalán lévő üzletek nagy része bezárt az ünnepre, de abban biztos volt, hogy Ed ajtaja nyitva áll a reggelizni vágyók előtt.

Ráérősen végigsétált a járdán, mivel tudta, hogy még legalább egy órán keresztül nem kell aggódnia a forgalom és a léggömböt, jégkrémet, hot dogot árusító mozgóbüfék miatt. A nyár elhatározta, hogy először a felvonulás napján mutatja meg magát, így már kora reggel meleg volt.

Miközben ingerülten igazgatta a gallérját, arra gondolt, hogy a kátránnyal bevont út bizonyára puhára olvad délutánra. Remélte, hogy a kislányok, akik flitteres ruhácskáikban ugrabugrálnak és cigánykereket hánynak, felkészültek erre. Felírta a jegyzetfüzetébe, hogy útközben még több frissítőt kell kínálni a felvonulóknak. Nem akarta, hogy bárki is elájuljon.

Az ünnep ellenére Ednél teljes gőzzel folyt a munka. A levegőben sülő szalonna és frissen őrölt kávé illata úszott. Erről eszébe jutott, hogy az elmúlt napokban egyáltalán nem evett rendesen. Miután váltott néhány szót az asztaluknál falatozó járőrökkel, odalépett a pulthoz, és felült az egyik bárszékre.

– Üdv, seriff! – kacsintott rá Ed. Strasszal kirakott szemüvege mint mindig, ezúttal is egy gyöngyláncon függött a nyakában és lapos mellkasára simult. Pipaccsal díszített foltos köténye alatt már külön az ünnepre szánt szűk, a törvény által előírt hosszú épphogy csak meghaladó rövidnadrágot, valamint hátul kivágott felsőrészt

viselt, amely ugyanolyan vörös színben pompázott, mint a haja. Vastagon kihúzott szemöldöke alá ragyogó kék szemhéjfestéket kent, s a szája olyan piros volt, mint a stoptábla. A fülében lévő pipacs formájú függő minden mozdulatára vidám táncot lejtett.

Devin rámosolygott. Csak Edwina Crump úszhatta meg a letartóztatást egy ilyen ruhában.

– Sonkás tojásrántottát kérek, Ed, és egy kávét!

– Azonnal, drágaságom – búgta a nő negédesen, s bár elég idős volt ahhoz, hogy a seriff anyja lehessen, kihívóan megigazította a haját, és flörtölni kezdett. – Milyen cuki vagy ebben az egyenruhában!

– Úgy érzem magam, mint egy öregedő cserkész – morogta a férfi.

– Az első udvarlóim egyike cserkész volt – vont a szemöldökét többször egymás után Ed, és levette a műanyag tetőt a fánkokról, hogy kiválasszon egy különlegesen gusztusosat. – Meg kell hogy mondjam, rendkívül felkészült volt a fiú. A vendégem vagy – tette még hozzá, miközben szúrós szemmel figyelte csetlő-botló pincérnőit.

Egy ideig még beszélgetett a fánkot falatozó, kávét szürcsölő Devinnel, majd visszament a konyhába. A férfi mindent elkövetett, hogy jobb kedvre derüljön, de nem járt sikerrel. A pultra tette az irattartóját, és egy ideig a jegyzeteit, majd a felvonulás útvonaláról készült terveket nézegette. Fél órával később pedig már Ed különlegesen finom sonkás tojásrántottáját ette, és megpróbálta élvezni az ínycsiklandozó ízeket.

– Üdv, seriff! Ma még nem csuktál le senkit?

Amikor megfordult, a sógornője lélegzetelállítóan szép, ugyanakkor komor arcába nézett. Savannah MacKade feltűnő jelenség volt. Amikor valahol felbukkant buja, szirénhez hasonlatos alakja, a férfiak szívverése kihagyott egy pillanatra. Dús, sötét haja a vállán túl ért, csokoládészínű, mandulavágású szeméből érzéki vágy sugárzott, s kiálló arccsontján aranylott a bőre.

Ehhez társul még kihívó viselkedése, gondolta Devin.

– Az igazat megvallva, mostanában nem – mosolyodott el a férfi, és a nő mellett álló fiúra kacsintott. Az unokaöccse, Bryan a korához képest magasra nőtt, és sötét hajával ugyanolyan vonzó volt, mint az édesanyja. A kezében baseballsapkát és egyenruhát szorongatott. – Te is felvonulsz?

– Igen. Connal meg a srácokkal az edző furgonján megyünk majd. Király lesz.

– Kicsit korán jöttél, nem?

– Még el kell hoznunk néhány dolgot – mondta Savannah. – És persze Connort is. Ahogy Bryan megtömte a bendőjét, indulhatunk.

– Éhen halok – sóhajtott fel a fiú, és miközben a tekintete a fánkokra tapadt, lehuppant Devin mellé.

– Ed, itt egy türelmetlen, éhező kölyök.

– Máris jövök! – rikkantotta a nő, majd belökte a csapóajtót, és csatlakozott a vendégeihez. – Itt az én bajnokom! – mosolygott rá barátságosan Bryanre. Ed büszkén hangoztatta, hogy ő az Antietami Ágyúk támogatója. – A szombati őrült jó meccs volt – közölte, aztán intett Savannahnak, áthajolt a pulton, és egy ideig gügyögött a babakocsiban üldögélő kicsinek, majd mély és komoly eszmecserebe kezdett Bryannel az evés és a baseball rejtelveiről.

Devin nem kérdezett semmit. Átkozott legyen, ha nem bírja megállni, hogy ne kérdezősködjön. Ehelyett inkább felállt, hogy kivegye a babakocsiból tágra nyílt szemű unokahúgát, Laylát, majd ismét a bárszékre telepedett, és az ölébe ültette. A sűrű, sötét fürtök kikunkorodtak a fodros kis kalap alól, s a komoly száj – amelyet az édesanyjától örökölt – egyelőre mosolytalan maradt. A hatalmas szempár fürkészve tapadt Devin arcára, s jól látszott, hogy kék színe rövidesen a MacKade-ekre jellemző zöld színben játszik majd.

– Szia, gyönyörűségem! – suttozta, majd amikor megpuszilta a dundi arcocskát, elégedetten látta, hogy a kislány picit ajka felfelé kunkorodik. – Rám mosolygott!

– Biztosan bántják a szelek.

Devin elhúzta a száját, és Savannah nyugodt tekintetében nézett.

– Egy nagy frászt! Rám mosolygott. Szeret engem. Így van, ugye, Layla? Igazam van, szépségem? – mormolta a férfi, és végigsimított az apró öklön, mire a gyerek elkapta és megszorította a mutatóujját. – Tiszta MacKade.

– Még változhat – jegyezte meg Savannah határozottan, de érezte, hogy a szíve lassan átmelegedik. Annak ellenére, hogy igyekezett távol tartani magát a seriffától, időközben megkedvelte. – Az is lehet, hogy barna lesz.

– Kizárt. Layla szeme olyan lesz, mint a MacKade-eké – bizonygatta kitartóan Devin, és kajánul a nőre mosolygott. – Nem szabadulhatsz tőlük. Vagyis tőlünk.

– Igen, azt látom.

A vonzó mosoly egyre szélesebb lett. Savannah hiába próbált hűvös és kimért lenni, Devin jól tudta, hogy kedveli.

– Kérsz egy fánkot?

– Talán – sóhajtott fel megadóan, a nő és leült egy székre. – Ha akarod, visszateheted a babakocsiba.

– Eszem ágában sincs. Jared merre jár?

– Ügyvédesdit játszik valahol. Fél tíz körül találkozunk a fogadóban.

– Ezek szerint még nem voltál ott? – kérdezte Devin közömbösen, rendkívül közömbösen, miközben a vállára tette Laylát, és gyengéden simogatni kezdte a hátát.

– Nem – felelte Savannah, majd kivett egy pelenkát a babakocsiból és odanyújtotta a férfinak. – Indulás előtt megettetem, így aztán előfordulhat, hogy lebüfiz a csinos rendőregyenruhádat.

– Akkor legalább kibújhatnék belőle. Csak Connort hozzátok el?

– Aha – vetette oda a nő, és szakértő szemmel vizslatta a fánkokat, mielőtt kiválasztotta a számára legtökéletesebbet. – Rafe és Regan később majd elmegy Cassie-ért és Emmáért, Shane pedig behozza Jaredet a piknikre a parkba.

Savannah oldalra fordult, és látta, hogy a fia rövidesen eltünteti az Edtől kapott két fánkot.

– Te is velünk jössz?

– Nem. A szolgálati autóval megyek, hogy úgy tűnjön, dolgozom.

– Nem láttalak a szombati meccsen.

– Csak néhány percre ugrottam be – vonta meg a vállát Devin. Valójában azért nem maradt a végéig, mert észrevette, hogy Cassie is ott van, és nem akarta zavarba hozni.

– Tegnap nem jöttél el a farmra a szokásos vasárnapi vacsorára.

– Hiányoztam?

– Nem igazán – húzta el a száját Savannah, de a férfi különös tekintete láttán kérdőn felvonta a szemöldökét. – Valami baj van, Devin?

– Nincs semmi.

– Jared mesélte, hogy Joe Dolint kiengedték dolgozni. Ez zavar?

– Zavar? Ez enyhe kifejezés. Szemmel tartom a nyomorultat – mormolta, és az arcát Layla babaillatú, finom bőréhez érintette.

– Abban biztos vagyok – bólintott Savannah, és megsimogatta a lánya fejét, majd a keze egy rövid ideig Devin vállán nyugodott. A sokatmondó, bizalmas mozdulat mindkettejüket meglepte.

– Lassan azért megkedvelsz, ugye, Savannah?

A nő keze lehanyatlott, de a szája szegletében halvány mosoly jelent meg.

– Ahogy te is mondtad, nem szabadulhatok tőletek. Most pedig add vissza végre a lányomat!

Devin óvatosan a nő karjába tette a gyereket, és röpke csókot nyomott a meglepett anya szájára.

– Később találkozunk. Jó mulatást, Bry! – tette még hozzá, majd felállt.

Bryan válaszképpen motyogott valamit, de mivel a szája tele volt almás fánkkal, nem sokat lehetett belőle érteni.

– Nyavalyás MacKade-ek – mormolta Savannah, miközben mosolyogva nézett Devin után.

Délre a város nyüzsgő méhkassá változott. Az emberek csoportokba verődve ücsörögtek a járda szélén, a tornácokon és az előkertekben. Mindenfelé gyerekek rohangáltak, és a nyugós kisbabák sírása fülsüketítő zeneként szállt a levegőben. Több utcát lezártak, hogy biztosítsák a menet zavartalan felvonulását. Devin a legforgalmasabb kereszteződést választotta őrhelyéül, mivel így lecsillapíthatta azokat az átutazókat, akik megfeledkeztek az ünnepnapról, vagy olyan messze laktak, hogy fogalmuk sem volt róla, mi folyik a városban. Valamennyiüknek különféle elkerülő útvonalakat javasolt, vagy meghívta őket, hogy csatlakozzanak a parkban tartott vidám ünnepléshez.

Az övére erősített adóvevő megállás nélkül recsegett-ropogott a légköri zavarok vagy az út mentén szolgálatot teljesítő megbízottak hívásai miatt. Az utca túloldalán, a benzinkút sarkán egy bohóc kínálta színes léggömbjeit, valamivel lejjebb pedig jégkrém és jégkása csalogatta az édességre vágyókat. Amint a vásárló megkaparintotta a finomságot, az szinte azonnal olvadni kezdett a rekkenő hőségben.

Devin végignézett az eldobott csomagolópapírokon, műanyag poharakon, a törött játékdarabkákon és a kidurrant léggömbökön. A takarítás pokoli munkának ígérkezett. Éppen azon töprengett, hogy miképpen lássanak majd hozzá, amikor a távolból felhangzott végre az első felvonuló zenekar dübörgése. A rézfúvósok és a csizmába bújtatott lábak dobbanása hallatán gondolatban átélte fiatalsága legszebb perceit.

Az ördögbe is, nincs jobb móka a felvonulásnál!

– Biztos úr! Biztos úr!

Devin nagyot sóhajtva visszafordult az úttorlaszhoz, ahol egyetlen pillantással felmérte a régi szedánban utazó középkorú, szemmel láthatóan bosszús, kimelegedett házaspárt.

– Parancsoljon, asszonyom – mondta udvariasan, majd felöltötte legkedvesebb közalkalmazotti mosolyát, és az autó ablakához hajolt. – Miben segíthetek?

– Át kell jutnunk a városon!

A sofőr ingerült hangjából kiderült, hogy északról érkezett, a pennsylvaniai rendszámtábla pedig csak megerősítette mindezt.

– Mondtam, hogy ne hajts le az autópályáról, George! Muszáj volt mindenáron a tájban gyönyörködnöd?

– Maradj csendben, Marsha! Át kell jutnunk a városon – ismételte meg újra.

– Nos, az a gond, hogy jelenleg felvonulást tartunk – csóválta meg a fejét Devin, és elgondolkodva végigsimított az állán. Abban a pillanatban felharsant a trombiták hangja, és a dobok dübörgése elnyomott minden más zajt. Devin megpróbálta túlkiabálni a zűrzavart. – Az út még legalább egy órán át le lesz zárva.

A kijelentés nyomán a házaspár dühös veszekedésbe kezdett, amely követelőzéssel és vádaskodással végződött, Devin arcáról azonban egy pillanatra sem tűnt el a mosoly.

– Hová igyekeznek?

– Washingtonba.

– Nos, ha nagyon sietnek, akkor elmondom, hogy merre kerülhetik el a várost. Visszafordulnak és egyenesen mennek legalább tíz kilométert. Ott megkeresik a 70-es út irányába mutató jelzőtáblát, majd kelet felé kanyarodnak. Körülbelül egyórányi utazás után elérnek egy körforgalomhoz, ahonnan a 495-ös úton juthatnak el Washingtonig.

– Mondtam, hogy ne térj le az autópályáról! – dünnyögte Marsha.

– Honnan tudhattam volna, hogy ezen az isten háta mögötti helyen éppen felvonulást tartanak? – pufogta George.

– Ha nem sietnek – folytatta Devin nyugodtan, akár egy szentéletű pap –, leparkolhatnak azon a mezőn, ahol a tábla mutatja. Ingyenes, és őszintén mondom, érdemes megnézni a felvonulást. Utána szép, nyugodt útjuk lesz Washingtonig.

Az egyik fiatal mazsorett-lány éppen akkor dobta a magasba a botját, majd amikor sikerült elkapnia, a tömeg hatalmas tapsal jutalmazta érte.

– Nincs időnk erre az átkozott felvonulásra – dörmögte George mérgesen, és

hátramenetbe kapcsolt, de a környéken állók hallhatták, hogy a veszekedést ugyanott folytatták, ahol abbahagyták.

– Sajnálhatják... – vonta meg a vállát Devin, s amikor megfordult, Cassie-be ütközött. Ösztönösen elkapta a karját, de aztán olyan gyorsan engedte el, mintha a nő bőre megégette volna a tenyerét. – Bocs, nem láttalak.

– Gondoltam, megvárom, amíg befejezed a túlzottan is türelmes eligazítást.

– Hát igen. George és Marsha nem tudja, mit veszít.

Cassie mosolyogva figyelte, ahogy az idősebb mazsorették pörögve-forogva szórakoztatják az embereket. Lelki szeme előtt azonban Devin jelent meg. Tökéletes egyenruhájában rendkívül férfiasnak és magabiztosnak látszott.

– Szerintem sem. Biztosan meleged van. Hozzak valamit inni?

– Köszönöm, nem vagyok szomjas. Én... Devin küszködve kereste a szavakat.

Nem emlékezett rá pontosan, mikor látta Cassie-t utoljára rövidnadrágban, de az elmúlt években igyekezett elfelejteni, milyen gyönyörű, hosszú, selymesen puha lába van. A csinos, szilvaszínű sort kifejezetten jól állt neki.

– Hol van Emma? – nyögte ki végül.

– Összebarátkozott McCutcheonék kislányával, Lucyval, úgyhogy a kertjükben vertek tábort – válaszolta Cassie. Könnyebb volt úgy beszélgetni, hogy közben nem nézett a férfira, így a tekintetét a lassan haladó autóra és utasára, a vidáman integető, fodros ruhába bújt mezőgazdászok szépére szegezte. – Dühös vagy rám, Devin?

– Nem, hogy lennék az? – kérdezte a férfi, és olyan erősen összpontosított a felvonuló királynőre, hogy a nő félreértette a pillantását, és ragyogó, reményteljes mosolyt küldött felé. Ő azonban csak Cassie-t látta, ahogy törékeny természetével, kissé meglepetten néz rá. Egyszerűen gyönyörű volt.

– Zavarba hoztad Julie-t – jegyezte meg halkán, amikor észrevette a sokatmondó testbeszédet.

– Julie-t? Az meg ki?

Cassie váratlan nevetése mindkettejüket meglepte. Egy ideig szó nélkül meredtek egymásra.

– Biztos, hogy nem haragszol?

– Nem. Vagyis, igen. Mármost, tényleg nem haragszom – dadogta a férfi, és a biztonság kedvéért zsebre dugta a kezét. – Legalábbis nem rád. Inkább magamra. Ahogy már említettem, elvesztettem a fejem.

– Nem baj.

Az előttük elhaladó zenekar trombitásai megremegtették Devin dobhártyáját. Biztos volt benne, hogy nem jól hallotta Cassie-t.

– Tessék?

– Azt mondtam, hogy...– A mondatot a férfi adóvevőjének sivítása szakította félbe.

– Seriff! Seriff, itt Donnie. Akció van a C-körzetben. Hall engem, seriff?

– Még hogy C-körzet! A kölyök az általános iskolánál van szolgálatban. Túl sok rendőrfilmet látott a tévében.

– Menj csak! – mosolyodott el Cassie, amikor Devin ingerülten előrántotta az adóvevőjét. – Látom, hogy sok dolgod van.

– Ha várnál... – kezdte, de a nőt már elnyelte az ünneplő tömeg. Halkan káromkodott, majd belevakkantott az adóvevőbe. – Itt MacKade!

Az akció nem volt más, mint a rivális gimnáziumok hűséges diákjainak ártalmatlan veszekedése. Devin még idejében közbelépett, ráförmedt Donnie-ra, hogy tartson rendet, majd segített egy édesanyának megnyugtatni aggódó kislányát, aki a nyilvános szereplés izgalmában képtelen volt magában tartani a reggelijét, és halálra rémült attól, hogy ilyen sok ember előtt kell pörgetnie a botját.

Amikor az utolsó csizma dobbanása is elhalt, felrepült az égbe valamennyi kóbor léggömb és szárnyaszegetten lógtak a hátrahagyott zászlók, Devin először kiadta a parancsot, hogy kezdjék meg a takarítást, majd mielőtt elindult, hogy szemmel tartsa a park felé induló kocsisort, igyekezett megtalálni néhány elveszett, sírdogáló kisgyerek édesanyját.

Később az irodájába sietett, ahol jó ideig áztatta magát a hűsítő zuhany alatt. Amikor végzett, megkönnyebbülten a szekrényébe rejtette az egyenruhát, és a legközelebbi hivatalos ünnepig rázárta az ajtót. Mire odaért a parkba, és beprézelte az autóját az egyik kígyózó sorba, az ünnepség már javában folyt.

A levegőben sülő hús illata szállt, és nem csak a felnőttek, de a gyerekek is izgatottan vetették bele magukat a játékba. Baseballoztak, lópatkóval célba dobtak, gólyalábon és evőkanálba tett tojással sorversenyeztek, és még rengeteg érdekes játékban mérték össze az erejüket. Shane Frannie Spadert ölelgette, azt a telt idomú, vörös hajú lányt, akit néhány napja nagylelkűen felajánlott Devinnek. Rafe baseballütővel a kezében türelmesen várta a labdát, miközben Jared dobáshoz készülődött. Regan és Savannah kisbabáikkal együtt behúzódtak az árnyékot adó fák alá.

Mindenfelé gyerekek és kutyák rohangáltak, a kényelmes kempingszékekben hordóhasú férfiak pihegtek, és a sportról vagy a politikáról beszélgettek. Az idősebb hölgyek nevetgélve összedugták a fejüket és legyezővel próbáltak enyhíteni a hőségen. Cy, a polgármester, mint mindig, ezúttal is nevetséges, hatalmas virágmintákkal díszített térdnadrágban pompázott, amely túl sokat engedett látni szőrös lábából.

Mrs. Metz torkaszakadtából biztatta az unokáit, miközben csirkecombot rágcsálva pletykált Miss Sarah Jane-nel. Jóságos ég, gondolta Devin, mennyire szeretem őket! Egytől egyig mindannyian különlegesek.

Menet közben megállt itt-ott, elbeszélgetett az ismerősökkel, meghallgatta a panaszokat és a legújabb híreket. A kezét a nadrágja hátsó zsebébe dugta, és ünnepélyes arccal figyelte, ahogy az öreg Mr. Wineburger megpróbálja rádobni a lópatkókat a vaspóznára. Éppen a különféle technikákat vitatták meg, amikor Emma mögé surrant, és felé emelte a karját. Devin ölbe vette, és a csípőjére ültette, miközben Mr. Wineburger mindenki véleményét végighallgatta a dobásokat illetően. A seriff gondolatai azonban máshol jártak.

A kis Emmának olyan illata volt, mint a napsugárnak, és ünnepi ruhácskájában úgy festett, akár egy pici tündér. Hamarosan hétéves lesz, gondolta döbbsen Devin, és rövidesen leszokik arról, hogy az ölébe kérezkedjen. Nem kell hozzá sok idő, ugyanúgy flörtöl majd a fiúkkal, mint a park túlsó végében álldogáló fiatal lányok, és egyedül próbálgatja majd a szárnyait.

Felsőhajtott és egy pillanatra magához szorította a kislányt.

– Miért vagy szomorú?

– Nem vagyok az. Csak az jutott az eszembe, hogy maholnap a fejemre nősz. Mit szólnál, ha ennénk egy jégkását?

– Benne vagyok. Lilát kérek!

– Egy lila jégkása rendel – mondta játékosan Devin, majd letette a földre a gyereket, és kézen fogva indultak az automatához. Miután vett két finomságot, letelepedtek a fűbe, hogy megnézzék az éppen zajló baseballmeccset.

– Gyerünk, Dev! – kiáltott oda Rafe az öccsének a második bázisról. – Fegyverbe!

– Egy tapodtat sem mozdulok innen. Csak nem gondolod, hogy magára hagyok egy ilyen csinos hölgyet? – szólt vissza Devin.

– Anya is azt mondja, hogy csinos vagyok.

A férfi a kislányra mosolygott, és megsimogatta a haját.

- Igaza van.
- Anya is csinos.
- Még szép!

Emma közelebb bújt, mivel tudta, hogy az erős kar úgy öleli majd át, ahogy szereti.

– Mostanában már alig sír – jegyezte meg ártatlan arccal. Miközben a jégkását nyalogatta, nem vette észre, hogy Devin egész teste megmerevedik. – Régebben szinte egész éjszaka sírt, de most már nem.

– Ez jó hír – nyögte ki nagy nehezen a férfi.

– Új házba költöztünk, és most már velünk lakik Ed, a kiscica is. Senki sem kiabál, és nem vág a falhoz semmit. A mami biztonságban van. Connor baseballozni jár, és történeteket ír, Lucy, a barátnőm pedig bármikor átjöhet hozzánk játszani. Anya nagyon klassz függőnyt vett a szobámba. Kutyusok vannak rajta. Ja, és kaptam egy új cipőt – tette még hozzá, majd felemelte a lábát, hogy Devin alaposan szemügyre vehesse a rózsaszínű tornacipőt.

– Nagyon szép.

– És ez azért van, mert elkergetted azt a csúnya bácsit. Connor azt mondja, hogy letartóztattad és börtönbe zárattad, hogy ne üsse meg többé a mamit. És hogy ne sírjon éjszakánként – tette még hozzá Emma, majd felnézett Devinre. Hatalmas szeméből szeretet áradt, és a szája körül lila csík húzódott. – Szeretlek.

– Ó, Emma! – suttogta meghatottan a férfi, akit felkészületlenül ért az őszinte vallomás. Gyengéd csókot lehelt a gyerek lágy, aranyló fürtjeire. – Én is szeretlek. Te vagy a legjobb barátnőm.

– Tudom – jelentette ki magabiztosan a kislány, és lila ajkával cuppanós, ragadós pusztit nyomott Devin arcára. – Megyek, megkeresem Lucyt. Ő a legeslegjobb barátom – mondta elérzékenyülve, és amikor felvillant gyengéd mosolya, Cassie-t juttatta a férfi eszébe. – Köszönöm a jégkását.

– Nagyon szívesen.

Devin figyelte, ahogy a gyönyörű kis tündér végigtáncol a parkon, majd gondterhelten a hajába túrt. Már az is elegendő gondot okozott, hogy szerelmes az édesanyjába. Mit kezdjen a gyerek iránt érzett szeretetével?

Neki most már örökké csak a védelmező, megbízható jó barát, és a tiszteletbeli kedvenc nagybácsi szerep jut? Elege volt ebből. Megunta, hogy mindig visszafogja magát és elfojtsa az érzéseit.

Ezúttal, amikor Rafe játszani hívta, felállt és csatlakozott a többiekhez. Igen, igaz van a bátyjának, fegyverbe száll. Muszáj volt kiadnia magából a felgyülemlett feszültséget.

Volt valami mélyről fakadó, jóleső érzés abban, ahogy a karcsú, faütő eltalálta a kis, fehér labdát. Talán az, ahogy a becsapódás ereje végighullámozott a karján, s a hangja, a tompa puffanás és a levegő suhogása nyomán a tömeg egy emberként ünnepelte a magasba szálló labdát. A harmadik bázison már egyre jobban érezte magát. Ráadásul Shane állt a dobó dombon, ami csak fokozta a hatást. A két testvér vadul vicсорogva meredt egymásra, mielőtt Devin a testi épségét nem kímélve előrelendült.

Amint a testük a fojtogató porban elsöprő erővel egymásnak csapódott és a csontjaik recsegve-ropogva engedtek a nyomásnak, felhangzott a nézők és a rajongók hisztérikus üvöltése. Devin hallotta, ahogy Shane felnyög, amikor a könyökével a bordái közé csapott és eltalálta az egyetlen helyet, ahol nem védte a védőknek kötelező kipárnázott mellény. Valami kemény – valószínűleg az öccse térde – az állkapcsán találta el, s egy pillanatra csillagokat látott a fejébe nyilalló fájdalomtól.

Az őrzöngésen áthatoló kiáltás azonban zene volt fülének.

– Ott a pont!

– Egy nagy frászt! – csattant fel Shane, aki a csúnya esés ellenére még mindig a Jared által ütött labdát szorongatta. – Lenyomtam a nyavalyást – lengette meg a labdát, hogy ezzel is nyomatékot adjon a szavainak.

Cy, a játékvezető azonban hajthatatlan maradt.

– Nem voltál a bázison, Shane, Devin viszont igen, ráadásul nem kaptad el időben a labdát.

A kijelentés nyomán kitört a háború. Savannah a pálya széléről figyelte, ahogy a férje, a máskor tetőtől talpig úriember ügyvéd és a város polgármestere egymás képébe ordibál, miközben a sógorai úgy üvöltenek egymással – és mindenkivel, aki van olyan bátor, hogy a közelükbe merészkedjen –, akár a vademberek.

– Imádom a pikniket – jegyezte meg vidáman.

– Aha... én is – nyújtózott nagyot Regan. – Olyan pihentető – mosolygott rá Cassie-re, aki korábban csatlakozott az árnyékban hűsölő pároshoz. – Ne izgulj, nem bántják egymást..., csak egy kicsit – nyugtatta meg a barátnőjét, amikor észrevette, hogy az szorongva szemléli a jelenetet.

– Tudom – vonta meg a vállát Cassie, és igyekezett összeszedni magát. A MacKade-ek egyfolytában kiabáltak valami miatt. Amikor azonban Connor és Bryan is odarohant a többiekhez, hogy kivegyék a részüket a csetepatéből, komolyan aggódni kezdett.

– Ne izgulj! – ismételte meg Regan.

– Igyekszem.

Végül is jó volt látni, ahogy Connor felszabadultan kiabál és szaladgál. Túl sokáig volt visszahúzódó és szégyenlős. A kisfiú rengeteget aggódott miatta, gondolta büntudatosan. Most már azonban napról napra vidámabb, s ha boldoggá teszi, hogy részt vehet egy bírói ítélet miatt kitört dulakodásban, ám legyen, nem fog miatta aggódni.

A szópárbajnak rövidesen vége szakadt, de az ellenfelek bosszút esküdtek, és egy ideig még a megtorlásról folyt a szó. Bryan győzedelmes táncot lejtett a pálya szélén, és türelmetlenül le-fel járkált, amíg a dobódombra került. Devin felvette a kesztyűjét, majd odahajolt Connorhoz, és súgott valamit a fülébe, amire a gyerek vidáman felnevetett. A fiú magabiztosan futott a pályára, hogy elfoglalja a helyét.

– Nagyon jól bánik a gyerekekkel – mormolta Cassie. – Mármint Devin – tette még hozzá.

– Valahányszor meglátogat bennünket, azonnal az ölébe kapja Nate-et, amint belép az ajtón – mondta Regan, és a kisfiára mosolygott, aki elmélyülten rágcsált egy fényes, piros, fogzást könnyítő játékot. – Vértzik.

Cassie rémülten meredt Nate-re. – Hol?

– Nem ő, hanem Devin. Vértzik a szája. Van valakinek egy papír zsebkendője?

– Nekem van – húzott elő Cassie egy zacskót a zsebéből.

Ahogy sietve átvágott a pályán és a kispad felé igyekvő Devin felé indult, Regan sokat sejtetően Savannah-ra kacsintott. – Még mindig nem jött rá?

– Nem – sóhajtott fel a nő, és a fa törzsének dőlt. Layla szunyókált, így ő is kedvet kapott egy kis henyéléshez. – Itt az ideje, hogy Devin tegyen végre valamit, és egyértelműen felhívja Cassie figyelmét arra, hogy odavan érte.

– Ő az egyetlen megfontolt MacKade.

Savannah felvonta a szemöldökét.

– Lefogadom, hogy ha eljön az ideje, gyorsan fog cselekedni. Cassie-nek esélye sem lesz a menekülésre.

– Ez igaz. Viszont lehetőséget kap arra, hogy boldog legyen.

Cassie igyekezett utolérni a hatalmas léptekkel távolodó seriffet.

– Devin, várj egy pillanatot! – kiáltott utána kifulladásra.

A férfi megfordult, s amikor észrevette a nőt, megállt, majd azt tette, amit korábban megfogadott magának. Azonnal zsebre dugta a kezét.

– Mi az?

– A szád. Te jó ég, te aztán gyors vagy! – zihálta Cassie.

– Mi van a számmal?

– Vért – mondta a nő, és gondos anyához méltó óvatos mozdulattal felitatta a vért Devin szájáról. – Láttam, ahogy gondolkodás nélkül Shane-re vetted magad. Aztán gyorsan lehunytam a szememet. Szerencsés vagy, hogy egy ilyen kis sebbel megúszad ezt az ostobaságot. Ez csak játék...

– Baseball – figyelmeztette Devin. Miközben a gyengéd ujjak jelentéktelen sérülését simogatták, igyekezett higgadt maradni. – Nekem kellett volna pontot szerezniem.

– Igen, tudom. Szépen lassan megtanulom a szabályokat. RBI és ERA... Szerencsére most már tudom, mit jelent. Connor rendkívül izgatott, amiért bevették a csapatba. Kedves tőled, hogy engedted a bal pályán játszani.

– Jobb. A jobb pályán játszott – javította ki a férfi, s a szíve egyre örültebb iramban zakatolt. A keze ökölbe szorult, de továbbra sem vette ki a zsebéből. – Cassie, jól vagyok! – csattant fel ingerülten.

A türelmetlen hang hallatán a nő keze megállt a levegőben.

– Mégiscsak haragszol rám.

– Dehogy haragszom. A fenébe is, nem vagyok rád dühös, és kész! – morogta, és durván kikapta Cassie kezéből a vérfoltos papír zsebkendőjét. – Ez meg mi?

– Vért. Mondtam, hogy vért a szád és...

– Vért... – vágott közbe Devin. – Ez folyik az ereimben is. Vért, nem pedig hideg víz. Ezért megkérnélek, hogy ne gyere ilyen közel hozzám, és vedd el a kezedet az arcomtól, különben... – Még időben észbe kapott, így összeszorított foggal sarkon fordult, és elindult a park keleti részét szegélyező liget felé. – Nem vagyok dühös – szólt vissza a válla fölött ezúttal nyugodtabban. – Megyek, sétálok egy kicsit.

Cassie bizonytalanul állt, és egyre idegesebben harapdálta az ajkát. A gondolat, hogy elveszítheti a férfi barátságát, erőt adott neki, hogy kövesse a fák közé. Amikor Devin felé fordult, a tekintetéből áradó forróság lángoló nyílként fúródott a szívébe.

– Bocsáss meg! – mondta gyorsan. – Annyira sajnálom, Devin...

– Nem kell bocsánatot kérned, hiszen nincs miért – nyugtatta meg a férfi. Hová a pokolba tűntek az emberek? Miért nincs itt senki rajtunk kívül? – töprengett dühösen. Most, hogy nem volt ura önmagának, nem engedhette meg, hogy egyedül maradjon Cassie-vel. – Kérlek, menj vissza! Gyerünk, indulj már!

A nő elfordult, mivel hozzá volt szokva, hogy engedelmeskedjen a parancsoknak. Egy pillanatra megtorpant, aztán erőt vett magán, hiszen jól tudta, hogy sok minden forog kockán.

– Ha nem haragszol, akkor szomorú vagy. Nem akarom, hogy miattam szenvedj.

Nehéz, szinte rémisztő volt úgy a férfi közelébe merészkedni, hogy a tekintete még mindig dühös villámokat lövellt. Tudta, hogy Devin soha nem bántaná, hát persze, hogy tudta, de lényeg egy része nem lehetett benne teljesen biztos. A barátságuk kedvéért azonban hajlandó volt még arra is, hogy kellemetlen helyzetbe hozza magát.

– Azért van, mert megcsókoltalak, ugye? – bukott ki belőle a kérdés. – Nem akartam semmi rosszat...

Devin szeméből eltűnt a tűz, és kifejezéstelen tekintettel meredt a nőre.

– Tudom.

– Visszacsókkoltál – suttogta Cassie, s a szíve olyan hangosan dobolt, hogy szinte alig hallotta a saját szavait. – Azt mondtad, hogy magadra haragszol ezért, de nem akarom, hogy így legyen. Nem bánom, hogy megcsókoltál.

– Nem bánod – ismételte meg Devin, és látszott rajta, hogy komoly erőfeszítésébe kerül a beszéd. – Rendben. Akkor felejtjük el, és menj vissza a többiekhez!

– Miért csókoltál meg így? – kérdezte Cassie, de a mondat végére elfogyott a bátorsága, így az suttogásba fulladt.

– Már mondtam: váratlanul ért, amit tettél – felelte Devin, de amikor a nő szó nélkül csak nézett rá azzal a hatalmas, gyönyörű szemével, úgy érezte, végleg elfogyott a türelme. – A fenébe, mit akarsz tőlem? Bocsánatot kértem, nem? Megígértem, hogy soha többé nem fogok ilyesmit tenni. Próbálok magam távol tartani tőled, de olyan nehéz, hogy belepusztulok. Tizenkét évig vártam, hogy megcsókolhassalak, s most, hogy végre megtehettem, elrontottam mindent az erőszakoskodásommal. Nem akartalak bántani...

Cassie lába remegni kezdett, de valami azt súgta, hogy nem a félelem miatt. A félelmet ugyanis jól ismerte. Bármi volt is ez, a különös érzés átjárta a testét.

– Nem okoztál fájdalmat – mormolta, majd hatalmasat nyelt. – Nem bántam meg, ami történt.

Devin megpróbált józanul gondolkodni, de tudta, hogy elveszett.

– Újra meg akarlak csókolni.

– Tedd meg!

Amikor a férfi odalépett hozzá, szinte megbénult. Fogalma sem volt róla, hogy megérintse-e vagy sem, de a lelke mélyén szerette volna végigsimítani az izmos kart. A bizonytalanság azonban erősebb volt a vágnál.

Amikor Devin két kezébe fogta az arcát, és gyengéden, türelmesen megcsókolta, megoldódott a gondja. Többé nem kellett aggódnia, gondolkodnia és találgatnia. A szíve repesett a boldogságtól, s olyan édes érzés kerítette hatalmába, mint amikor váratlanul kinyílik egy kalitka ajtaja, és könnyedén kiröppen belőle egy csodás madár. Amikor a férfi közelebb, egy hajszálnyival közelebb húzta magához, olyan volt, mintha a levegőben lebegne. Az ajkáról meglepett sóhaj szállt fel.

Devin mindig arra vágyott, hogy gyengéden szerethesse és gondoskodhasson róla, s hogy lassan egygé válhasson vele. A fák adta árnyék tökéletes búvóhely volt, melyet még vonzóbbá tett a madarak vidám éneke és a levegőt megédesítő vadvirágillat. Mindkettejüknek erre van szüksége, gondolta az agyára telepedő köd ellen küzdve, és tapasztalt mozdulattal elmélyítette a csókot.

Most, hogy végre átölelhette a szeretett nőt, a várakozással töltött évek röpké perceknek tűntek.

A közeli mezőről hallatszó elfojtott kiáltozás és nevetés egybeolvadt a fejében döngicsélő boldog méhek hangjával. Cassie öntudatlanul felemelte a kezét, és az ujjai a férfi csuklójára fonódtak. A bőrén érezte az erősen, gyorsan lüktető pulzust. Elszántan kapaszkodott belé, miközben lehunytt pillái alatt vibráló színek robbantak szét. Az idő megszűnt létezni, és csak a csókra összpontosított.

Devin addig nem engedte el, amíg a nő karja ernyedten le nem hanyatlott. A szeme még csukva volt, amikor a kezét a szépséges arcról a keskeny vállra csúsztatta. Erőtlenül figyelte, ahogy Cassie lassan összeszorítja a száját, mintha így akarná kiélvezni a csók ízét.

– Cass...– Az álmatag, távolba révedő tekintet kissé zavartnak tűnt.

– Fogalmam sincs, mit mondjak – suttozta, de abban a pillanatban érezte, hogy nagyon is tisztában van vele, mit szeretne. – Megcsókolnál újra?

Devin csak a tizenkét éven át gyakorolt önmegtartóztatásnak köszönhetően, hogy

ellen tudott állni a csábításnak.

– Most inkább ne! – suttogta, és kartávolságnyira húzódott a nőtől. Ha közelebb merészkedne hozzá, egyszerűen csak a vállára vetné, és behurcolná valamelyik közeli szikla mögé. Nem volt benne biztos, hogy bármelyikük is készen áll erre. – Szerintem lassítsunk egy kicsit az iramon.

– Soha, senki nem csókolt meg még így. Ez az érzés teljesen új számomra...

– Cassie... – nyögte kétségbeesetten a férfi, mivel az őszinte vallomás csak még inkább feltüzeltelte szenvedélyét. Gyorsan elfojtotta a feltörő vágyat, és kézen fogta a nőt. – Menjünk vissza! Én... én még nem ebédeltem.

– Ó, bizonyára nagyon éhes vagy.

– Így van – felelte Devin, de miközben elindultak a mező felé, magában gúnyosan elmosolyodott.

5.

– Nagyon hálás vagyok, amiért segítesz, Cassie – sóhajtotta Regan, miközben a hordozható hintába tette a jókedvűen kacarászó Nate-et, majd lehajolt, hogy megcsókolja a kicsi fejét. – Ma délelőtt vidékről érkeznek hozzám vevők, így muszáj bent maradnom az üzletben. Ráadásul Rafe-nek két építkezésre is el kell mennie.

– Komoly erőfeszítést igényel, amit kérsz – mondta Cassie. – Tudod, nem ismerek szörnyűbb elfoglaltságot annál, mint hogy egy kisbabával kelljen játszanom.

– Gyönyörű, ugye? El sem hiszem, hogy már öt hónapos – csóválta meg a fejét Regan, s amikor bekapcsolta a zenélő hintát, Nate elégedetten rugdosni kezdett apró lábával. – Egy órája szoptattam meg, de hoztam néhány cumisüveget. A táskában találsz pelenkát és két váltás ruhát, meg...

– Regan, tudom, mit kell csinálni egy kisbabával.

– Hát persze – vont a vállát bocsánatkérően a nő, miközben huncut mosollyal nézett Nate-re. – Csak arról van szó, hogy tudom, milyen sok dolgod van a fogadóval és...

– Ez igaz, te és Rafe igazi rabszolgahajcsárok vagytok, de kénytelen vagyok elviselni a kemény bánásmódot.

Regan érdeklődve fürkészte Cassie arcát.

– Viccelődsz, fülig ér a szád, és biztos vagyok benne, hogy énekszót hallottam, amikor beléptem az ajtón.

– Boldog vagyok – vallotta be Cassie őszintén, majd a mosogatógépbe rakta a csészéket, az evőeszközöket és a tányérokat. A reggelinek vége volt, s a vendégek vagy hazamentek, vagy a szobájukban pihentek. – Nem gondoltam volna, hogy egyszer ilyen jó sorom lesz. Ez a világon a leggyönyörűbb ház.

Regan Nate kezébe nyomott egy színes, műanyag karikára fűzött apró csörgőkőből álló játékot.

– Ezek szerint szeretsz itt dolgozni?

– Nagyon. Nem mintha rossz lett volna Ed Kávézójában pincérnősködni, de... odavagyok ezért a házért, Regan – mosolyodott el Cassie, és álmodozva kinézett az ablakon. – És végre a gyerekek is jól érzik magukat.

Regan habozott egy pillanatig, mielőtt megszólalt.

– Ezért dalolástál?

Cassie még mélyebbre hajolt, és úgy tett, mintha roppant fontos lenne számára, hogy az edények katonás rendben sorakozzanak egymás mellett.

– Valójában nem ez volt az egyedüli oka. Gondolom, sietned kell, hogy időben kinyisd az üzletet...

– Van néhány szabad percem. Ez az egyik előnye annak, ha az embernek saját boltja van.

Ha valaki, hát Regan tökéletesen megfelelt arra, hogy felfedje előtte a titkát. Mély lélegzetet vett és mesélni kezdett.

– Devinről van szó. Valószínűleg túl nagy jelentőséget tulajdonítok neki..., vagy éppenséggel nem eleget. Annyi az egész, hogy... Kérsz egy kis kávé?

– Cassie!

– Megcsókolt! – bökte ki végül kacagva, s szégyenlősen a szájára szorította a kezét. – Úgy értem, valóban megcsókolt. Nem úgy, ahogy Rafe, Shane vagy Jared szokott, hanem... Te jó ég, izzad a tenyerem.

– Már ideje volt – mondta Regan meghatottan. – Azt hittem, soha nem szánja rá magát.

– Nem tűnsz meglepettnek.

– Cassie, ez a fickó képes lenne érted végigkúszni a forró parázson – csóválta meg a fejét Regan. Úgy döntött, mégis iszik egy csésze kávé, így odalépett a konyhapulthoz, hogy kiszolgálja magát. – Na és milyen volt?

– Mi milyen volt? – kérdezte Cassie, és remegő kézzel, feldúltan a hajába túrt.

Regan nevetve a mosogatógépnek dőlt, és a kávéjába kortyolt.

– Lefogadom, hogy nem csak a hirtelen természetük és a vonzó külsejük miatt hasonlítanak egymásra Rafe-fel. Ha igazam van, akkor örült klassz csókban volt részed.

– Két napja történt a pikniken. A fejem még mindig zúg...

– Igen, ez ismerős. Ilyen hatást vált ki az emberből egy MacKade csókja. Mihez kezdesz most?

– Halvány fogalmam sincs – mormolta maga elé Cassie gondterhelt arckifejezéssel, és zavarában felkapott egy rongyot, hogy letörölje vele a makulátlanul tiszta pultot. – Regan, tizenhat éves korom előtt nem sokkal kezdtem el járni Joe-val. Soha nem voltam együtt senki mással.

– Értem – biggyesztette le az ajkát Regan. – Szerintem természetes, ha egy kicsit ideges vagy amiatt, hogy rövidesen közeli kapcsolatba kerülsz valakivel, akit

kedvelsz.

Cassie letette a törülőruhát, és a kötényébe törölte a tenyerét, amely még mindig nyirkos volt.

– Nem vagyok oda a szexért – jelentette ki kertelés nélkül, majd újra az edényeknek szentelte a figyelmét, hogy ne kelljen szembesülnie barátnője kérdőn felvont szemöldökével és a tekintetéből tükröződő aggodalommal. – Nem erős oldalam, ráadásul egyébként sem szeretem.

– Cassie, tudom, hogy a pszichiáter sokat segített.

– Igen, és hálás vagyok, amiért rábeszélte, hogy elmenjek hozzá. Sokkal jobban érzem magam a bőrömben, és rengeteg dologgal kapcsolatban magabiztosabb lettem. Most már tudom, hogy nem érdemeltem meg, amit Joe tett velem, és nem én voltam az oka, hogy durván viselkedett. Helyesen cselekedtem, amikor beadtam a válókeresetet – hadarta, majd hatalmas lélegzetet vett. – Ezúttal azonban teljesen másról van szó. Nem minden nőnek adatik meg az az öröm, hogy élvezze a szexet. Erről több könyvben is olvastam. A lényeg – folytatta, mielőtt még Regan közbeszólhatott volna –, hogy kezdek magamhoz térni. Egyébként nem vagyok ostoba, világos előttem, hogy Devinnek vannak bizonyos szükségletei, és készen állok rá, hogy kielégítsem azokat, ha a helyzet úgy adódik.

– Ez kész agyrém! – csattant fel Regan. – A szeretkezés nem olyan, mint valami kellemetlen, kötelező feladat. Nem hasonlítható például a... ehhez az átkozott mosogatáshoz – intett ingerülten az edények felé.

– Nem úgy értettem – mondta Cassie, s mivel Regan a legjobb barátnője volt, elnézően rámosolygott. – Kedvelem Devint. Amióta csak az eszemet tudom, mindig jóban voltunk, de a kapcsolatunk most új fordulatot vett. Nem is sejtettem, hogy vonzódik hozzám. Ez olyan hízogató.

Regan halkán káromkodott, ami hallatán Cassie csak még szélesebben mosolygott.

– Igen, így van. Csodálatos és kedves férfi. Tudom, hogy sosem bántana meg.

– Ebben biztos vagyok – mondta halkán Regan, de gondolatban még hozzá tette: vajon te sem bántanád meg őt?

– Jó volt vele csókolózni, így azt hiszem, a szex is kellemes lesz.

Regan bölcsen köhögésnek álcázta feltörő nevetését, majd belekortyolt a kávéjába. Ha Devin egy hangyányit is hasonlít Rafe-hez, a kellemes nem éppen a megfelelő szó.

– Le akar veled feküdni?

– Nem tudom. Amikor megkértem, hogy csókoljon meg újra, elutasított. Erről akartam veled beszélni. Hogyan hozzam a tudomására, hogy szívesen lennék vele együtt... úgyis?

Regan csak messze földön híres önuralmának köszönhetően, hogy sikerült komolynak maradnia. Óvatosan letette a kávéscsészéjét, majd Cassie-hez fordult.

– Bevallom őszintén, hogy egyáltalán nincs ínyemre a kérdés, és női mivoltom minden egyes apró sejtje tiltakozik az ellen, hogy válaszoljak rá. Az a legjobb, ha az ösztöneimre hallgatok, és arra hagyatkozom, amit rólad és Devinről tudok. Azt tanácsolom, hogy eleinte hagyd, hadd kezdeményezzen ő. Később majd változtathatsz ezen. Lazíts és élvezd az izgalmas kalandot! Szerintem nyugodt szívvel bízatsz abban, hogy Devin mindkettőtököt eljuttatja oda, ahová vágytok. Persze csak akkor, ha készen állsz rá. Nagyon fontos, hogy ne csak Devinre, hanem magadra is gondolj.

– Akkor egyelőre ne tegyek semmit?

– Tégy úgy, ahogy szerinted helyes. Ami a legfontosabb, hogy ne hasonlítsd őt Joe-hoz, és a nőt, aki egykor voltál, ahhoz, aki most vagy. Lefogadom, hogy különleges meglepetésekben lesz részed.

– Már volt is – jegyezte meg Cassie, és óvatosan megérintette az ajkát. – Csodás ajándékot kaptam.

– Remek. Légy nyitott! – tanácsolta Regan, és búcsúzóul gyors puszit nyomott barátnője arcára, majd lehajolt, hogy indulás előtt még egyszer szemügyre vegye a fiát.

– Ja, és Cass, nem bánám, ha időközönként tájékoztatnál arról, hogyan áll köztetek a helyzet.

Amikor Cassie délutánra végzett a vendégszobák kitakarításával és a mosással, fogta Nate-et, és az Emma szobájában felállított hordozható ágyba fektette, hogy szunyókálhasson egy keveset. Betette a csirkét a sütőbe, és már éppen azon volt, hogy a varrással folytassa, amikor valaki kopogtatott a bejárati ajtón.

A szíve hatalmasat dobbant arra a gondolatra, hogy esetleg Devin áll odakint. Ahogy azonban az ajtóhoz ment, és a szűnyoghálón át meglátta az édesanyját, elmúlt a lelkesedése.

– Szia, anya! – köszöntötte, majd kötelességtudóan röpke csókot nyomott az anyja aszott arcára. – Örülök, hogy látlak. Éppen most készítettem jeges teát, és van még

egy kis finom cseresznyés lepényem is.

– Tudod, hogy nem eszem édességet a nap közepén – vetette oda Constance Connor, miközben alaposan szemügyre vette a lánya nappaliját. Amikor észrevette az asztal alatt összegömbölyödve alvó macskát, rosszallóan felvonta a szemöldökét. Szilárd meggyőződése volt, hogy az állatoknak odakint van a helyük.

A függönyöket félrehúzták, így egészen biztos, hogy az erős napfény rövidesen kifakítja a huzatokat. De legalább rend van.

Arra nevelte a lányát, hogy mindig tartson rendet. Végül is a tisztaság kéz a kézben jár a vallásossággal.

Ennek ellenére ügyet sem vetett a tarka színekre és a számára túlzottan is hívságos kiegészítőkre, mivel őszintén elítélte az efféle pompát. Megcsóválta a fejét, és gúnyos kis hangot hallatott, hogy jelezze nemtetszését, majd letelepedett az egyik székre, és kihúzta magát, mint aki karót nyelt.

– Újra elmondom, hogy szörnyű ötlet volt egy olyan férfi házába költözni, aki nem a férjed.

Cassie már gondolkodás nélkül tudta a választ a számtalanszor végigdarált mondatra.

– Majdnem tíz éven keresztül laktam Mr. Halleran házában.

– És szép kis summát fizettél érte.

– Itt a munkámmal fizetek. Mi a különbség?

– Nagyon jól tudod, hogy mi, úgyszólván nem mondom el újra.

Majd csak legközelebb, tette hozzá gondolatban Cassie.

– Kérsz egy pohár jeges teát, anya?

– Kibírok egy órát anélkül, hogy iszogatnék vagy eszegetnék valamit – válaszolta kimérten Constance, és határozott mozdulattal az ölébe vette a táskáját, majd keresztbe tette a lábát. – Ül le, Cassandra! A gyerekek iskolában vannak, ugye?

– Igen. Egyébként nagyon jól érzik itt magukat. Egy óra múlva itthon lesznek. Remélem, megvárod őket.

– Hozzád jöttem, nem hozzájuk – mondta kimérten az asszony, majd kinyitotta a táskáját. Az ujján egyetlen megfakult, vékony gyűrűt viselt, amely még csak meg sem csillant a beáramló napfényben. Fakó és fénytelen volt, akár csak a szülei házassága. Az anyja látogatásai után gyakran eltöprengett azon, hogy az apja számára bizonyára megváltást jelentett a halál. Természetesen egyetlen szót sem szólt, csak csendben figyelte, ahogy Constance elővesz a táskájából egy fehér

borítékot. Nem kellett megnéznie a feladót, anélkül is tudta, hogy ki küldte.

– Ez a legutóbbi levél, amelyet a férjedtől kaptam. A ma reggeli postával érkezett. Azt akarom, hogy elolvasd! – nyújtotta a lánya felé a borítékot az asszony.

Cassie az ölébe tette a kezét és összefonta az ujjait.

– Nem olvasom el.

Constance résnyire szűkült szemmel fürkészte az arcát, s látszott rajta, hogy úgy érzi, jogosan dühös.

– Cassandra, elolvasod ezt a levelet és kész.

– Nem, anya, nem fogom. Ő már nem a férjem többé.

Az asszony beesett, sápadt arcára kiült a harag.

– Esküt tettél Isten színe előtt.

– És megszegtem – felelte Cassie. Nehéz, rendkívül nehéz volt, de igyekezett, hogy ne remegjen a hangja és a keze, s egy pillanatra se süsse le a szemét.

– Büszke vagy rá? Szégyellheted magad!

– Nem, nem vagyok rá büszke, de sosem fogod elérni, hogy rosszul érezzem magam azért, mert megszegtem az eskümet. Joe már jóval korábban sárba tiporta a házasságunkat.

Esze ágában sem volt megnézni a levelet, és elhatározta, hogy leküzdi a keserű dühöt, melyet azért érzett, mert Joe mindenképpen be akart férközni az otthonába. A tekintetét az anyja arcára szegezte, és így szólt:

– Szeretet, megbecsülés és gyengédség. Szerinted szerelemből vert meg, anya? A megbecsülése jelének tekinthetem, hogy kék-zöld voltam az ütlegetésétől? A gyengédség vezérelte, amikor megerősakolt?

– Ne merészelj így beszélni a férjedről!

– Hozzád fordultam, amikor nem volt hová mennem. Miután Joe úgy megvert, hogy alig tudtam járni, és megfélemlítette a gyerekeimet. Te azonban elküldtél.

– Otthon volt a helyed, hogy jóvá tedd a házasságod során elkövetett hibákat.

– Tíz éven át próbálkoztam, és majdnem belehaltam. Segítened kellett volna, anya. Ki kellett volna állnod mellettem.

– Azért álltam ki, amit helyesnek tartottam – sziszegte Constance összeszorított foggal. – Ha arra kényszerítetted, hogy megfegyelmezzem...

– Megfegyelmezzem!?! – csattant fel döbbenten Cassie. Még ilyen hosszú idő elteltével is meglepte, hogyan gondolkozik az anyja. – Nem volt joga ahhoz, hogy

megfegyelmezzen. A felesége voltam, nem pedig a kutyája. Egyébként pedig még egy kutya sem érdemli meg, hogy úgy bánjanak vele, ahogy ő velem. Addig fegyelmezett volna, amíg van bennem élet, de szerencsére összeszedtem a bátorságomat és fellázadtam ellene. Elégedett lettél volna, ha nem teszem? Az biztos, hogy akkor hű maradtam volna az eskümhöz. Míg a halál el nem választ...

– Ne játszd túl a dolgot, és ne foglalkozz most már a múlttal! Ami volt, az elmúlt. Joe belátta, hogy hibát követett el. Az ital és a nőzés miatt viselkedett olyan durván. A megbocsátásodat kéri, és reméli, hogy megtartod az esküdet. Ő kész megváltozni.

– Nem bocsátok meg neki, és soha többé nem térek vissza hozzá. A lányod vagyok, az egyetlen gyermeked – suttogta, s a tekintete most már nem elgyötört, inkább kemény volt. – Hogyan foghatod egy olyan ember pártját, aki bántott, elárult és pokollá tette az életemet? Nem akarod, hogy boldog legyek?

– Azt akarom, hogy azt tedd, amit elvárnak tőled. Légy engedelmes feleség!

– Ezt hallgattam egész életemben. Mindig azt tettem, amit mondtál, így azzá váltam, akivé te formáltál. Mit gondolsz, anya, miért mentem férjhez?

Cassie maga sem hitte, hogy képes ilyesmire, de a szavak feltartóztathatatlanul tolultak az ajkára. Képtelen volt tovább kordában tartani az indulatait, ami a szívéen, az a száján volt.

– Azért, hogy megszabaduljak tőled, hogy elkerüljek végre a házadból, ahol soha nem nevetett senki, és tilos volt kimutatni az érzéseinket.

– Rendes otthont biztosítottam számodra – mondta Constance, s ezúttal az ő hangja is megremegett. – Tisztességes keresztény nevelést kaptál.

– Ez nem igaz. Egy olyan házban nőttem fel, ahol nyoma sem volt a szeretetnek, s ebben nincs semmi keresztényi. A gyermekeimet nem így akarom felnevelni – rázta meg a fejét határozottan Cassie, s maga is meglepődött, hogy a hangja nyugodtan cseng és nem gyötirik többé kétségek. – Az anyám vagy, ezért a magam módján tisztellek. Csak annyit kérek, hogy te is tedd ezt. Nem akarom, hogy Joe-val levelezz!

Constance felállt.

– Hogy merészeled megszabni, mit tegyek?

– Csak azt szeretném, anya, ha nem írnál neki. És a börtönigazgatónak sem.

– Ezt nem ígérhetem.

– Akkor nem látlak szívesen az otthonomban. Többé már nincs mit mondanom.

Constance döbbenetesen meredt a lányára.

– Remélem, mihamarabb észhez térsz.

– Már észhez tértem. Viszlát, anya! Cassie odament az ajtóhoz, és kinyitotta.

Amikor Constance elviharzott előtte, összerezsent, majd egész testében remegni kezdett. Lassan, bizonytalan léptekkel az asztalhoz ment, majd belekapaszkodott a szélébe, és leroskadott egy székre. A karjával átölelte magát, és előre-hátra hintázott. Még akkor is ott ült, amikor Devin tíz perccel később az ajtóhoz lépett. Már éppen vidáman be akart kopogni, de ahogy meglátta Cassie-t, egy pillanatra szinte sóbálvánnyá dermedt. A nő magába roskadva, leszegett fejjel, gyors, monoton ütemben ringatta magát, mintha le akarta volna csendesíteni a lelkében háborgó vihart.

Korábban csak akkor látta ilyennek, amikor elgyötört arccal, összeverve ült a seriff irodájában. Fogalma sem volt róla, hogy mi történt vele, de azt azonnal látta, hogy bajban van, így egy szempillantás alatt ott termett mellette.

– Cassie!

A nő talpra ugrott, s Devin látta, hogy fáradt tekintetében fájdalom vegyült. Előrenyúlt, de Cassie rémülten kitért előle.

– Nem is hallottam, hogy megjöttél. Én éppen... meg kellene... – A kifogások, melyeket a látszat kedvéért mindig képes volt előhúzni az agya rejtekéből, ezúttal nem segítettek rajta. A szomorúság miatt sápadtan, könnyben úszó szemmel meredt a férjére. Aztán, mint akibe belebújt az ördög, tüsténkedni kezdett. – Hozok neked jeges teát. Friss, nemrég csináltam – hadarta, majd lekapott két poharat a polcról. – Van cseresznyés lepény. Reggel sütöttem...

Amikor Devin a vállára tette a kezét, akkorát ugrott ijedtében, hogy a teával teli pohár kicsúszott a kezéből, és darabokra tört a konyha kövén. Az asztal alatt szunyókáló macska rémülten kerekelt oldalra, s a nyomában szőrpamacsok keringtek a levegőben.

– Jóságos ég, mit tettem! – zihálta feldúltan, és érezte, hogy a toroka összeszorul. Képtelen volt összeszedni magát. – Még meg kell... meg kell...

– Hagyd! – szólt rá Devin. Igyekezett, hogy a hangja nyugodt maradjon, ahogy maga felé fordította a reszkető, vonakodó Cassie-t. Ezúttal nem engedek, döntötte el magában. Nem hagyom, hogy kicsusszanjon a kezem közül. – Gyere ide! – suttozta. – Gyere...!

Ahogy a férfi erős karjába zárta, átszakadt a gát. A gyorsan pergő forró könnyek átáztatták Devin ingét, aki gyengéden csókolgatta Cassie haját, s közben a hátát

simogatta.

– Mondd el, mi a baj? Ha megosztod velem, talán segíthetek.

Annak ellenére, hogy a vallomás összefüggéstelen volt és gyakran zokogásba fulladt, a lényegét ki lehetett hámozni belőle. A keserű harag vasmarokkal fojtogatta a férfi torkát, de továbbra is nyugodtan vigasztalta Cassie-t.

– Azt tetted, amit kellett. Helyesen cselekedtél.

– De hát az anyámról van szó – suttogta a nő, és felemelte könnyáztatta arcát. – Elküldtem. Cserbenhagytam...

– Szerintem nem te vagy a felelős azért, ami történt.

– Rosszul döntöttem – zokogott fel újra Cassie, és a férfi vállán nyugvó keze ökölbe szorult.

– Azonnal engedd el! – csattant fel Connor hangja. Beviharzott a házba., és az ajtó döngve becsapódott mögötte. Az ő keze is ökölbe szorult, s dühtől eltorzult arca vörösen izzott. Csak azt látta, hogy az édesanyja sír, és egy férfi szorosán mellette áll. – Ha bántani mered, megöllek!

– Connor! – sikoltott fel Cassie halálra válva. Alig ismert a kisfiára, aki haragtól villámló tekintettel, felemelt kézzel támadt Devinre. Észrevette, hogy Emma tágra nyílt szemmel, ijedten az ajtóhoz préselte az arcát. – Ne beszélj így MacKade seriffel!

Connor idegei pattanásig feszültek, ahogy előrelépett.

– Engedje el az anyámat!

Devin meglepetten felvonta a szemöldökét, és hátrált néhány lépést.

– Azt mondtam, ne beszélj így! – szólt a gyerekre újra Cassie.

– Bántott téged. Láttam, hogy sírtál – vicsorogta a tízéves bátor harcos. – Jobban teszi, ha most rögtön elmegy.

– Nem bántott – mondta a nő, s annak ellenére, hogy a történetek teljesen kimerítették, határozottan Devin és Connor közé állt. – Szomorú voltam... Azért sírtam, mert a nagyi elszomorított, és MacKade seriff segített, hogy jobban érezzem magam. Azonnal kérj tőle bocsánatot!

Devin figyelte, ahogy a fiú karja lehanyatlik, és tudta, hogy az arcát elöntő pír nem a harag, hanem a szégyen pírja. A tekintetét egy pillanatra sem vette le Connorról, de a kezét Cassie vállára tette.

– Szeretnék vele beszélni. Négyszemközt – tette hozzá, majd mivel sejtette, hogy a nő tiltakozni akar, megszorította a vállát. – Cass, sír a kisbaba. Mi lenne, ha

Emmával együtt megnéznétek, mi a baj?

– Jaj, Nate! Teljesen meglepedkeztem róla – nyögte Cassie, s ahogy a hajába túrt, látszott rajta, hogy nem sok választja el az idegösszeomlástól.

– Menjetek csak! – mondta Devin, és finoman az ajtó felé tolt a nőt. – Connal addig sétálunk egyet.

– Rendben. Gyere, Emma, megnézzük, miért sír Nate – hívta Cassie kedvesen a kislányt, majd miközben felé nyújtotta a kezét, a fiához fordult. – Minél hamarabb kérj bocsánatot, Connor! Megértetted?

– Igen, anya – suttogta maga elé a gyerek, és a fejét leszegve elindult a kijárat irányába.

Jól tudta, mi vár rá. MacKade seriff bizonyára megveri a szíjával. Az apja is mindig a háztól távol intézte az ilyesmit, ott, ahol az édesanyja nem látta, s így fogalma sem volt róla. Biztos, hogy verést kap, de ezúttal sokkal rosszabb lesz annál, mint amikor az apja látta el a baját, mivel helyesen akart cselekedni, mégis melléfogott.

Devin szó nélkül lépkedett a fiú mellett. Átvágtak a kerten, és egyenesen bementek a fogadót körülölelő rengetegbe. Gondolkodás nélkül választotta ezt az útvonalat, mivel az erdő ugyanolyan ismerős terep volt számára, akár csak a város, a saját otthona vagy a gondolatai. Connor szégyenében mélyen lehajtotta a fejét, és merev testtartása arra utalt, hogy beletörődött a sorsába.

Devin tudta, hogy milyen fontos az időzítés és a megfelelő hozzáállás, ezért legyőzte a késztetést, hogy vigasztalásképpen a fiú vékony kis vállára tegye a kezét. Ehelyett inkább ahhoz a sziklatengerhez sietett, ahol egykor összetalálkozott és megküzdött egymással a két káplár. Letelepedett, de a gyerek állva maradt, és feszülten toporgott előtte.

– Nagyon büszke vagyok rád, Connor.

A szavak, melyekre a legkevésbé sem számított, annyira meglepték, hogy döbbenet felkapta a fejét.

– Tessék, uram?

Devin ráérősen elővett egy szál cigarettát, amely a hosszú nap folyamán az első volt.

– Őszintén bevallom, nagyon megkönnyebbültem. Tudod, néha aggódom az anyukád miatt. Régebben sokat szenvedett, de most, hogy bebizonyítottad, képes vagy megvédeni, nem kell többé izgulnom a biztonságáért.

Connor értetlenül meredt a férfira, és zavarában eszébe sem jutott, hogy büszke lehetne bármire is.

– Én... én szemtelenül viselkedtem.

– Szerintem nem.

– Nem fog megverni?

Devin keze megállt a levegőben. Lassan eldobta a félig elszívott cigarettát, majd rátaposott a cipője sarkával. Legszívesebben ugyanezt tette volna Joe Dolinnal is.

– Soha nem foglak megverni – mondta őszintén. Mélyen Connor szemébe nézett, és úgy beszélt vele, ahogy egy felnőtt férfi a másikkal. – Nem bántom az anyukádat és a húgodat sem – ígérte, majd előrenyújtotta a kezét. – Szavamat adom rá, fiam. Örülnék, ha belecsapnál – kérte, amikor a fiú csak nézett rá üres tekintettel.

Connor észbe kapott, s végül kezét fogott Devinnel.

– Igenis, uram.

– Ha az édesanyád nem lép közbe, alaposan elláttad volna a bajomat, ugye? – kérdezte mosolygva, és közelebb húzta magához a gyereket.

– Legalábbis megpróbáltam volna – suttogta Connor. A lelkében kavargó érzések megrémisztették, de leginkább attól tartott, hogy elsírja magát, s akkor Devin ostoba, nyafogó kölyöknek fogja tartani. – Korábban sosem segítettem neki. Nem tettem érte semmit...

– Nem a te hibád, ami történt, Connor.

– Nem tettem semmit – ismételte meg a fiú. – Egyfolytában csak verte. Egyfolytában...

– Tudom.

– Nem, fogalma sincs róla. Csak arról tud, amikor kihívták a szomszédok, vagy amikor berúgott és mások előtt bántotta anyát. Ennél jóval többször verte meg. Szörnyű dolgokat művelt vele.

Devin bólintott. Nem tehetett semmit. Megfogta Connor kezét, és maga mellé ültette a sziklára.

– Téged is bántott, ugye?

– Csak amikor anya nem látta – suttogta a gyerek, és a bátorságról megfélelkezve Devin vállához nyomta az arcát. – Azt akarta, hogy ne tudjon róla.

A férfi a fákra meredt, miközben a haragja lassan fortyogni kezdett, amiért képtelen volt megakadályozni Joe Dolin brutális tettét.

– És Emmát?

– Őt nem. Nem foglalkozott vele, mivel csak lány. Kérem, ne mondja el a maminak! Nem szabad megtudnia, hogy mit művelt, mert csak még szomorúbb lesz.

– Megígérem, hogy hallgatok.

– Gyűlölöm őt. Legszívesebben megölném.

– Pontosan tudom, hogyan érzel – mormolta maga elé Devin, de amikor a fiú megcsóválta a fejét, maga felé fordította, és mélyen a szemébe nézett. – Elárulok egy titkot. Régebben sokat verekedtem.

– Hallottam róla – szipogta Connor, és hálás volt, amiért kordában tudta tartani a könnyeit. – Az emberek sokat pletykálnak...

– Igen, az biztos. Szerettem bunyózni, és sok embernek elláttam a baját. Előfordult, hogy volt rá okom, de legtöbbször csak kedvtelésből csináltam. A lényeg, hogy egyre gyakrabban vettem vissza a tempóból, és egy idő után nem találtam kínosnak, hogy meghátráltam. Ez rendkívül fontos. Most úgy érzed, tartozol az apádnak...

– Ne nevezze így! – csattant fel Connor, majd a füle tövéig elpirult. – Kérem...

– Rendben. Szóval most úgy érzed, szívesen visszaadnád neki a kölcsönt, de azt ajánlom, inkább higgadj le! A törvény majd megleckézteti helyetted.

– Soha többé nem fogom hagyni, hogy bárki bántsa anyát.

– Én sem – bólintott Devin. Connor elszánt arckifejezése láttán úgy döntött, hogy a gyerekeknek joga van tudni, mi történt. – Őszinte leszek hozzád, rendben?

– Rendben, uram.

– A nagymamád nagyon elszomorította az anyukádat.

– Azt akarja, hogy visszajöjjön hozzánk, de ez soha nem fog megtörténni. Nem hagyom, hogy újra közénk furakodjon.

– Az anyukád is így gondolja, ezért elküldte a nagyit. Nehéz döntést hozott, Connor, de muszáj volt végre megtennie.

– Maga csak segíteni akart. Sajnálom, hogy...

– Ne kérj bocsánatot! – szólt rá Devin. – Komolyan mondom. Tisztában vagyok vele, hogy Cassie rád parancsolt, de mindketten tudjuk, hogy áll a helyzet. Azt tetted, amit helyesnek tartottál, Connor, és a helyedben én is ugyanígy cselekedtem volna.

Az élete során kapott dicséretet, a tanárok dicshimnuszai és a csapattársak vállveregetése együttvéve sem jelentett neki olyan sokat, mint Devin szavai. Azt tette, amit MacKade seriff tett volna.

– Örülök, hogy segít neki. Megteszek bármit, amit kér.

A fiú bizalma a világ minden kincsénél többet jelentett Devinnek.

– El kell mondanom, hogy Joe-nak engedélyezték a közmunkát.

Connor tekintete elkomorult.

– Tudom. A gyerekek a suliban beszéltek róla.

– Továbbra sem hagynak békén? – A fiú vállat vont.

– Mostanában már nem piszkálnak olyan gyakran, mint régen.

Végre kiáll magáért, gondolta Devin, miközben megdöbbenve érezte, hogy előnti a büszkeség.

– Azt szeretném, hogy ne aggódj, de ami még fontosabb, tartsd nyitva a szemedet! Okos vagy, így az apróságok sem kerülnek el a figyelmedet. Éppen ezért írsz jó történeteket.

Connor zavartan izgett-mozgott.

– Szeretek írogatni – mondta szemmel láthatóan büszkén.

– Tudom. A részletek nagyon fontosak, és nyilvánvaló, hogy szemfüles fiatalember lévén mindenre odafigyelsz majd. Neked is vigyáznod kell a családodra! Ha látnál vagy hallanál valami furcsát, vagy egyszerűen csak úgy érzed, hogy nincs minden rendben, szeretném, ha azonnal szólnál. Ígérd meg, hogy így lesz!

– Ígérem, uram.

– Muszáj mindig uramnak szólítanod? Olyan vénnek érzem tőle magam.

Connor pirulva elvigyorodott.

– Azt hiszem, igen. Olyan ez, mint egy szabály.

– Jól ismerem a szabályokat – mondta Devin, és úgy döntött, hogy később is ráérnek orvosolni ezt az apró problémát. – Szerencsés az az apa, aki a fiának tudhat majd.

– Nem akarok apát.

A férfi a gyerek vállára akarta tenni a kezét, de a mozdulat félúton abbamaradt. Elfojtott egy mélyről jövő sóhajt, majd megpróbált könnyed maradni.

– Akkor mondjuk inkább úgy, hogy bárki szerencsés, aki a barátjának tudhat. Így már jobb?

– Igen, uram.

Connor tekintetébe ismét visszaköltözött a bizalom.

– Az anyukád bizonyára nagyon aggódik, és azt hiszi, hogy alaposan elnászpángoltál – jegyezte meg mosolyogva, majd amikor a gyerek felnevetett, vidáman barackot nyomott a fejére. – Menj vissza, és mondd meg neki, hogy mindent megbeszélünk. Később még benézek hozzá.

– Igen, uram – felelte Connor, miközben feltápáskodott a szikláról. Megállt Devin előtt, és zavarában a szája szélét harapdálta. Végül összeszedte a bátorságát és feltette a kérdést, amelyre már régóta készült. – Egyszer majd bemehetek az irodájába, hogy megnézzem munka közben?

– Hát persze.

– Nem lennék útban. Én csak... hát... – dadogta Connor, majd hirtelen észbe kapott. – Tényleg bemehetek?

– Természetesen, bármikor szívesen látlak. Egyébként általában unalmasan telnek a napok az irodában.

– Azt nem hinném – suttozta az örömtől mámorosan a gyerek. – Kösz, seriff! Kösz mindent!

Devin a tekintetével követte a ház felé futó fiút, majd hátradőlt és nekitámaszkodott a sziklának. Egy pillanatra vágyakozva gondolt a cigarettára, de aztán figyelmeztette magát, hogy a leszokás nehéz feladat. Rövidesen két gyerekkel fog együtt lakni, és előbb-utóbb megszületik a harmadik is.

Némi nehézséget jelentett, hogy Connor nem akar új apát. Óvatosnak kell lennie, és meg kell találnia a gyerek szívéhez vezető utat. Először azonban Cassie-t fogja meghódítani. Elhatározta, hogy apránként valósítja meg a tervét. Ha az ember elindul egy ösvényen, mindig eljut valahová. Ha elég ügyesen csinálja, szíve hölgye vele együtt teszi majd meg a közös életükhöz vezető első lépéseket.

6.

Devin szabadnapos volt, ennek ellenére két órát áldozott a délelőttjéből arra, hogy elsimítsa a gimnáziumban kitört botrányt. A füstbomba nem működött megfelelően, így amikor földet ért a lányok öltözőjében, és apró, fehér felhőket eregetett, a csínytevő fiúk várakozásával ellentétben szerencsére senki nem rohant ki sikoltozva bugyiban.

Azzal, amelyet annak idején ő készített, sokkal nagyobb hatást ért el. Természetesen ezt nem említette meg a két bűnösnek, akiket fülön csípett. Miután mindent elintézett, és a kiskorú kémikusok úgy reszkettek a félelemtől, hogy majdnem kiestek a sportcipőjükből, elindult a fogadó felé. Remélte, hogy a meglepetéssel, amelyet kitervelt, sikerül mosolyt csalnia Cassie ajkára. Bízott benne, hogy így egy lépéssel közelebb juthat a kitűzött célhoz.

Az évek során hatalmas, némiképp jogtalan előnyre tett szert, hiszen mást sem csinált, mint figyelte, tanulmányozta a Dolin családot. Ismerte Cassie arcának minden rezdülését, kézmozdulatait jelentését, egyéniségének gyengébb és erősebb oldalát. A nő is ismerte őt, de korántsem olyan jól, mint hitte. Túlzottan lefoglalta az életben maradás, így nem tudott odafigyelni másokra. Ha nem így történt volna, bizonyára hamar rájön, hogy Devin szerelmes belé.

Nem is bánta, hogy Cassie nem tudott az iránta táplált érzéseiről. Először meg akarta alapozni a kapcsolatukat, s ehhez hosszabb időre volt szüksége. Biztos alap nélkül nem kezdhet hozzá a jövőjük építéséhez. Ha ez már megvan, felgyorsíthatja a tempót.

Tizenkét évnyi várakozás után igazán kibír még néhány hetet.

A vendégek részére kijelölt parkolóhelyen egy régi kombi állt, így Devin egyenesen a fogadóba ment. Ott találta Cassie-t, aki elmélyülten beszélgetett két hófehér hajú idős hölgygel. Elfelejtette levenni a kötevényét, ami arra utalt, hogy a jövevények váratlanul törtek rá. Idegenvezetést kértek, és kíváncsian érdeklődtek a fogadó története iránt. Annak ellenére, hogy a vendégek porszívózás közben lepték meg, Cassie örült, hogy legalább a reggeli edényeket elmosogatta. Az özvegy testvérpár már alig várta, hogy megismerhesse a Barlow-legendát. Éppen lefelé tartottak a második emeletről és tágra nyílt szemmel hallgatták Cassie meséjét, amikor Devin belépett az ajtón.

–...a polgárháború legvéresebb napja. Az antietami csatamező az egyik legrégebbi park az országban. A turisták számára létesített történelmi központ csak hét kilométernyire van innen, és rengeteg érdekességet kínál a látogatók számára.

Megtalálhatják ott... – Ó, szia, Devin!

– Folytasd csak nyugodtan! Jó napot, hölgyeim!

– Mrs. Berman, Mrs. Cox, hadd mutassam be MacKade seriffet.

– Üdv, seriff! – mondta kedves mosollyal Mrs. Cox, és megigazította az orrára csúszott szemüvegét. – Milyen izgalmas!

– Antietam csendes kisváros. Legalábbis csendesebb, mint 1862 szeptemberében volt – jegyezte meg Devin, mivel jól tudta, hogy a turisták szeretik a különlegességeket. – Azon a helyen, ahol most állnak, lelőttek egy déli katonát.

– Ó, te jószágos ég! – csapta össze a kezét Mrs. Cox. – Hallottad ezt, Irma?

– Nincs semmi baj a hallásommal, Marge – válaszolta Mrs. Berman, és úgy meredt a lépcsőre, mint aki arra számít, hogy felfedezhet néhány vérnyomot. – Mrs. Dolin éppen a ház múltjáról beszélt nekünk. Azért jöttünk ide, mert az egyik prospektusban azt állították, hogy a fogadó kísértetjárta.

– Igen, asszonyom, ez így igaz.

– A ház MacKade seriff egyik testvéréé – magyarázta Cassie. – Ő aztán tudna mesélni róla.

– Szerintem Mrs. Dolin sokkal ügyesebb a mesélésben – hárította el a dicséretet Devin –, és egyébként is együtt él a kísértetekkel. Mesélj a hölgyeknek a két káplárról, Cassie!

Bár a nő hetente többször is elmondta a történetet, igyekeznie kellett, hogy ne tűnjön túl magabiztosnak Devin előtt.

– Az antietami csata során két fiatal katona elszakadt az ezredétől, és mindkettő a fogadó közelében lévő rengetegbe tévedt. Van, aki úgy gondolja, hogy vissza akartak térni harcolni, de akad olyan is, aki szerint hazafelé indultak. A legenda szerint ott találkoztak, és megküzdöttek egymással. Mindketten fiatalok voltak, féltek és elveszettek érezték magukat. Bizonyára hallották a csatazajt, amelyet visszavertek a dombok, s a két idegen, ha akarta, se tudta volna elfeledni, hogy ellenségek, s az egyik kék, a másik pedig szürke egyenruhát visel.

– Szegény fiúk – mormolta Mrs. Berman.

– Súlyosan megsebeztek egymást, és csúszva-mászva ellenkező irányba indultak, hogy segítséget szerezzenek. A déli eljutott ide, ehhez a házhoz. Állítólag azt hitte, hazatért, s élete utolsó perceiben semmi másra nem vágyott, csak az otthon melegére és a családjá szeretetére. Az egyik szolgáló bukkant rá odakint, és behozta. A ház úrnője, Abigail, Abigail OBrian Barlow, déli asszony volt, de hozzáment egy

tehetős jenkihez. Egy olyan férfihoz, akit nem szeretett, s akihez eskü kötötte.

Devin kérdőn felvonta a szemöldökét. Úgy tűnt, Cassie új, izgalmas elemmel bővítette a gyermekkorától ismert legendát.

– Amikor meglátta a fiút, eszébe jutott régi otthona és a fiatalsága. Megsajnálta a szerencsétlent, és együtt érzett vele a sérülése miatt. Parancsot adott, hogy vigyék fel a szobájába, ahol elláthatja a sebeit. Miközben a szolgálok a hordágyra emelték, végig fogta a kezét, és próbálta megnyugtatni. Tudta, hogy ő maga soha többé nem juthat haza, így gondoskodni akart arról, hogy legalább a fiatal déli mihamarabb otthon legyen. A háború és a házassága révén jól ismerte a gonoszsgot, a hiábavaló küzdelmet és a veszteség szörnyű érzését. Arra gondolt, hogy ha segít a fiúnak, ha megmenti a haláltól, könnyebb lesz elviselnie az életét.

Mrs. Cox elővett két papír zsebkendőt, majd az egyiket átnyújtotta a hűgának és trombitálva kifújta az orrát.

– A férje azonban útját állta – folytatta Cassie a mesélést. – Akkor még nem gyűlölte, de nem is szerette, egyszerűen csak megtanult engedelmeskedni a férfinak, akihez feleségül ment, s aki a gyermekei apja volt. Észrevette a nála lévő fegyvert, és amikor a szemébe nézett, azonnal tudta, hogy mire készül. Rákiáltott, hogy megállítsa, és könyörgött a fiatal katona életéért. Eközben egy pillanatra sem engedte el a fiú kezét, aki rászzegezte a tekintetét. Ha elég bátor lett volna, a sebesültre veti magát, hogy a testével védje meg. Ezzel a tettel nem csak a délit, hanem elvesztett reményét is megmenthette volna.

Ezúttal Cassie szegte le a fejét, és szomorúan felsóhajtott.

– Nem volt azonban elég bátor, így a férje elsütötte a fegyvert, és miközben Abigail fogta a katona kezét, megölte őt. A fiú meghalt, s vele együtt a ház úrnőjének szíve is kihűlt. Soha többé nem beszélt Charles Barlow-val, és megtanulta, mit jelent igazán gyűlölni valakit. Az asszony két évvel később bekövetkezett halála napjáig gyászolt. Gyakran lehet érezni a házban kedvenc virága, a rózsa finom illatát, s hallani lehet, ahogy sír.

– Ó, milyen szomorú, szomorú mese – szípofta Mrs. Cox. – Hallottál már valaha ilyen elkeserítő történetet, Irma?

– Abigail Barlow jobban tette volna, ha fogja a fegyvert, és lelövi azt a nyomorult alakot – füstölgött Mrs. Berman, miközben a szemét törölgötte.,

– Igen – mosolyodott el halványan Cassie. – Talán pont e miatt sír még mindig – tette hozzá, majd lerázta magáról a mélabús hangulatot, és a földszintre vezette a hölgyeket. – Helyezzék magukat kényelembe a szalonban, és máris hozom a

megígért uzsonnát.

– Az nagyszerű lesz – felelte még mindig pityeregve Mrs. Cox. – Csodaszép ez a ház. És a berendezés...

– Valamennyi bútor a Letúnt Korok Boltjából, Mrs. MacKade üzletéből való. Ha van idejük, nézzenek be hozzá! A főutcán van, úgyhogy könnyen megtalálják. Gyönyörű dolgokat árul, és a fogadó vendégeinek tíz százalék kedvezményt ad.

– Tíz százalék – mormolta elgondolkodva Mrs. Berman, és szakértő szemmel vizslatta a kecses előszobafogast.

– Devin, te is kérsz egy kis uzsonnát?

A férfi alig bírt megmozdulni. Vajon Cassie tudta, hogy Connor tőle örökölte a tehetséget, melynek segítségével a történeteit írja és elmeséli?

– Talán majd később. Hoztam valamit, amit még be kell hoznom az autóból. Rövidesen szép ajándék vár rád.

– Én...

– Örülök, hogy megismerhettem önöket, hölgyeim. Remélem, remekül fogják magukat érezni a MacKade Fogadóban és a városban.

– Milyen csinos férfi! – sóhajtotta Mrs. Cox, és a kezét a szívére szorította. – Jóságos ég, Irma, láttál már ilyen jóképű fiatalembert?

Mrs. Bermant azonban sokkal jobban izgatta a szalonban álló, lehajtható lapú asztalka.

Mire Cassie felszolgált a hölgyeknek az uzsonnát, a kíváncsiság majd kifúrta az oldalát. Rengeteg tennivalója volt még, így dühös volt magára, amiért félbehagyta a munkát, hogy a lakásába siessen. Félúton járt, amikor megpillantotta Devint. A férfi éppen egy hintaszéket szerelt fel a verandán. Csodás látvány, ahogy az ingujját feltúrva, lábánál a szétszórt szerszámokkal tüsténkedik, gondolta Cassie. Amint a fa-hinta egyik vége a vastag láncra került, a napfény megcsillant a kidolgozott izmokon.

– Ez megfelelő helynek tűnt.

– Igen, pont ide illik, de Rafe egy szóval sem említette, hogy hintát szeretne.

– Én akartam – magyarázta Devin. – Ne aggódj, egyeztettem a tulajokkal is – tette még hozzá, majd felakasztotta a hinta másik felét és finoman meglökte, hogy ellenőrizze, megfelelően működik-e. – Remek! – bólított elégedetten, miközben összeszedegette a szerszámait. – Van kedved kipróbálni?

– Valójában vissza kell mennem...

– Gyere, ülünk le egy kicsit! – kérte a férfi, és félretolta a szerszámos dobozt. – Azért szereltem fel, mert a segítségével talán rávehetlek, hogy gyakrabban üldögélj itt velem a maihoz hasonló szép, nyári délutánokon. Ráadásul így alkalmam nyílik megcsókolni.

– Értem...

– Azt mondtad, nem bánod.

– Nem, nem bánom – suttogta a nő, és újra különös szorítást érzett a szíve körül. – Nem kellene dolgoznod?

– Szabadnapos vagyok. Legalábbis elméletileg – vont vállat Devin, majd megfogta Cassie kezét. – Nagyon csinos vagy ma.

– Éppen takarítottam – hangzott a kitérő válasz, és a bizonytalan ujjak gyorsan végigsimítottak a makulátlanul tiszta kötényen.

– Kivételesen csinos – mormolta Devin, miközben a hintához húzta és leültette maga mellé Cassie-t.

– Nem kérsz egy hideg italt?

– Tudod, egy nap majd rájössz, hogy nem a hideg italok miatt járok ide.

– Connor említette, hogy aggódsz miattam. Nincs rá szükség. Örülök, hogy itt vagy, mivel már régóta el akartam mondani, mennyire hálás vagyok azért, amit a minap tettél. A beszélgetések után nagyon büszke volt magára.

– Nem csináltam semmi különöset. Megérdemelte a dicséretet, mert kivételes kis kölyök.

– Tudom – sóhajtott fel a nő, majd engedett a csábításnak, és hátradőlt. A hinta andalító ringása visszarepítette a gyermekkorába, a gondtalan, véget nem érő nyári napokba. Az ajka mosolyra húzódott, majd felnevetett.

– Mi olyan vicces?

– Furcsa, hogy itt üldögélünk a hintában, mint két kamasz.

– Nos, ha újra tizenhat éves lennék, a következőt tenném.

Devin felemelte a karját, nyújtózott, majd könnyedén átkarolta a nő vállát.

– Rendkívül körmönfont módszer, mi? Cassie újra elmosolyodott, és a férfi felé fordult.

– Amikor tizenhat éves voltam, te olyan rosszfiú voltál, hogy a körmönfontosság rendkívül messze állt tőled. Mindenki tudta, hogy a kőfejtőbe viszed a lányokat és...

Devin sejtette, hogyan fojthatja legkönnyebben Cassie-be a szót. Gyengéden

megcsókolta, és érezte, ahogy a törékeny test és a telt ajak megremeg.

– Felejtsük el a körmönfontásgot, térjünk inkább a lényegre! Eljössz velem a kőfejtőbe? – kérdezte kajánul vigyorogva, amikor a nő a döbbenettől tágra nyílt szemmel meredt rá. – Úgy látom, inkább majd máskor. Egyelőre megelégszem azzal, ha viszonzod a csókomat. Csókolj meg, Cassie, mintha tizenhat éves lennél és a világon semmi gond nem nyomná a válladat!

Bizonyára kinevette volna, ha valaki más arcán lát ilyen elszánt összpontosítást, de ahogy Cassie habozva, elszántan felemelte a fejét és az ölelés művészetében tapasztalatlan karja a férfi vállára simult, Devin szíve összeszorult egy pillanatra.

– Lazíts! – suttogta gyengéden. – Egy pillanatra feledkezz meg a külvilágról! Biztos, hogy sikerülni fog.

– Nem hiszem... Cassie magától képtelen volt megfeledkezni a külvilágról, de ahogy a férfi nyelve könnyed táncot lejtett az ajkán, és megállás nélkül simogatta, sűrű ködbe borult körülötte minden. Az erős kéz fel-le siklott a karján, s a széle épphogy csak érintette a nő mellét.

– Imádom a bőröd ízét – mormolta Devin, miközben apró csókokkal hintette be a finom állat és homlokot. – Sokszor álmodoztam róla, milyen érzés lehet megérinteni.

– Komolyan?

– Igen, szinte az egész életem ezzel telt el. Évek óta vágyom rá, hogy együtt legyünk. Egy örökkévalóságnak tűnik.

A szavak lustán hömpölyögtek át a függönyön, amely puhán leereszkedett köré, valahányszor Devin megcsókolta.

– De hát...

– Férjhez mentél – fejezte be a mondatot a férfi, és az ajka végigvándorolt a nő arcán. – Nem voltam elég gyors. Aznap, amikor Joe Dolin felesége lettél, alaposan berúgtam. Mondhatjuk úgy is, hogy leittam magam a sárga földig. Nem tudtam, mi mást tehetnék. Először meg akartam ölni, de aztán eszembe jutott, hogy bizonyára szereted, ha hozzám mentél. Így aztán annyiban hagytam a dolgot.

– Devin, egy szót sem értek ebből az egészből.

Ha legalább egy pillanatra abbahagyná a becézgetést, talán képes lenne felfogni a szavai értelmét. A csókok azonban továbbra is záporoztak az arcára, a szájára és a nyakára.

– Annyira szerettelek, hogy majdnem belehaltam a fájdalomba. Legszívesebben

leroskadtam volna a földre és meghalok.

Cassie riadtan, értetlenkedve elhúzódt.

– Ezt nem mondod komolyan!

Devin tudta, hogy túl sokat árult el, de úgy döntött, hogy a sajnálkozást későbbre halasztja, és befejezi, amit elkezdett.

– Tizenkét éve szerelmes vagyok beléd, Cassandra. Akkor is szerettelek, amikor egy másik férfi felesége lettél és megszülted a gyermekeid. Akkor is, amikor a pokolban éltél és nem tehettem semmit, hogy megmentselek. Szeretlek.

A nő lassan felállt, és a jól ismert, megszokott mozdulattal átkarolta reszkető testét.

– Ez lehetetlen.

– Nem hiszem, hogy neked kellene megmondanod, mit érezzék! – csattant fel a férfi. Cassie hátrahőkölt a zöld szempárból sugárzó indulat láttán. – Miért húzódsz el tőlem, amikor felemelem a hangomat? – sziszegte összeszorított foggal. – Még a te kedvedért sem tagadhatom meg azt, aki vagyok. Ne tévessz azonban össze Joe Dolinnal! Én sohasem bánthatlak.

– Tudom – sóhajtott fel Cassie, és a karja lehanyatlott. – Tudom jól, Devin – suttogta, s közben tanácstalanul figyelte, ahogy a férfi megpróbálja kordában tartani tomboló indulatait. – Nem akarom, hogy dühös légy rám, de fogalmam sincs róla, hogy mit felelhetnék.

– Úgy tűnik, a kelleténél messzebbre merészkedtem – morogta Devin, és zsebre dugott kézzel fel-alá kezdett járkálni a verandán. – Óriási gyakorlatom van abban, hogyan elemezgessem, húzzam-vonjam a dolgokat. Ezúttal azonban muszáj a sarkamra állnom. Amit mondtam, azt komolyan is gondoltam, Cass, és nem vonhatom... nem vonom vissza. El kell döntened, hogy mit akarsz tenni!

– Mivel kapcsolatban? – kérdezte elhűlve a nő, és tanácstalanul felemelte a kezét, majd újra leengedte. – Azt akarod velem elhitetni, hogy éveken keresztül szeretted, és nem tettél semmit, hogy a tudtomra add? Egy ilyen férfi, mint te...

– Mégis mi a fenét tehettem volna? Férjnél voltál! Választottál, de nem engem...

– Nem tudtam, hogy volt választási lehetőségem.

– Igen, ez az én hibám – húzta el a száját keserűen Devin. – Most pedig újabb baklövést követtem el, hiszen még korai az érzelmeimről beszélni. Vagy inkább arról van szó, hogy túlbonyolítod a helyzetet. Az is lehet, hogy egyszerűen nem akarsz engem.

– Én nem... – nyögte kétségbeesetten Cassie, és az arcához emelte a kezét. Fogalma sem volt róla, hogy melyik lehetőséget válassza. – Képtelen vagyok józanul gondolkodni. A barátom vagy, de a seriff is egyben, és rendkívül hálás vagyok neked...

– Ne merészed ezt mondani! – kiabálta Devin. A fájdalom és a keserűség olyannyira elvették az eszét, hogy észre sem vette, amikor a nő arcából kifutott a vér, és fehér lett, akár a fal. – A fenébe is! Nem akarom, hogy bármiért is hálás légy. Nem érdemlem meg. Eszem ágában sincs a védelmező őrangyal szerepében tetszelegni.

– Nem úgy értettem... Devin, ne haragudj! Annyira sajnálom!

– A pokolba a sajnálatoddal! – dühöngött a férfi. – És a háláddal is. Ha mindenképpen hálás akarsz lenni, amiért lecsuktam azt a nyomorult gazembert, aki egyfolytában agyba-főbe vert, akkor légy hálás a jelvényemnek! Ha rajtam múlik, kitekert nyakkal feküdne valamelyik árok mélyén. Inkább ne köszönd meg, hogy éveken át játszottam a kedves fickót, és loholtam utánad, mint egy tüzelő kóbor kutya! Az igazság az, hogy legszívesebben... – Még idejében észbe kapott és elharapta a mondat végét. – Inkább hagyjuk! Úgysem érdekel az igazság. Csak annyit akarsz, hogy halkán, suttogva beszéljek, elfojtsam az érzéseimet, és egy ujjal se nyúljak hozzád.

– Nem, ez egyáltalán nem...

– Nem bánod, hogy megcsókollak, de olyan baromi hálás vagy azért, amiért segítettem, hogy úgy érzed, ez a legkevesebb, amit megtehetsz értem.

Cassie-nek már tiltakozni sem maradt ereje.

– Ez nem tisztességes.

– Elegendem van abból, hogy tisztességes legyek! Belefáradtam abba, hogy rád várjak és szenvedjek az irántad érzett szerelmem miatt. A pokolba az egésszel!

Devin a lépcső irányába indult, s már félúton járt lefelé, amikor Cassie végre képes volt megmozdítani földbe gyökerezett lábát.

– Devin, kérlek, ne menj el így! Légy szíves, engedd, hogy...

A férfi dühödten megpördült.

– Hagyj békén, Cass! Komolyan mondom, hagyj most békén.

Cassie jól ismerte ezt a tekintetet, de sohasem gondolta volna, hogy egyszer Devin is így néz majd rá. A felé sugárzó keserű harag szinte égette a bőrét. Minden oka megvolt rá, hogy féljen tőle. A gyomra fájdalmas görcsbe rándult, de erőt vett

magán, és ezúttal nem hátrált meg. A férfinak fogalma sem volt róla, milyen óriási erőfeszítésébe került mindez.

– Sohasem beszéltél erről – mondta, miközben igyekezett nyugodt hangot megütni. – Nem tudtam, mit érzel irántam. Most, hogy színt vallottál, nem akarsz időt adni arra, hogy alaposan átgondoljam a dolgot. Hallani sem akarsz, hogy sajnálom, hogy hálás vagyok a segítségédért, és hogy félek. Nem tehetek róla, de így van. Soha többé nem akarok megfelelni mások elvárásainak, mert ha újra visszatérek az előző életemhez, végem. Ha valakiért, hát érted biztos, hogy képes lennék rá, de nem tehetem. Egyszerűen nem tehetem.

– Világos – bólintott Devin. A lelke mélyén érezte, hogy tévedett... Persze, csak részben, de akkor is tévedett. Mindezt azonban elnyomta a szívet tépő, mardosó fájdalom. – Félreértettél, Cass. Pontosan azt akarom, hogy önmagad légy. Ha ezt belátod, tudod, hol találsz.

A nő válaszra nyitotta a száját, de amikor Devin sarkon fordult, szó nélkül becsukta. Egyelőre nincs mit mondania, és nem tehet semmit. A torokszorító érzés egyre kellemetlenebbé vált. Látta a férfi szemében a fájdalmat, és tudta, hogy akarata ellenére mélyen megsebezte. Lehunyta a szemét, és megpróbálta feldolgozni, amit az imént hallott.

Devin MacKade szereti. A lelkében kavargó félelemmel vegyes érzések elgyengítették. Maga a tény, hogy a férfi szinte egész életében szerelmes volt belé, megdöbbenetette. Devin MacKade, a legkedvesebb, legcsodálatraméltóbb ember volt, akit ismert. Éveken át szerette, ő pedig csak a hálóját ajánlhatja fel neki.

Ezúttal bizonyára örökre elvesztette. Lemondhat a barátságáról, amelyet nagy becsben tartott, és a társaságáról, amely mindennél többet jelentett számára a nehéz időkben. Elvesztette, mivel Devinnek nőként van rá szüksége, ő pedig legbelül csak kongó ürességet érez.

Nem sírt. Túl késő már a könnyekhez. Ehelyett inkább felállt, és kihúzta magát. A konyhán keresztül visszament a fogadóba, ahol hozzálátott a munkához, amely mindig megnyugtatta és segített, hogy tisztán lásson. A vendégek bementek a városba, hogy lelkes régiségvásárlásba kezdjenek, így Cassie az emeletre sietett, hogy ott folytassa a porszívózást, ahol az érkezésük előtt abbahagyta. Végigszáguldott a folyosón, és módszeresen haladt helyiségről helyiségre. A kedvence a nászutas-lakosztály, Abigail szobája volt. Ezúttal azonban nem sok figyelmet szentelt a csodaszép, rózsabimbókkal díszített tapétának, a kecses baldachinos ágynak és a finom csipkefüggönyökön átsejlő napfénynek.

Emlékeztette magát, hogy friss virágot kell felhoznia. Ha a szobának nem volt lakója, Cassie akkor is gyönyörű csokrot tett az ablak melletti asztalkán álló vázába. Aznap reggel azonban megfélekedett róla. Ennek ellenére a levegőben rendkívül átható rózsairatg úszott. A hirtelen támadt hideg a csontjáig hatolt. Miközben az ajtó felé fordult, szinte érezte a férfi jelenlétét.

– Devin – suttogta alig hallhatóan. A megkönnyebbülés, a szomorúság és a zavar érzése lett úrrá rajta, ahogy előrelépett.

A küszöbön azonban nem Devin állt. A férfi magas volt, sötét hajú és jóképű, de az arca idegennek tűnt, a ruhája pedig elegáns volt, és régi stílusú. Cassie keze lazán markolta a porszívó csövét, miközben a monoton zúgás betöltötte a szobát.

– Gyere velem, Abigail! A gyerekekkel együtt hagyjuk el ezt a szörnyű helyet. Tudom, hogy nem szereted őt!

– Nem, gondolta Cassie, soha nem is szerettem. Most már azonban egyenesen megvetem.

– Hát nem érted, hogy tönkreteszed magad? Meddig akarsz még így élni, elzárva a világtól és a boldogságtól?

– Nem tehetek mást. Csak ennyire telik az erőmből.

– Szeretlek, Abby! Nagyon szeretlek. Ha hagynád, boldoggá tennélek. Elmehetünk innen, és új életet kezdhethetünk távol ettől a helytől s a férjedtől. Együtt lehetnénk végre. Már így is oly régóta várok rád.

– Hogyan tehetnék ilyet? Hozzá köt az esküm, és ott vannak a gyerekek is. Te sem fordíthatsz csak úgy hátat mindennek. Nem sétálhatsz ki a városból, hiszen kötelezettségeid vannak, s az emberek számítanak rád. Nem áldozhatod fel az életedet egy másik férfi felesége és gyermekei kedvéért.

– Bármit megtennék érted. Akár embert is ölnék, ha kell. Meghálnék, ha úgy kívánnád! Az ég szerelmére, Abigail, adj rá lehetőséget, hogy bebizonyíthassam, mit érzek. Hosszú-hosszú éveken át csak néztem, ahogy boldogtalanul tengeted az életedet, és nem tettem semmit, hogy változtassak ezen. Ennek azonban vége. A férjed elment, s mire hazatér, mi már messze járhatnánk. Miért ne vágynánk a tökéletességre? Ragadjuk meg a lehetőséget, és tegyük boldoggá egymást! Többé nem akarok a szalonban üldögélni, és úgy tenni, mintha nem szeretnélek és nem lenne rád szükségem. A barátságod most már nem elég.

– Tudod, milyen sokra tartalak és felnézek rád.

– Mondd, hogy szeretsz!

– Képtelen vagyok rá. Nem mondhatok ilyesmit. Üres a lelkem. Kipusztult belőle minden érzés.

– Gyere velem, és megígérem, hogy új életre keltelek.

Bármi vagy bárki volt is a szobában, lassan semmivé foszlott, és Cassie üres tekintettel bámulta az ajtókeretet, meg a szép tapétát. Az erős rózsairat azonban továbbra sem tűnt el. Hirtelen megtántorodott, és egyik kezével a porszívó csövét ragadta meg, a másikkal pedig az üres levegőbe markolt. A bugás egyre erősödött, miközben erőtlenül a földre rogyott.

Mi történt? – tette fel magának a különös kérdést. Álmodott? Vagy képzelődött?

Érezte, hogy a szíve úgy ver, mint a kalitkába zárt vad madaré. A fejét lassan, óvatosan felhúzott térdére hajtotta. Korábban már hallotta a házban lakó kísérteteket, de most volt szerencséje találkozni is az egyikükkel. Nem a Barlow család tagjával és nem is a szerencsétlenül járt káplárral, hanem a férfival, akibe Abigail szerelmes volt. És aki viszontszerette őt.

Vajon ki volt? Talán sohasem jön rá. Az arcvonásai erőteljesek voltak, bár szomorúság tükröződött a szemében, s a hangja határozottan csengett még akkor is, amikor könnyögrésre fogta a dolgot. Miért nem ment vele Abigail? Mi volt az oka, hogy nem fogadta el a felé nyújtott kezet, hiszen a férfi az életét menthette volna meg?

Szerette őt. Cassie-ből hatalmas sóhaj szakadt fel. Ebben az egyben biztos volt. A szobában kavargó érzések olyan elsöprő erejűek voltak, hogy még mindig fojtogatták. Abigail kétségbeesett, reményvesztett szerelemmel csüngött a férfin.

Vajon ezért sírsz? – töprengett Cassie. Mert nem mentél vele, és így örökre elveszítetted? Nem ragadtad meg a kínálkozó alkalmat, s később már nem volt lehetőségéd változtatni a döntéseden?

Féltél őt szeretni, s így összetörted a szívét. Ugyanúgy, ahogy én Devinét.

Cassie megborzongott, és felemelte a fejét. Miért? Az örökös félelem és kétség miatt. Megszokásból. Ez szálnalmas! Devin csak valamiféle érzést próbált kicsiholni belőle. Ő azonban egyetlen apró jellel sem utalt arra, hogy érdekli a sorsa. Egy szót sem szólt a saját érzéseiről.

Elzárkózik a boldogság elől, ahogy Abigail tette, vagy megragadja a kínálkozó lehetőséget? Túl hosszú ideig túrt gyáván.

Megtörölte az arcát, és felállt. El kell mennie Devinhez. Elmegy hozzá. Így vagy úgy, de beszélni fog vele.

Természetesen az efféle dolgok sosem mennek könnyen. Gondolnia kellett a gyerekeire, akiket nem hagyhatott magukra. A fogadóban vendégek vártak rá, és még rengeteg dolga volt. Órákon át szervezkedett, s minden lepergett perccel egyre több kétség merült fel benne. Igyekezett velük szembe szállni, s egyfolytában emlékeztette magát, hogy bármilyen esetlen is, Devin vágyik rá. És ez pont elég.

– Rettentő hálás vagyok, Ed. Tudom, hogy sokat kérek...

– Hékás, annyi az egész, hogy ma egy kicsit korábban zártam – vágott közbe a nő, és kényelmesen elhelyezkedett a kanapén. Bekapcsolta a tévét, és az ölébe vette az előre elkészített, hatalmas tál pattogatott kukoricát. – Legalább lesz egy szabad estém.

– A gyerekek már alszanak – mondta Cassie, de látszott rajta, hogy nyugtalan. – Szinte sosem kelnek fel éjszaka.

– Egy pillanatig se aggódj az angyalkáid miatt! A vendégeket pedig bízd rám! – tette még hozzá Cassie-re kacsintva. – Ha bármire szükségük van, csak hívjanak, és állok rendelkezésükre. Megnézem a kikölcsönzött romantikus filmet, aztán vízszintesbe dobom magam.

– Megígérted, hogy az ágyban alszol! – szólt rá Cassie. – Megbeszéltük, hogy az enyém a kanapé.

– Rendben – bólintott Ed, de magában megjegyezte, hogy a hazajövetel semmi esetre sem várható hajnal előtt. – Üdvözlöm Devint.

Cassie zavartan babrálta a blúza gallérját.

– Csak rövid ideig leszek nála.

– Ha te mondod, bogaram.

– Haragszik rám, Ed. Olyan dühös, hogy talán meg sem hallgat, és azonnal kiebrudal.

Ed kikapcsolta a videót és megfordult, hogy hosszan, alaposan szemügyre vegye a nőt.

– Bogaram, ha így nézel rá, esze ágában sem lesz kipenderíteni, inkább a vállára kap, és a hátsó szobába cipel – nyugtatta meg Ed, s amikor látta, hogy Cassie védekezőn a teste köré fonja a karját, felnevetett. – Hagyd már abba ezt a butaságot! Devin semmire sem fog kényszeríteni. Egy olyan férfinak, mint ő, nincs szüksége ilyesmire. Elég, ha odaáll eléd, és elvesztél.

– Honnan tudod, hogy azért megyek hozzá, mert... mert meg akarom próbálni...

– Cassie, bogaram, tudod, hogy nem most jöttem le a falvédőről. Amikor

felhívtál, hogy jöjjek át éjszakára, mert sürgősen beszélned kell Devinnel, azonnal leesett a tantusz. Ha engem kérdezel, bőven itt az ideje, hogy lépj végre valamit az ügyben.

Cassie végignézett egyszerű vászonblúzán, egyenes szabású nadrágján és lapos sarkú cipőjén. Az öltözéke egyáltalán nem utalt arra, hogy az est folyamán a végzet asszonyának bőrébe kíván bújni.

– Ed, nincs túl nagy tapasztalatom ebben a dologban...

– Ne aggódj, lefogadom, hogy Devin remekül elboldogul a segítséged nélkül is – mosolyodott el a nő sokat sejtetően.

– Regan azt tanácsolta, hogy hagyjam rá az irányítást. Talán nem kellene átmennem hozzá...

– Édes angyalom, néha még az igazi férfiaknak is szükségük van egy kis lökésre. Ne kételkedj magadban folyton, és hagyd abba végre a kéztördelést! Nyomás, szerezd meg végre azt a fickót!

– Rendbe kellene hoznom a hajamat – mormolta idegesen Cassie. – A rúzsom már régen lekopott a számról... Mi lenne, ha felvennék egy ruhát?

Ed az orrára tolt a strasszal kirakott szemüvegét, és rosszalló pillantást vetett a nyugtalanul fészkelődő nőre.

– Nyugodj meg, kicsim, remekül nézel ki. Fialat vagy, és szép. Hidd el nekem, hogy Devint egy fikarcnyit sem izgatja, hogy mi van rajtad. Örülni fog, hogy ott vagy. Most pedig indulj!

– Rendben – bólintott Cassie, majd kihúzta magát, és a vállára akasztotta a táskáját. – Megyek. Máris elkészülök... Ha esetleg szükséged lenne valamire, csak...

– Semmire sincs szükségem – vágott közbe a nő. – Indulás!

– Már itt sem vagyok.

Ed felvonta élénkpirosra festett szemöldökét és a fejét csóválva nézett Cassie után. Szegény kislány, gondolta. Úgy fest, mint aki arra készül, hogy a kivégzőosztag elé lépjen. Halkan felnevetett, majd megigazította a szemüvegét és újra bekapcsolta a videomagnót.

Számított Devin MacKade-re.

7.

Az lenne a legokosabb, ha észhez térnék, és lefeküdnék végre aludni, gondolta Devin, de azért továbbra is elszántan olvasta a kezében tartott könyvet. A történet azonban egyáltalán nem tudta lekötöni. Nem az író hibája volt, hogy jelen pillanatban semmi sem érdekelte. Tudta, hogy ostobaság, de nem volt a közelben senki és semmi, akin és amin levezethette volna dühét, így hagyta, hogy a harag egyre vadabbul marcangolja a lelkét. Az is megfordult a fejében, hogy átautózik a farmra, és addig kötekedik Shane-nel, amíg az rá nem ront. Mindez azonban könnyű, túlságosan is könnyű lett volna, ezért elvetette az ötletet.

Azzal mentegette magát, hogy a kakaskodás alantas dolog, és az ember csak kamaszkorában művel ilyesmit... vagy a húszas éveiben. Na jó, a múlt héten még bizonyára benne lett volna egy jó kis bunyóban, de ezúttal nem volt hangulata verekedni.

Elüldögél a kihalt irodában, felteszi a lábát az asztalra, és olvasgat. Még akkor is, ha úgy érzi, belepusztul. Már elmúlt tíz óra, és a csendes hétköznapi estéket általában nem zavarták meg telefonhívások. Nem kellett volna ügyeletet tartania, mégis szívesen maradt bent, mivel szerette a félig sötétbe borult iroda meghitt menedékét. Ilyenkor gyakran eltöprengett azon, milyen szerencsés, hogy az íróasztal, nem pedig a rácsok mögött üldögél.

Szokása ellenére még a rádiót sem kapcsolta be, mert nem vágyott az andalító dallamokra. Az egyedüli fényforrás az asztalán álló, hosszú lámpa volt, amely megvilágította a könyvét. A könyvét, amelyet nem olvasott. Eszébe jutott, hogy ha már amúgy sem fekszik le, főzhetne magának egy kávé, de végül úgy döntött, hogy nem éri meg a fáradságot.

Életében most először érezte magát dühösnek, ugyanakkor kimerültnek. A harag általában feltüzeltte, s ilyenkor forrt a vére, és vadul száguldott az ereiben. Ezúttal azonban kedveszegetten meredt maga elé. Talán az volt az oka, hogy saját magára volt mérges, bár rosszkedvéből jutott bőven Cassie-nek is.

A világ legtermészetesebb dolga volt, hogy a nők által megsértett férfi féktelen kirohanással leplezte fortyogó indulatait. Nem tagadta, hogy számtalan nőnek vallott már szerelmet. Valójában tényleg megpróbálta szeretni előző barátnőit, és elszántan igyekezett, hogy kicsiholjon magából némi érzelmet, mivel esze ágában sem volt olyasmire vágyakozni, amit nem kaphat meg.

Ennek ellenére mégis ezt tette. Savanyú a szőlő, mondaná az édesanyja. Gyakran gondolt rá, és hiányzott is neki, de a halála óta most először lett volna rá igazán

szüksége. Bizonyára megrángatta volna a fülét vagy nevetve korholja ostobaságáért, és ráparancsol, hogy szedje össze magát ahelyett, hogy azon rágódik, amit tett. Vagy amit nem tett.

Sajnos Devinnek nem jutott eszébe semmi, így aztán továbbra is bőszén nyalagatta a sebeit. Elsiette a dolgot, és erőszakosságával csak azt érte el, hogy a nagy sietségben még inkább összetört amúgy is viharvert szíve. A fenébe az egészszel! – dühöngött magában, és a mellkasára tette a nyitott könyvet. Amennyire lehetett, kényelmesen elhelyezkedett a székben, és lehunyta a szemét, majd igyekezett elterelni a figyelmét a gondjairól.

Beszélnie kell a polgármesterrel a stoptábláról, melyet a renói út végén kellene felállítani. Az elmúlt évben három súlyos baleset is történt abban a kereszteződésben, így ideje fontolóra venni a dolgot. Meg kell írnia a beszédét, amelyet még a nyári szünet előtt mond el a gimnázium utolsó értekezletén, és ott van még a korai aratás a farmon. Shane-nek bizonyára elkel a segítség...

Az álom ravasz, ügyes kis ujjai szoros hálót szóttek köré. A búzamezőről valamiképpen egyenesen egy női hálószobába került. Cassie? Nem, nem az övé volt, hanem Abigailé. A szerelem és a vágy megremegtette a szívét. Miért nem látja be végre, hogy mindennél jobban szereti, és nagy szüksége van rá? Csak ül ott ölében a hímzésével, és szó nélkül néz rá azzal a szomorú, elveszett tekintetével.

Úgy tűnt, semmivel sem tudja rávenni, hogy vele tartson és elfogadja a szerelmét, pedig biztos volt benne, hogy ez a legfőbb ok, amiért a világra jött. Mereven elzárkózik tőle és a rájuk váró csodás jövőtől. A jövőtől, amely soha nem lesz az övék. A szerelem és a vágy átadta helyét a haragnak. Belefáradt abba, hogy a kalapját a kezében szorongatva, egyfolytában könnyörögjön.

Nem kérem újra! – figyelmeztette, de még ekkor sem kapott választ. Soha többé nem jövök el hozzád csak azért, hogy újra meg újra összetörd a szívemet. Hosszú ideig vártam rád. A sors azt akarja, hogy elhagyjam Antietamot. Képtelen vagyok a munkámra összpontosítani és fenntartani a rendet, miközben egyfolytában csak arra gondolok, hogy itt vagy a közelben, s mégsem lehetsz az enyém. Megpróbálom összeilleszteni darabjaira hullott életem mozaikkockáit, és elhagyom a várost.

A nő szó nélkül nézett rá, s miközben a férfi kilépett az ajtón és végigment a folyosón, érezte, hogy mindennek vége. A keserves zokogás hangja még akkor is a fülébe csengett, amikor elhagyta a házat.

Cassie megállt az íróasztal előtt, és zavartan gyűrögette a táskája fülét. Nem számított rá, hogy Devin aludni fog, s nem tudta eldönteni, hogy felébressze-e vagy

ugyanolyan csendben osonjon haza, mint ahogyan érkezett.

A férfi arca egyáltalán nem tűnt nyugodtnak, pedig az asztalra tett láb és a mellkasán nyugvó nyitott könyv eleinte arra utalt, hogy békésen szendereg. A lámpa tompa, sárgás fénye megvilágította szigorúan összeszorított száját, s kemény vonásain látszott, hogy az álma korántsem kellemes. Cassie szeretne volna csillapítani szomorúságát, és magában azt kívánta, bárcsak lenne bátorsága mosolyt csalni a férfi arcára.

A bátorság azonban nem tartozott az erényei közé.

Devin hirtelen kinyitotta a szemét, amitől ijedt nyúlként ugrott hátrébb.

– Ne haragudj, nem akartalak felébreszteni.

– Nem aludtam.

Legalábbis azt hiszem, hogy nem, tette hozzá magában. A feje tompán lüktetett, és még mindig érezte a rózsák bódító illatát. Egy pillanatig úgy látta, mintha Cassie csipkegallérral díszített, abroncsszoknyás ruhát viselne. Természetesen nem így volt.

A nő a szokásos csinos kis blúzban és nadrágban feszített. Devin kimerülten a hajába túrt.

– Elgondolkodtam néhány fontos dolgon. Városi ügyeken...

– Ha most nem érsz rá, én...

– Mit akarsz, Cassie?

– Én... Érezte, hogy Devin még mindig mérges. Számított rá, úgyhogy felkészülten nézett szembe vele. – Beszélni szeretnék veled.

– Rendben, hallgatlak.

– Tudom, hogy megbántottalak, és haragszol rám. Nem akarod, hogy bocsánatot kérjek, és nem is teszem, mert tudom, hogy ettől még dühösebb leszel.

– Remek. Kávét sem kapok?

– Dehogynem, én... – Cassie elfordult, és már nyúlt is a kávéskannáért, amikor hirtelen észhez tért. Mély lélegzetet vett, és visszafordult. Devin felvont szemöldökkel, kérdően nézett rá. – Vagyis mégsem.

– Kezdetnek nem is rossz.

– Hozzászoktam, hogy kiszolgáljam az embereket – mondta Cassie kissé bosszúsan. Mindez új volt számára, bár legnagyobb meglepetésére nem töltötte el kellemetlen érzéssel. – Sajnálom, ha zavar. Talán azért szeretem kiszolgáljni az embereket, mert ettől hasznosnak érzem magam.

– Nem akarom, hogy kiszolgálj – felelte Devin, aki jól látta a nő szemében tükröződő ingerültséget. Cassie tekintete életre kelt, s ez még inkább lenyűgözte. – Azt sem akarom, hogy úgy érezd, bármivel is tartozol nekem.

– Pedig így érzem. Nem tehetek róla, de sok mindenért hálás vagyok neked. Ezen nincs mit szégyellni, hiszen az adott körülményeket figyelembe véve... Ne kiabálj velem, Devin!

A férfi elismerően bólintott a határozott hang hallatán.

– Pedig előfordulhat.

– Legalább várj, amíg befejezem a mondandómat – figyelmeztette Cassie. Korántsem volt olyan nehéz, mint azt korábban gondolta. Ugyanúgy beszélt Devinnel, mint ahogy a gyermekeivel szokott. Őszintén és határozottan. Nem hagyta, hogy bármi eltántorítsa a céltől, és elkalandozzon a figyelme. – Jó okom van rá, hogy hálás legyek és megpróbáljam kiegyenlíteni a számlát, de ez nem jelenti azt, hogy ezen túl, vagy e mellett... szóval, nem jelenti azt, hogy más érzések nem férnek meg a szívemben.

– Egészen pontosan mire gondolsz?

– Ez az egész még számomra is ködös kissé. Azóta nem tápláltam valódi érzéseket egy férfi iránt... Bár lehet, hogy talán soha... A lényeg, hogy nem akarom elveszíteni a barátságodat és... és tudnod kell, hogy becsülöm az érzéseidet. A gyerekek után te vagy számomra a legfontosabb a világon. Ha veled lehetek... – Cassie kezdett belebonyolódni a vallomásba, és ettől még ingerültebb lett. – A mai nap... ami délután történt, mielőtt megharagudtál rám, olyan gyönyörű volt, és különleges.

Az esdeklő szavak áttörtek Devin páncélján, és a férfi érezte, hogy a dühe lassan elpárolog. Cassie zavartan matatott a táskája vállpántjával, s közben megpróbálta helyrehozni hirtelen megromlott kapcsolatukat.

– Rendben, mi lenne, ha...

– Azért jöttem ide, hogy lefeküdjek veled. Devin álla leesett a döbbenettől, s szinte hallotta, ahogy nagyot koppan az asztalon. Mielőtt még magához térhetett volna, kivágódott az ajtó és beviharzott rajta Shane.

– Üdv, Dev! Szia, Cassie! Arra gondoltam, hogy esetleg átugorhatnánk Duffhoz biliárdozni. Te is velünk jöhetnél, szépségem. Itt az ideje, hogy megtanulj végre játszani.

– Menj innen, Shane! – morogta Devin, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le

Cassie arcáról.

– Ugyan már, Dev, semmi más dolgod sincs, mint hogy olvass, és állott kávéit iszogass – csóválta meg a fejét Shane, majd odalépett a kannához, és beleszagolt. – Meglátod, hogy ez a szörnyűség előbb-utóbb végez veled.

– Ha nem hordod el magad, kinyírlak!

– Mi a gond? Átmegyünk és... – A szó hirtelen a torkán akadt, és ártatlan arccal a mozdulatlan pár felé fordult. A levegőben vibráló feszültség ökölcsapásként érte. A bátyja megkövülve bámult Cassie-re, aki csendben állta a pillantását. – Húha! – mondta lassan, sokat sejtetően Shane, és az arcán kaján vigyor terült szét. – Nézzenek csak oda! Ki gondolta volna?

– Tíz másodperced van, hogy elkotródj, különben szétlövöm a fejedet.

– A fenébe is, már itt se vagyok! Honnan tudhattam volna, hogy te és Cassie együtt...

– Holnap lesz a napja, hogy apró cafatokra szaggatlak – sziszegte Devin, s közben sikerült végre megmozdulnia. Letette a lábát a földre, majd felállt.

– Arra befizetek. Gondolom, egyikőtök sem akar velem biliárdozni, úgyhogy viszlát! Ja, kulcsra zárjam az ajtót? – kérdezte a vicsorgó Devinre kacsintva. A választ nem várta meg, de azért kifelé menet becsukta az ajtót, és a helyére tolt a reteszt.

– Nem fogod bántani, ugye? – kérdezte gyorsan Cassie. – Nem akart rosszat, hiszen csak... A szava elakadt, amikor Devin megkerülte az asztalt, és lassan odasétált hozzá.

– Mit is mondtál, mielőtt berontott a féleszű öcsém?

– Azt, hogy le akarok veled feküdni.

– Én is erre tippeltem. Így akarod helyrehozni a dolgokat és megtartani a barátságomat? Ez valami új fondorlat, amit a bocsánatkérés helyett eszeltél ki?

– Nem – nyögte Cassie. A helyzet kezdett egyre kínosabbá válni. Devin nem tűnt szerelemittasnak, de a tekintetében kíváncsiság tükröződött. – Talán mégis. Nem vagyok benne biztos. Csak azt tudom, hogy te szeretnéd. Vagy nem?

– Arra lennék kíváncsi, hogy te mit szeretnél.

– Már elmondtam – sóhajtott fel Cassie, és egy pillanatra lehunyta a szemét. Jóságos ég, hiszen az imént közölte tisztán, jól hallhatóan, hogy miért jött. – Itt vagyok, és ez a lényeg. Felhívtam Edét, és megkértem, hogy vigyázzon a gyerekekre, amíg itt vagyok nálad. Fogalmad sincs róla, milyen nehéz ez nekem,

Devin.

– Dehogy nincs. Mindennél jobban vágyom rád, Cassie, de nem akarom, hogy azt hidd, kötelességed lefeküdni velem csak azért, hogy elsimítsd a nézeteltérést kettőnk között.

Cassie közelebb lépett Devinhez, és azt tette, amit korábban is. Akkor bevált. A kezét a férfi arcára simította, és lábujjhegyre állt, hogy megcsókolja.

– Most arra vársz, hogy neked essek?

– Nem vagyok túl jó az ilyesmiben – húzta el a száját a nő, és a székbe dobta a táskáját. – Soha nem is voltam.

– A szexről beszélsz?

– Hát persze, hiszen eddig is arról volt szó.

– Valóban? – vont a szemöldökét kérdően a férfi. Még soha életében nem látta ilyennek Cassie-t. Szinte alig ismert rá, hiszen különös dolgokat mondott és tett.

– Nem tudom, hogy mire vágysz, és hogyan tehetnék boldoggá, de ha azt csinálsz, amit általában szoktál, minden rendben lesz. Nem arról van szó, hogy nem fogom élvezni... Igenis élvezni fogom. Megígérem, hogy így lesz. Nem a te hibád, hogy esetlen vagyok, és merev, vagy hogy soha nem volt még orgazmusom.

Cassie rémülten elhallgatott, és amikor felnézett, látta, hogy Devin döbbenten mered rá.

– Tessék?

Az nem lehet, hogy az én számat ilyesmi hagyta el, gondolta elképedve a nő, és lesütötte a szemét. Bizonyára valaki más mondta! Hogy leplezze rettenetes zavarát, tovább hadart.

– Csak azt akarom mondani, hogy le akarok veled feküdni. Tudom, hogy jó lesz, hiszen az is csodás érzés, amikor megcsókolsz, úgyhogy bizonyára a többivel sem lesz gond. Jó lenne, ha csinálnál végre valamit, mert hihetetlenül ostobának érzem magam.

Mégis mi a fenét tehetne? Tökéletesen tisztában volt azzal, hogy az előtte álló nő két gyermek anyja és tíz évig élt házasságban. Mindezek ellenére tapasztalatlan, akár egy szűzlány. Már maga a pusztán tény is halálra rémisztette Devint.

Figyelmeztetni akarta Cassie-t, hogy jobb, ha egyelőre tartják a két lépés távolságot, és lassítanak a tempón. Aztán hirtelen rádöbrent, hogy ez mégsem olyan jó ötlet. Fájdalmasan nyilvánvaló volt, hogy a törékeny lélek már így is rengeteget szenvedett. Ha türelemre intené, azt egészen biztosan elutasításnak venné.

– Azt tehetek veled, amit akarok? Cassie szemmel láthatóan rendkívüli módon megkönnyebbült.

– Igen – felelte mosolyogva.

Az ajánlat egyre jobban feltüzeltte Devin szenvedélyét, de jól tudta, hogy a siker érdekében egyelőre el kell fojtania a vágyát és meg kell nyugtatnia felborzolt idegeit.

– Megmondom, hogy mit tegyél, és te követed az utasításaimat.

– Rendben – bólintott Cassie. Istenem, milyen könnyű! – tette hozzá gondolatban.

– Ha nem vársz tőlem túl sokat, és biztos, hogy...

– Mi lenne, ha beszéd helyett inkább valami mást csinálnánk? – kérdezte a férfi, és a keskeny vállra fektette a kezét, majd lehajolt, hogy puha csókot leheljen a nő ajkára. – Van valami, amit nagyon szeretnék.

– Mi lenne az?

– Hogy kimondd, nem félsz tőlem, és tudod, hogy soha nem bánthatlak.

– Nem félek, és tisztában vagyok veled, hogy soha nem emelnél rám kezet.

– Ígérj meg valamit! – mormolta Devin, s miközben a szája végigsimogatta a finom arcot, érezte, hogy Cassie teste ellazul az érintése nyomán.

– Rendben...

– Ha valami olyasmit teszek, ami nem esik jól, azonnal szólsz. Ígérd meg! – suttogta a férfi, és az ajka a nő fülére siklott.

– Ígérem...

Devin megfogta Cassie kezét, és bevezette az apró szobába, ahol időközönként meghúzta magát. Teljes sötétség honolt odabent. A berendezés a szűk ágyból, a rozoga asztalkából és a mostanában egyre ritkábban használt hamutartóból állt.

– Nem itt kellene megtörténnie. Menjünk inkább máshová!

– Ne! – kapta fel a fejét Cassie. Ha most nem teszi meg, nem lesz bátorsága újra nekivágni a félelmetes kalandnak. Mit számít a szép berendezés, hiszen sötét van, és amúgy is lehunyja majd a szemét. – Itt jó lesz.

– Gondoskodunk róla, hogy a jónál sokkal jobb legyen.

Devin meggyújtotta a rendőrőrs vésztartalékából kimaradt gyertyát, s a helyiséget sárgás, lágy fény töltötte be. Cassie nem is sejtette, milyen csábító, ahogy csinos kis ruhájában, a réműlettől tágra nyílt szemmel felkínálja magát. Inkább feláldozza, gondolta a férfi komoran.

Bebizonyítja neki, hogy a szeretkezés csodálatos dolog.

– Szeretlek, Cassie – mondta őszintén. Nem zavarta, hogy a nő nem hisz neki. Rövidesen úgyis eléri, hogy megbízzon benne. Újra megcsókolta, lassan, mélyen, türelmesen, teljes szívét és lelkét beleadva. Pillanatról pillanatra szűnt meg körülöttük a világ. Csak a csók számított, az ízek, az ajkak könnyed játéka és az egymáshoz simuló testek érzése.

– Ölelj át!

Cassie mindenáron meg akart felelni a férfi elvárásainak, így azonnal engedelmeskedett. Kissé meglepődött, amikor a keze a hihetetlenül kemény izmokhoz ért és végigsimított rajtuk. Milyen különös, ugyanakkor kellemes érzés szorosan átkarolni Devin erős testét! – gondolta elmerengve.

– Látni akarlak – suttogta a férfi, miközben a karcsú nyakat becézte, és érezte, hogy Cassie keze egy pillanatra megáll. Nem zavarta, hogy szégyenlős, sőt inkább vonzónak tartotta ezt a tulajdonságát. – Olyan szép vagy – mormolta. A tekintetét egy pillanatra sem vette le az arcáról, ahogy lassan kigombolta a blúzáját. – A szemed akár a viharos égbolt, az ajkad pedig érzéki, mint az érett gyümölcs.

Cassie zavartan pislogott, de a vallomás annyira váratlanul érte, hogy tiltakozni is elfelejtett, amikor a férfi szétnyitotta a blúzáját. Soha senki nem nevezte még érzékinek. Devin pillantása a testére siklott, és a torkából feltörő, elfojtott nyögés hallatán a nő gyomra görcsbe rándult. A gyakorlott kéz úgy simult a mellére, mintha törékeny üveget tartana, amely durva érintésre ezernyi apró darabkára hullik.

– Csodaszép.

– Kicsi...

– Nem, tökéletes – emelte fel a fejét Devin, hogy a szürke szempárba nézzen. Egyszerűen tökéletes – mondta halkán. Ahogy körkörös mozdulatokkal simogatta a nő mellét és a hüvelykujjával néha egy röpke pillanatra megérintette megkeményedett mellbimbóját, Cassie remegni kezdett és kinyitotta a szemét, amely azonnal elsötétedett a vágytól.

Mit művel? Miért nem cibálja és nyomkodja durván, ahogy a férje tette? A világ forogni kezdett körülötte, és amikor hátravetette a fejét, döbbenet hallotta a saját kéjes nyögését.

– Muszáj lehunynod a szemedet? – kérdezte Devin. Nem esett nehezére, hogy finoman érintse a selyempuhaságú bőrt, amely lángolni kezdett az ujjai alatt. –

Szeretem nézni, ahogy elsötétül, amikor hozzád érek. Csodás az érintésed, Cassie.

– Nem kapok levegőt.

– Pedig lélegzel. Érzem a szívverésedet – nyugtatta meg a férfi, és röpket csókot lehelt a nő vállára, majd kiegyenesedett, hogy levegye az ingét. – Te is érzed az enyémet?

Jóságos ég! – gondolta Cassie. Devin úgy festett, mint a drága magazinokban szereplő modellek. Csupa izom testét feszes, sima bőr borította. Röpket habozás után a mellkasára fektette a tenyerét és elmosolyodott. – Úgy ver, mint a gőzkalapács. Készen állsz?

– Ó, Cassie! – sóhajtott a férfi, és újra szorosán átkarolta, hogy ismét érezze a hozzá préselődő test közelségét. – Még el sem kezdtem.

A nő teljesen félreértette a vallomást. Az arca gondterhelt kifejezést öltött, majd leküzdötte szégyenlősségét és bátran Devin ágyéka felé nyúlt. A férfi ajkát durva káromkodás hagyta el, mire Cassie rémülten hátrált egy lépést, és eltakarta magát.

– Azt hittem, azt akarod, hogy... Úgy értettem, hogy... Istenem, Devin kemény volt, akár a szikla. És hatalmas.

A férfi úgy döntött, hogy a nevetés helyénvalóbb, mint a kiabálás.

– Édesem, ha újra ilyesmit teszel, kínos helyzetbe hozol, és mindent előlről kell kezdenünk. Ha nem bánod, hagyd, hogy egy ideig csak én simogassalak.

– Rendben, de neked...

– Tudom, hogy mi a helyzet. Azt mondtad, azt teszed, amit kérek tőled – emlékeztette mosolyogva, s igyekezett, hogy rekedt hangja ne fulladjon el a vágytól. – Szeretném, ha rám néznél. Nézz a szemembe, Cassie!

Amikor a nő engedelmeskedett, a kezét újra a mellére tette, és hallgatta, ahogy felgyorsul a lélegzete és az arcára kiül a vágy halvány pírja. Ennyi elég volt, hogy kedves szavakat, butuska bókokat kezdjen sugdosni a fülébe, és figyelje, hogyan reagál rá. Amikor Cassie lehunyta a szemét, lassan felemelte és végigcsókolta az arcát, a nyakát majd végül a mellét. Az apró kéz a széles vállba markolt, s a törékeny test ívbe hajlott a gyönyör lángoló nyilainak súlya alatt, melyek könyörtelenül átfúródtak a bőrén és egyenesen lényé legmélyéig hatoltak. Megrázta a fejét és igyekezett józan maradni.

– Devin...

– Akarod, hogy abbahagyjam?

– Nem... nem!

– Hála istennek.

Amikor Cassie feltartóztathatatlanul remegni kezdett, és az ujjai hol megmarkolták, hol elengedték a férfi vállát, Devin újra letette a földre és megcsókolta a száját, amely forró volt, akár a tűz. A keze a hajába gabalyodott, s hangosan zihált. Ahogy kigombolta a nadrágját, a vonagló test egy pillanatra megdermedt.

Cassie elhatározta – és komoly fogadalmat tett –, hogy bármi történjék is, nem rontja el az együttlétüket. Az eddig történtek olyan csodás élményt jelentettek számára, hogy biztosra vette, a folytatás sem különbözik majd tőle. Soha nem érezte még ezt a kínzó vágyat, a vonzalmat, vagy egyszerűen csak elfelejtette, hogy létezik ilyesmi. Devin keze erős volt, és a tenyere kissé durva, mégis gyengéden bánt vele, így aztán boldogan hagyta volna, hogy egy életen át becézgesse, simogassa. Szívesen fulladt volna bele a mámor semmihez sem fogható, perzselő hullámaiba.

Devin lassan levetkőztette, és Cassie tudta, hogy a kellemes percek rövidesen véget érnek. Utána azonban továbbra is ott maradhat az erős kar védelmében. Biztosra vette, hogy menedékre talál a puha, meleg fészekben, s ez elég volt számára. Amikor a férfi az ölébe vette és magához szorította, elmosolyodott. A gyertyafény lágy ragyogásba vonta mindkettejüket, s érezte, hogy Devinből végtelen gyengédség és szeretet sugárzik felé. Különleges dolog, ha valaki ennyire kívánja az embert, gondolta boldogan. A száját a férfiéra szorította, és átkarolta a nyakát. Még akkor sem engedte el, amikor Devin óvatosan a keskeny ágyra fektette, s a rugók nyikorogva tiltakoztak kettejük súlya ellen.

Ahelyett, hogy azonnal belehatolt volna, a férfi mellébújt, és a tekintetét az arcára szegezve simogatta a felsőtestét. Cassie kérdően felvonta a szemöldökét.

– Ne sietess! Hagyd, hogy még egy kicsit szeretgesselek.

Legnagyobb döbbenetére, Devin a bőréről, a szeméről és karcsú lábáról kezdett beszélni. A szavai nyomán apró lángok gyúltak a testében. Hálás volt, amiért a férfi nem várta el, hogy válaszoljon. Bár meg sem mozdult, mégis újra nehézségei támadtak a lélegzésével.

Devin hihetetlenül szépnek és elképesztően ártatlannak látta szerelmét. Ez volt az oka, amiért megzabolázta vágyát, és ügyelt rá, hogy a mozdulatai könnyedek és gyengédek legyenek. Tizenkét év, gondolta. Miközben a keze a hosszú comb belső felén kalandozott, hallotta, ahogy Cassie lélegzete elakad egy pillanatra, majd hangosan kifújja a levegőt. Ha az ember ilyen hosszú ideig vár, türelmes lesz, akár egy szent. Ennek ellenére a vére vadul száguldott az ereiben.

Újra megízlelte a mellét, amely apró volt, feszes és a tavasz illatát hordozta. Az ajkán érezte, ahogy a szíve kihagy egy ütemet és beleremeg az érintésbe. Tudta, hogy örömet szerzett. Még több gyönyört akart adni, sőt bármit megadott volna cserébe azért, hogy Cassie is ugyanazt a szenvedélyt érezze, mint ő. Mindent bevetett: simogatott, csókolt, gyengéden harapdált, s amikor a nő nyugtalanul ide-oda kezdett hánykolódni, tudta, hogy rövidesen felér a csúcsra. Bebizonyítja neki, hogy milyen csodás dolog öntudatlanul a mélybe zuhanni.

A forróság, amely körülvette Cassie-t, szinte elviselhetetlenné vált. Kívül-belül lángolt az egész teste, és képtelen volt nyugodtan feküdni. Fájdalmasan sajgott minden tagja, és bármit tett, semmi nem enyhítette a furcsa lüktetést. Megpróbált elmenekülni előle, megbirkózni vele, de túl nagynak és rémisztőnek találta ahhoz, hogy legyőzze. Zihálva kapkodta a levegőt, és igyekezett feldolgozni a túl gyorsan rázúduló érzéseket. Amikor felnyögött, önkéntelenül a nyelvébe harapott, hogy elfojtsa az árulkodó hangot.

– Kiabálhatsz – suttogta rekedten Devin. – Sikoltozhatsz is, ha akarsz, senki nem hallja, csak én. Engedd el magad, Cassie!

– Képtelen vagyok rá... A férfi ujjai mélyen belehatoltak, s a forró, nedves érzés azonnal elárulta, hogy a nő készen áll.

– Ne mondd, hogy hagyjam abba! – mormolta Devin a hajába. – Kérek, ne mondd!

– Nem... ne...!

Cassie torkából hirtelen olyan vad, szenvedélyes sikoly tört elő, amely még őt is meglepte. A teste azonban nem engedelmeskedett az akaratának, és a férfiének feszült, hogy átadja magát a sötét, átható gyönyörnek, amely eddig rejtve maradt előle. Minden érzékszerve felszabadult, ahogy megszűnt a fájdalmas, kínzó lüktetés, s miközben kimerülve pihegett az ágyon, hallotta, ahogy Devin felnyög.

– Újra – suttogta a férfi most már mohón. Hogy el ne veszítse ép eszét, az összegyűrődött lepedőbe markolt, és figyelte, ahogy ügyes ujjai segítségével Cassie újra kielégül. A nő karja, amelyet korábban Devin nyaka köré font, ernyedten hullott a matracra.

Megadta magát, gondolta a férfi. Mi több, eljutott a teljes kielégülésig. Itt az ideje, hogy ő is kivegye a részét a boldogságból. Egyetlen gyors mozdulattal a nő fölé helyezkedett, és belehatolt. Cassie szeme hirtelen kinyílt, és meglepett sóhaj hagyta el az ajkát. Devin lassan, elnyújtott mozdulatokkal tette magáévá, s közben kiélvezte együttlétük minden pillanatát. A szíve majdnem szétrobbant a testét feszítő vágytól,

amikor a nő újra a csúcsra ért. Türelmesen, ráérősen szította fel újra a lecsillapodott szenvedélyt, s amikor ismét reszketni, zihálni kezdett, eddig ismeretlen öröm járta át a lelkét. A borzongás olyan elsöprő erővel, kíméletlenül ragadta magával, hogy azonnal tudta, ezúttal ő is Cassie-vel tart majd. Végre együtt szárnyalhatnak. Szétnyitotta a nő ökölbe szorult kezét, és miközben az ujjai egymásba fonódtak, a gyönyör tátongó mélységébe zuhantak.

Cassie csillapíthatatlanul remegett, de nem azért, mert fázott. Egyáltalán nem fázott. A saját és a rajta fekvő Devin testéből áradó forróság apró, láthatatlan hullámokban borította be őket. A férfi zihálva kapkodta a levegőt, mintha futóversenyen vett volna részt, s olyan erővel nehezedett rá, hogy érezte a matrac hátába mélyedő rugóinak nyomását.

Csodás élményben volt része. Életében először megértette, mit is jelent a könyvekben leírt sötét szenvedély titka.

– Összeprésellek – suttogta Devin. – Mindjárt megpróbálok felkelni.

– Inkább ne! – felelte Cassie, és átkarolta a nyakát, hogy maradásra bírja. Még mindig összeforrva feküdtek, amitől kacérnak és különlegesnek érezte magát. – Jólesik.

– Igazán hálás vagyok, hogy belementél a játékba, mivel ahogy mondtad, nem vagy valami jó a szex terén.

A férfi gúnyos hangja kissé megijesztette, de túl jól érezte magát ahhoz, hogy zavarja az ugratás.

– Élveztem a dolgot – mosolyodott el elégedetten. – Csodálatos volt, Devin, észrevetted, hogy...

– Igen, tudom, többször is. Számoltam.

Cassie felnevetett, de legnagyobb meglepetésére nem jött zavarba.

– Nem hiszem!

– Pedig így volt – emelte fel a fejét hatalmas erőfeszítés árán Devin. – Később meghálálhatod.

A nő mosolya még gyengédebb lett. Soha egyetlen férfi sem nézett még rá ilyen álmatag, ugyanakkor elégedett tekintettel.

– Egész jól ment – vontta meg a vállát, és a kezét elérékenyülve Devin arcára fektette. – Ugye?

– Érdemes volt várni – suttogta a férfi, majd a nő tenyerébe csókolt –, de azért remélem, nem kell még tizenkét évet böjtölnöm a következő együttlétünkig.

– Eszem ágában sincs ilyesmit kérni – csóválta meg a fejét ábrándosan Cassie, aki még mindig képtelen volt józanul gondolkodni. – Olyan jóképű vagy.

– A MacKade-ek átka.

– Komolyan mondom – mosolyodott el újra, és két kezébe fogta Devin arcát. Milyen könnyű volt megérinteni és hagyni, hogy az ujjai szinte maguktól simítsanak végig az érzéki ajkak mellett megbúvó kis gödröcskéken. – Emlékszel, amikor kislány koromban elmentem hozzátok a farmra, hogy meglátogassam az édesanyátokat?

– Hát persze. Csinos kis törékeny teremtés voltál, de nem szenteltem neked túl sok figyelmet. Ostobaság volt részemről.

– Gyakran figyeltelek. Főleg nyáron, amikor munka közben levetted az ingedet.

Devin elvigyorodott.

– Nézzenek csak oda, a kis Cassie...

– Egy ideig szörnyen beléd voltam esve, és egyfolytában csak rólad álmodoztam. Különös, hogy az álom valóra vált – tette hozzá kuncogva. – Bár az igazat megvallva, a valóság sokkal izgalmasabb, és meg sem közelíti az ábrándjaimat. El sem hiszem, hogy ezt megbeszélem veled.

– A körülményeket figyelembe véve szerintem bármit megoszthatsz velem – mondta Devin, s magában azért fohászkodott, hogy ez valóban így is legyen. Érezte, hogy újra előnti a vágy.

– Tizenkét éves lehettem, és nagyon kedveltelek, mert mindig rendes voltál hozzám. Bár – őszintén szólva – valamennyien barátságosak voltatok. Szerettem a farmra járni, de külön ajándék volt, amikor nyáron meztelen, verejtékben fürdő felsőtesttel láthattalak... mint most – mosolyodott el bátran, miközben tapogatózva végighúzta az ujját a férfi vállán. – Emlékszem, hogy azok a hatalmas izmok csak úgy csillogtak a napfényben. A tested... egyszerűen gyönyörű. Ha bejöttél Edhez enni, alig tetted ki a lábadat az ajtón, és az összes nő az ég felé emelte a tekintetét, majd vágyakozva felsóhajtott.

– Ugyan már!

– De, komolyan mondom. Persze, ugyanez történt akkor is, amikor valamelyik fivéred ugrott be a kávézóba.

– Hé, elrontod a bókot.

Cassie felnevetett, és kisimított egy kósza tincset a homlokából.

– Jól van na, amikor te mentél ki, hangosabban és hosszabb ideig sóhajtoztak.

– Így már mindjárt más.

– Ed ilyenkor mindig megjegyezte, hogy Ennek a Devin MacKade-nek van a legformásabb hátsója hetedhét határban – vallotta be Cassie, majd a szája elé kapta a kezét, és szégyenlősen kuncogott. – Ezt nem kellett volna elárulnom.

– Már késő! Egyébként, tisztában vagyok vele, hogy Ed különösen odavan a férfitest eme becses részéért. Ő maga mondta.

– Micsoda szégyentelen nőszemély! – sóhajtott fel Cassie, majd átölelte a férfit, és hagyta, hogy a keze lejjebb vándoroljon a hátán. – El kell azonban ismernem, hogy valóban kivételes a hátsód.

– Nahát, azért te sem maradsz le Ed mögött – csóválta meg a fejét Devin, s ahogy a nő ujjai simogatni kezdték a csípőjét, lassan mozogni kezdett. Semmi sem töltötte még el olyan tökéletes elégedettséggel, mint amikor látta, hogy Cassie szeme tágra nyílik a döbbenettől.

– Hogy vagy képes... Jóságos ég...!

– Semmi gond. Örömmel állok szolgálatára, asszonyom!

Később, jóval később, Devin odabújt Cassie-hez a keskeny kis ágyon, és a hajába temette az arcát. A lábuk egymáshoz simult, és ahogy azt a nő remélte, szorosán átölelték egymást.

8.

Még alig pirkadt, amikor Cassie belopakodott a konyhába. Olyan izgatott volt, mint egy kamaszlány, aki megszökött a szobafogságból és most óvatosan visszalopakodik a börtönébe. Nem mintha bármikor is megszegte volna a tilalmat vagy másképp cselekedett volna, mint ahogy elvárták tőle. Maga a gondolat, hogy csendben, észrevétlenül oson haza, még felszabadultabbá tette. Az éjszakát, az egész éjszakát a világ legizgatóbb, legcsodásabb és leggyengédebb férjijával töltötte!

Cassandra Connor Dolin viszonyt folytat valakivel.

A kezét a szájára kellett szorítania, nehogy kirobbanjon belőle a nevetés. A szíve még mindig úgy vert, mint a gőzkalapács, a feje kába volt, és a teste... olyan volt, mintha virágszirmokkal tisztogatták volna végig.

Biztosra vette, hogy másképp fest, így kíváncsian megnézte a tükörképét a kenyérpíró króm előlapján. Mivel egyedül volt, háromszor körbepördült, mielőtt feltette volna a kávé.

Mivel azonban elsősorban anya volt, a hálósobák felé vette az irányt, hogy megbizonyosodjon arról, a gyerekei békésen alszanak az ágyukban. Amikor kilépett Connor szobájából, rémületében majdnem felkiáltott. Ott állt előtte Ed. Rikító rózsaszín csavarókkal feltűzött tűzoltópiros haja az ég felé meredt, s óriási kék-bíbor virágokkal díszített köntöse körülölelte ösztövé alakját.

– Ne haragudj – suttogta Cassie –, nem akartalak felébreszteni!

– Olyan csendben surrantál be, mint egy kisegér. Már vártam, hogy hazaérj – ismerte be Ed, és hosszan, fürkészve nézte Cassie-t. Tetszett neki, amit látott. – Nézzenek csak oda, valaki nagyon jól érzi magát ma reggel! Az arcodra van írva, hogy jól telt az estéd. Már éppen itt volt az ideje.

Cassie még egy utolsó pillantást vetett alvó kisfiára, majd becsukta az ajtót, és a rövid folyosón keresztül elindult a konyha felé.

– A gyerekekkel nem volt semmi gond?

– Persze hogy nem. Egy pissenés nem sok, annyit sem hallottam a szobájukból – válaszolta Ed, miközben mosolyogva követte Cassie-t. Egy ideig csendben figyelte, ahogy kávé készíti. – Elmeséled, mi történt, vagy hagyatkozzak a fantáziámra, ami egyébként még mindig fenemód jól működik?

Cassie arcát elöntötte a pír, amit egyaránt köszönhetett a mámoros boldogságnak és a zavarnak.

– Devinnel töltöttem az éjszakát.

– Erre már magamtól is rájöttem, drága bogaram – csóválta meg a fejét Ed, s mivel tökéletesen otthon érezte magát a házban, két kenyérszeletet csúsztatott a pirítóba. – Az arckifejezésed arra enged következtetni, hogy ti ketten nem a világ folyásáról tárgyaltatok az este folyamán. Nem csak a kíváncsiságomat akarom kielégíteni – sóhajtott fel Ed, miközben a hűtőszekrényben matatott. – Biztos akarok lenni abban, hogy a lelked ugyanúgy ragyog, mint az arcod.

– Remekül érzem magam – fordult Cassie mosolyogva a nő felé.

Ed egyik kezében egy lekvárosüveget, a másikban pedig egy doboz tejet tartott. Keskeny arca fénylett az éjszakai krémtől, a haja égnek meredt a sok csavarótól, és botrányos köntöse alig takarta el fogpiszkáló-szerű lábát. Cassie rájött, hogy szíve szerint őt nevezné édesanyjának. Letette a gőzölgő kávéval teli kannát, majd odasietett hozzá, és hirtelen mozdulattal átölelte a nyakát.

Ed meglepetten, ugyanakkor elérékenyülve viszonzta a kedvességet, és gyengéd puszit nyomott Cassie fejére.

– Jól van, kicsim...

– Olyan... másnak érzem magam. Másképpen festek?

– Boldognak látszol, bogaram.

– A gyomrom még mindig remeg az izgalomtól – nevetett fel Cassie, majd elhúzódott, és a hasára szorította a kezét. – De ez is különleges érzés. Fogalmam sem volt róla, hogy létezik ilyesmi. Nem gondoltam volna, hogy képes vagyok erre... Gyors pillantást vetett a folyosó felé, majd visszatért a kávéskannához. A gyerekei alszanak, és van még legalább fél órája, amíg felkelnek. Hosszú évek után végre van egy anyja, aki meghallgatja.

– Joe-n kívül soha nem voltam mással.

– Tudom, kicsim.

– Az esküvő előtt nem hagytam, hogy... szóval, érted. Először férjhez akartam menni, hogy mindent úgy csináljak, ahogy az a nagykönyvben meg van írva – mesélte, miközben kávéval töltött mindkettejüknek, majd leült a konyhaasztalhoz. – Az esküvőnk estéjén nagyon ideges és izgatott voltam. Azt a fehér hálóinget viseltem, amelyet tőled kaptam. Tökéletes volt, és nagyon jól állt. Úgy éreztem magam benne, mint egy menyasszony. Amikor odaértünk a motelba, megkértem Joe-t, hogy adjon még egy órát. Hosszú fürdőt akartam venni, meg ilyesmi...

– Igen, tudom, a szokásos női szertartás.

– Nagyjából két óra telt el, mire visszatért, és teljesen be volt rúgva. Nem így

képztem el a nászéjszakámat. Eltépte a hálóingemet, aztán az ágyra lökött. Minden olyan gyorsan történt, ráadásul nagyon fájt. Tudtam, hogy először kellemetlen egy kicsit, de ez több volt annál. Joe rögtön utána elaludt, én pedig csak feküdtem az ágyon, és a plafont bámultam. Nem éreztem semmit.

– A férfiaknak nem lenne szabad így bánniuk a nőkkel – morogta Ed. Ha eddig nem gyűlölte volna Joe Dolint, most bizonyára mindennél jobban megvetné. – Nem így kellett volna történnie.

– Mindig így történt. Soha nem éreztem semmit, Ed. Soha. Általában durván bánt velem, és miután gyorsan végzett, magamra hagyott. Mivel egyfolytában csak azt hallottam, hogy mindez az én hibám, a végén magam is elhittem. A helyzet némiképp jobb lett, amikor Connorral voltam terhes, mert legalább egy ideig békén hagyott. Akkor még nem tudtam, hogy megcsal. Milyen ostoba voltam!

– Ne nevezd magad ostobának! – csattant fel Ed. – Hallani sem akarom az ilyesmit.

– Talán egyszerűen csak arról volt szó, hogy a lelkem mélyén nem igazán érdekelt a dolog. Alig vártam, hogy anya legyek, aztán pedig lekötött Connor nevelése. Joe akkor már egyre gyakrabban vert. Nem sokkal a házasságkötésünk után kezdődött, és azt hittem, nem tehetek ellene semmit. Az anyám azt tanácsolta... Nos, végül is mindegy, mit mondott, a lényeg, hogy vele maradtam. Aztán megszületett Emma, s utána már csak néhányszor voltunk együtt. Erőszakkal kényszerített az ágyába.

– Ó, Cassie, drágaságom, miért nem mondtad el?

– Annyira szégyelltem magam, Ed. A férjem volt, és befészkelte magát a fejembe a gondolat, hogy joga van ezt tenni velem. Most már persze tudom, hogy nem így van – sóhajtott fel szomorúan. – Tudod, amikor tegnap este elmentem Devinhez, nem gondoltam... Tudtam, hogy nem fog bántani... legalábbis nem úgy, ahogy Joe tette. Úgy éreztem, hogy ha lefekszem vele, boldoggá teszem, nekem pedig amúgy is mindegy, mi történik. Már mint azt hittem, hogy ő csak... Hogy én majd...

– Tegnap végre együtt voltál egy igazi férfival – fejezte be Ed a mondatot. – És ez sok mindent megváltoztat.

– Igen – mosolyodott el Cassie megkönnyebbülve. – Olyan gyengéd volt, és türelmes, ráadásul odafigyelt arra, hogy én mit szeretnék. Azt akarta, hogy nekem is jó legyen. És így lett. Elérte, hogy gyönyörűnek érezzem magam – vont a vállát szégyenlősen, és felfelé kunkorodó ajkába harapott. – Ed... most már egyáltalán nem mindegy, hogy mi történik velem. Alig várom a következő alkalmat.

Ed káromva felkacagott, és megszorította Cassie kezét.

– Örülök neki.

– Azt mondta, hogy szeret – suttogta halkan. – Tudom, hogy a férfiak gyakran vallanak szerelmet, ha meg akarnak kapni egy nőt, vagy azt hiszik, hogy örül, ha ilyesmit hall, mégis... Szerinted igazad mond?

– Véleményem szerint Devin MacKade olyan ember, aki nem hímez-hámoz, hanem őszintén kimondja, amit gondol. Na és veled mi a helyzet?

– Nem tudom. A lelkemben vihar dúl, és egyáltalán nem vagyok tisztában az érzéseimmel. Nem szerettem Joe-t. Még csak nem is kedveltem, egyszerűen kihasználtam.

– Cassandra...

– Ez az igazság. Csak arra volt jó, hogy a segítségével eljöhessek otthonról. Saját családot akartam, és Joe pont kapóra jött. Nem voltam igazságos hozzá. Ne érts félre, nem úgy értem, hogy ezért joga volt megverni – tette hozzá gyorsan, amikor észrevette az Ed szemében felvillanó haragot. – Egyáltalán nem volt joga hozzá, de az tény, hogy nem szerettem őt úgy, ahogy egy nőnek kellene a férjét.

– Nem tett olyasmit, ami miatt megérdemelte volna a szerelmedet.

– Valóban nem. Amikor Devinnel vagyok, annyi mindent érzek, és az érzelmek örvényében nem tudom eldönteni, hogy szerelmes vagyok-e.

– Akkor ne sajnáld az időt, hogy megtaláld a helyes választ a kérdéseidre. Ne hagyd, hogy bárki, akár Devin is, olyasmire vegyen rá, amit nem akarsz.

– Honnan fogom tudni a választ?

– Drága bogaram, ha eljön az ideje, minden világossá válik majd. Higgy nekem, tudni fogod, merre indulj el.

Miközben Cassie Eddel beszélgetett egy csésze kávé mellett, Devin a farm felé tartott. Úgy érezte, szüksége van az otthon biztonságos menedékére. Az ég kékje átsejlett a hajnali párán, amikor besétált a fejőházba. Shane és a két gyakorlaton lévő diák, aki gyakran segített, már végzett a reggeli tennivalókkal.

Shane türelmesen magyarázta az egyik fiúnak, hogy miképpen vegye le a tehen tőgyéről a szívócsövet anélkül, hogy felsértené az állat bőrét. A helyiségben meleg tej és széna illata terjengett.

– Ahogy az előbb, ugyanúgy ellenőrzöd a tőgyét akkor is, amikor esetleges fertőzést keresel. Ha száraz, gondoskodsz róla, hogy megfelelő tápot kapjon – mondta, miközben meg is mutatta a fiúnak, hogy pontosan mit kell tennie. Amikor

észrevette Devint, játékosán többször egymás után felvonta a szemöldökét. – Egyértelmű, hogy a seriff csak akkor jelenik meg a színen, ha már végeztünk a munka nagy részével. Tereljétek ki az állatokat a legelőre!

Devin könnyedén az egyik tehén farára csapott, majd segített Shane-nek kitisztítani és fertőtleníteni a gépeket. Az ismerős rutinmunka kiváló alkalom volt egy kellemes kis beszélgetéshez.

– Emlékszel, amikor apa azt akarta, hogy egy ideig kézzel fejjük meg a teheneket?

– Igen, azt mondta, jobb, ha ezt is megtanuljuk, mivel a gépek lerobbanhatnak, az állatok viszont menetrendszerűen ontják magukból a tejet. Korán keltél – kacsintott rá Shane. – Ráadásul ostobán vigyorogsz. Valami azt súgja, hogy kellemesen telt az éjszakád.

Devin oldalra biccentette a fejét.

– Túl jól érzem magam ahhoz, hogy elnászpángoljalak.

– Ennek örülök, mivel még reggeli előtt be kell fejeznem a munkát, és el kell látnom a tyúkokat. Te és Cassie... Ki gondolta volna?

– Már régóta terveztem – felelte Devin, miközben segített az öccsének áttölteni a friss tejet a rozsdamentes acélból készült tartályokba. – Amióta az eszemet tudom, szeretem őt.

Shane felegyenesedett, és olyan keserves arcot vágott, mintha kutya harapta volna meg.

– Jóságos ég, ne kezd már te is! Ahogy egy pillanatra elfordulok, valaki azonnal behullik a szerelem sötét vermébe. Lassan rémálmaim lesznek.

– Nos, jobb, ha hozzászoksz, mivel rövidesen feleségül kérem.

Shane nyögve végigsimított az arcán, majd levette viharvert baseballsapkáját, és a hajába túrt.

– Mi a fene ütött belétek? A vízbe öntöttek valami varázsszert? Először Rafe, aztán Jared, most meg te! Mire észbe kapok, valamennyien megnősültetek és csecsemőkkel bajlódtok. Szedd össze magad, Dev!

– Attól félsz, hogy te is csapdába esel?

– A fenébe, jobb, ha nyitva tartom a szemem. Nézd, Cassie édes, mint a méz, és szép, mint a frissen esett hó, de az ég szerelmére, ezért még nem kell feleségül vened!

– Szeretem – mondta Devin olyan magától értetődően, hogy Shane felnyögött

kétségbeesésében. – Mindig is odavoltam érte. Ha akarnék, se tehetnék semmit az érzéseim ellen.

– Tudod, hogy milyen kellemetlen helyzetbe hozol ezzel? Hát nincs benned fikarcnyi szánalom sem? Én leszek az utolsó facér MacKade. A nők téves következtetéseket vonnak majd le szerencsétlenül járt fivéreim esetét látva, és még egy ölelést sem kaphatok majd anélkül, hogy ne hallanám a fejükben kongó esküvői harangokat.

– Valahogyan majd csak túléled.

– Az ég szerelmére, mi olyan vonzó a házasságban? – dörmögte Shane, és dülva-fülva kicsörtetett a fejőházból. – Csak gondoldj bele, Dev! Komolyan. Egyetlen nővel kell leélned az életedet. Egyetleneggyel. Ráadásul olyan sokan vannak még, akik csak rád várnak. Magasak, alacsonyok, soványok és teltek.

Devin mosolyogva Shane vállára csapott, majd elindult mellette a csirkeólak felé.

– Mivel én kikerülök a képből, több jut neked.

– Ez igaz – vontta meg a vállát Shane némileg higgadtan. – Ezek szerint rám vár, hogy életben tartsam a MacKade legendát. Egye fene, feláldozom magam.

– Pontosan ezt vártam tőled, öcsi.

Cassie soha nem időzött sokáig a könyvtárban. Túl lelkiismeretes volt ahhoz, hogy csak úgy összecsapja a takarítást, de általában úgy szervezte a teendőit, hogy ne legyen egyedül a házban, amikor be kell lépnie a hatalmas helyiségbe.

Aznap azonban magára maradt, mivel a gyerekek iskolában voltak, a vendégek pedig az egész délutánt városnézéssel töltötték. Rengeteg kifogást talált arra, hogy ne kelljen belépnie a könyvtárba, de tudta, hogy előző nap többen is használták, ezért vissza kell tennie a könyveket a polcra, meg kell locsolnia a virágokat, és lemosni a maszatos ablakokat.

Hiába mondogatta magában, hogy ostobaság félnie. A magáénál is jobban ismerte a ház kiszámíthatatlan hangulatváltozásait, és érezte, hogy nem kell tartania semmitől. Valójában a fogadónak köszönhette, hogy az élete végre gyökeresen megváltozott.

Takarítóeszközökkel teli kosarával felfegyverkezve bátran belépett az ajtón, melyet természetesen csak azért hagyott tárva-nyitva, mert azt akarta, hogy meghallja, ha a vendégek visszaérnek, és szükségük van valamire. Nem azért, mert félt.

Letette a kosarat, és először a könyveket rakta vissza a helyükre. A vendégek

gyakran vittek magukkal olvasnivalót a szobájukba, hogy esténként könnyebben álomba merüljenek, vagy hogy ne unatkozzanak az esős délutánokon. Rafe és Regan sokféle ízlést vett figyelembe, amikor berendezte a könyvtárat. Ő is bármikor bármelyiket kölcsönvehette, mégis ritkán élt ezzel a lehetőséggel. Hirtelen eszébe villant, hogy bár Connor szinte falta a könyveket, és a fogadóban mindenhol otthon érezte magát, mégis elkerülte ezt a helyiséget.

Bizonyára a különös érzés miatt van, amely úrrá lesz mindenkin, aki belép a könyvtár ajtaján, gondolta töprengve. Erőt vett magán, és a kosarat odavitte a kertre néző hatalmas ablakok előtti állványon pompázó, csodás, hatalmas, élénkzöld filodendronok mellé. Muszáj letörölni a leveleiket. Már olyan régóta halogatja... Amikor munkához látott, hirtelen jeges borzongás futott végig a testén. Érezte, hogy nincs egyedül.

Mintha a szeme sarkából látta volna a férfit. A hatalmas testet, amely lassan hízásnak indult, a kemény, elégedetlen arckifejezést és a széles arcba vésődött, dühösen összeszorított száját.

Joe.

A félelem olyan elsöprő erővel tört rá, hogy miközben megpördült, elejtette a kosarat. A férfi azonban nem volt ott. Hát persze hogy nem, hiszen egyedül van. A fogvacogtató hideg azonban továbbra sem múlt el. Elgémberedett kézzel nyúlt az ablak fogantyúja után, hogy meleg levegőt engedjen a szobába, de a retesz nem engedelmeskedett esetlen ujjainak. Cassie észrevette, hogy zihálva kapkodja a levegőt, és akárcsak télen, a lélegzete most is apró fehér felhő formájában hagyja el a száját.

– Megengeded neki, hogy hozzád érjen, ugye? Te ribanc!

Önkéntelen mozdulattal behúzta a vállát, hogy csökkentse az ütés erejét, de nem történt semmi.

– Azt hitted, nem jövök rá? Felszarvaztál a saját házamban, te szégyentelen nőszemély! Az ártatlan tekinteted és az előkelő déli modorod nem téveszt meg. Nem vagy különb egy szajhánál.

Cassie remegve hátrált az ablaktól. A tekintete rémülten rebbent ide-oda a helyiségben, és kutatva fürkészte a szoba árnyékba borult sarkait. Senkit nem látott odabent. Vajon mi az oka annak, hogy tökéletesen tisztán hallja a fejében a vádló hangot?

– Jól jegyezd meg, hogy engem nem lehet elhagyni! Előbb végzek veled, mint hogy kiteszed a lábadat ebből a házból.

– Nem is szeretsz, sőt gyűlölsz engem! Hagyj elmenni! – akarta kiáltani Cassie, de a szavak nem jöttek a szájára.

– Mindkettőtöket megölöm. Ne felejtsd el: míg a halál el nem választ. Számodra a halál az egyetlen menekülési lehetőség.

– Cassie!

A nő fojtott hangon felsikoltott, majd megpördült. Devin aggodalomtól elsötétült arccal állt az ajtóban. Cassie gondolkodás nélkül a karjába vetette magát.

– Devin! Most azonnal el kell menned innen. Gyorsan, mielőtt meglát. Ha nem igyekszel, meg fog ölni.

– Miről beszélsz? Jóságos ég, reszketsz, mint a nyárfalevél. Rettentő hideg van itt.

– Te is érzed? – kérdezte remegve Cassie, és hátrált egy lépést. – Érzed, ahogy én is?

– Hát persze. Mintha egy jégveremben lennék – mormolta a férfi, miközben a nő apró kezét dörzsölgette, hogy felmelegítse.

– Azt hittem, Joe az. Esküszöm, hogy láttam, amint az ökle az arcom felé lendül, aztán... – A szó a torkára forrt, és a szoba forogni kezdett körülötte. A lába összecsuklott, s bár csak egy pillanatra szédült meg, Devin azonnal a karjába kapta. – Jól vagyok, már elmúlt... Újra meleg lett, s a nap beragyogta a könyvtárat. A levegőben rózsa és tisztítószer illata érződött. Devin óvatosan, gyengéden lefektette Cassie-t a puha bőrkanapéra.

– Hozok neked egy kis vizet.

– Nem kell, már nincs semmi baj – nyugtatta meg a nő, bár valójában szörnyethalt volna a félelemtől, ha magára marad. – Csak ez a szoba... – suttogta kimerülten, és a kezére támaszkodva felült. – Azt hittem, Joe van itt, de nem ő volt, hanem Barlow.

Még mindig sápadt volt, de a tekintete kitisztult végre, gondolta Devin kissé megnyugodva. Halálra rémült, amikor látta, hogy Cassie arcából kifut a vér és a szeme fennakad.

– Korábban is történt már veled ilyesmi?

– Igen, de nem taglózott le ennyire. Nem érzem magam túl jól ebben a helyiségben. Még a hálósobájában is jobb. Ezúttal azonban hallottam, ahogy... Azt fogod gondolni, hogy elment az eszem.

– Ugyan már – mosolygott rá a nőre Devin, és két kezébe fogta az arcát. – Ne felejtsd el, hogy kivel beszélsz!

– Rendben – sóhajtott fel Cassie. – Olyan volt, mintha a fejemben szólalt volna meg a hangja. Nagyon hasonlított Joe-éhoz..., az a gonosz, indulatos hangsúly... Azt mondta, hogy... hogy ribanc vagyok és... és szajha. Tudta, hogy a felesége más szeret, mégsem akarta elengedni. Megfenyegette, hogy megöli, aztán végez a kedvesével is.

– Gyere, menjünk innen! Otthon nyugodtabban beszélgethetünk.

– Még nem végeztem a munkával...

– Felejtsd el, Cassie! Menjünk fel! – parancsolt rá erélyesebben Devin, de mielőtt még az ölébe vehette volna, a nő felállt. A kezét azonban gondolkodás nélkül megfogta. – A minap, amikor azzal a két idős hölgyel beszélgettél...

– Mrs. Coxra és Mrs. Bergmanra gondolsz?

– Igen. Említetted nekik, hogy Abigail szerelmes volt valakibe. Azt hittem, csak kitaláltad, hogy egy kis romantikus színt csempéssz a történetbe.

– Nem így van. Sajnos nem tudom megmagyarázni, egyszerűen csak tudom, hogy más szeretett. Láttam őt...

Devin megtorpant a lakáshoz vezető lépcső aljában.

– Kit láttál?

– A férfit, akibe szerelmes volt. Abigail szobájába akartam virágot vinni, amikor megjelent az ajtóban. Egyenesen rám szegezte a tekintetét, és úgy beszélt hozzám, mintha én lennék a ház úrnője. Éreztem a jelenlétét. A szíve majd megszakadt fájdalmában, de elengedte a férfit. Egyetlen szóval sem tartotta vissza. Devin... Devin, azt hiszem, Abigail öngyilkos lett.

A férfi odavezette egy székhez a nappaliban, majd leültette.

– Ezt miből gondolod?

– Erre sem tudok ésszerű magyarázatot adni, csak a zsigereimben érzem, hogy így volt. Nem talált más kiutat a házasságából. Egyszer nekem is eszembe jutott...

Devin arcából kifutott a vér.

– Jóságos ég, Cassie!

– Persze komolyan nem gondolkoztam el rajta – tette hozzá gyorsan a nő. – A gyerekek miatt... Ha nem lettek volna mellettem, talán nem habozok és... Amikor az ember csapdába esik, Devin, örült terveket eszel ki a szabadulás érdekében.

A férfit soha semmi nem rémisztette meg annyira Cassie-vel kapcsolatban, mint az imént hallott őszinte vallomás.

– Segíthettem volna, hiszen mindig számíthattál rám.

– Nem fordultam volna hozzád. És máshoz sem. Ed és Regan is meg akart menteni, és rajtuk kívül többen is felajánlották, hogy kihúznak a csávából. Tévedtem, amikor nem fogadtam el a barátaim felém nyújtott kezét, de most már vége, és nem akarok a múlton rágódni – mondta határozottan, és megsimogatta a férfi karját. – Nem azért meséltem el mindezt, hogy kiborítsalak, hanem hogy megértsd, mit miért tett Abigail, és honnan tudok róla. Neki nem segített senki. A férje gondoskodott róla, hogy ne legyenek barátai, és ne tarthassa a kapcsolatot a városban élő nőekkel. A cselédek megfélemlítette, így természetesen senki nem mert az útjába állni.

Cassie a lelke mélyén érezte és látta is, hogyan tette tönkre Charles Barlow a feleségét.

– Gyakran megverte. Az ő öklét láttam ma, nem Joe-ét. Bár a kettő ugyanaz. A végeredmény nem különbözik semmiben. Amikor szemtanúk előtt meggyilkolta azt a szerencsétlen káplárt, Abigail rádöbrent, hogy a férje bármire képes. Feladta a harcot, Devin. Úgy tűnik, már a gyermekei sem tudták visszatartani attól, hogy ilyen tragikus kiutat válasszon.

– Ő nem te vagy, Cassie.

– De lehettem volna.

– Mégsem így történt – mondta a férfi határozottan, és leguggolt a kanapé elé. – Mellettem vagy és mindenben támogatlak. Semmitől sem kell félned.

– Belefáradtam a rettegésbe – sóhajtott a nő lehunyt szemmel, miközben Devin vállára hajtotta a fejét. – Örülök, hogy itt vagy. Egyébként mi szél fújt erre ilyenkor?

– Gyorsan megcsináltam, amit kellett, és egy órára el tudtam szabadulni. Látni akartalak. Veled akartam lenni.

– Egész reggel rád gondoltam. Majdnem kávé töltem szegény Emma iskolai termoszába, mert a munkám helyett rajtad járt az eszem.

– Komolyan? – kérdezte vigyorogva Devin, s látszott rajta, hogy rendkívül elégedett a bókkal. Amikor felemelte a nő állát, észrevette, hogy már nem olyan sápadt. – Az járt a fejedben, hogy mikor szeretkezhetünk újra?

– Igen...

– Majdnem egy óra áll rendelkezésünkre – suttogta, és ahogy felállt, magával húzta Cassie-t is.

– De hát fényes nappal van! – figyelmeztette a döbbenettől tágra nyílt szemmel a

nő.

– Tudom – felelte Devin, miközben lecsatolta a derekáról a csipogóját és a fegyverét tartó övet, majd a kilincsre akasztotta.

– Észrevetted... – kezdte Cassie, de a szíve hatalmasat dobbant, amikor a férfi felé nyúlt, hogy kigombolja a blúzát. –...még dél sincs...

– Igen, tudom, sajnos nem marad időm ebédelni... – mormolta Devin, majd óvatosan lecsúsztotta a blúzt a nő vállán, és mosolyogva megcsókolta. – Akarod, hogy abba hagyjam, Cassie?

– Azt hiszem, nem... – nyögte a nő elhaló hangon.

A feje hátrahanyatlott, és megfélemedezett róla, hogy a nap már magasan jár az égen, és a madarak vidáman csivitelnek a kertben. Eszébe sem jutott, hogy a ház közelében húzódó úton autók cikáznak, s a városban mindenki szorgalmasan végzi a munkáját.

Olyan könnyű, olyan hihetetlenül könnyű volt hagyni, hogy újra megtörténjen. A tapasztalt kéz végigsimított a bőrén, s összeforrt ajkuk lassan felmelegedett. Amikor átölelte a férfi izmos testét, érezte, hogy tökéletesen egymáshoz illenek. A nap kitartóan ontotta aranyló fényét az ablakon át, ennek ellenére nem bánta, hogy az ügyes ujjak lassan, ráérősen lehámozzák róla a ruhát.

Devin velejéig kiélvezett minden pillanatot, s közben le sem vette a szemét Cassie arcáról. Kedvtelve figyelte azt a csodát, amely most már az övé volt. A lágyságát... A kedvességét... A csókja egyszerre volt nyugtató és vérforraló. Kapkodva kibújt a ruhájából, de továbbra is gyengéd maradt, mivel tudta, hogy a nőnek most erre van szüksége. Az ajka puhatolózva kereste az övét, és hagyta, hogy Cassie irányítson. Az iram lassú volt, és nyugodt.

Az ölébe vette és az ágyra fektette, melyet a nő szépen bevetett aznap reggel. Egy ideig elgyönyörködött benne, és szó nélkül addig simogatta a haját, amíg az aranyló fürtök sátorként terültek szét az egyszerű, fehér párnahuzaton. Cassie szeme csukva volt, és az arcát előntő halvány pír arra utalt, hogy Devinnek újra sikerült lángra lobbantani a szenvedélyét.

Az előző estén csak a hirtelen előkapott, illat nélküli vésztartalék gyertya világította be a szűk kis helyiséget, amelyben állott kávészag terjengett, aznap azonban napfényben fürödtek, madárdal hallatszott mindenfelől és az ablak alatt nyíló virágok varázslatos illata lengte be a szobát. Cassie most már tudta, hogy hamarosan beléphet a gyönyörök kapuján.

Devin gondoskodott róla, hogy így legyen. Tengernyi gyönyörben volt részük, és mindketten boldogan, fenntartások nélkül lebegtek a vágy hullámain, majd hagyták, hogy a testük megmártózzon a különleges élmények kínálta örvényben. Cassie habozás és szégyenkezés nélkül adta át magát a kellemes, bódító mámornak.

Ahogy a férfi érdes tenyere végigsiklott a testén, úgy érezte, mintha parányi tűzijátékok robbannának fel a nyomában. A vére vadul száguldott az ereiben. Devin felváltva csókolta a száját és becézte a bőrét, s a különleges íz, melyet Cassie felfedezett az ajkán, szinte elkábította. Hallotta, ahogy a férfi lélegzetvétele felgyorsul, és valahányszor olyan helyre merészkedett, ahol még nem járt, a torkából a kéj apró nyögései szakadtak fel. Gyönyörűnek találta. Nemcsak azért, mert észveszejtően jóképű volt, hanem mert tudta, hogy a lelke is csodaszép. A kedvessége, az ereje és a türelme elcsábította, ellenállhatatlanul, mágnesként vonzotta.

Örömmel töltötte el, hogy az izmos vállba markolhat, és részese lehet a belőle áradó energiának. Különlegesnek érezte magát, ahogy a kivételesen szép test szorosán hozzásimult és vele együtt süppedt a puha matracba. A férfi foga könnyedén karcolta a vállát, amitől izgatott remegés futott végig rajta. Válaszképpen ő is ugyanezt tette, miközben a keze merészen felfedezőútra indult.

Devin felnyögött, és a teste görcsbe rándult. Cassie meglepetten nyitotta ki a szemét, és ahogy a férfi felemelte a fejét, egy pillanatra, egy örökkévalóságig látni vélt valami sötét, veszélyes és izgalmas titkot a mohazöld szempár mélyén. A látvány elég volt ahhoz, hogy felforrósodjon a vére, és a szíve úgy verjen, akár egy csapdába esett, rémült kismadáré.

Devin összeszedte maradék önuralmát, és láncra verte, ahogy az ember láncra ver egy megvadult kóbor kutyát. Az izmai megfeszültek, és szinte érezte, ahogy a verejték szivárogni kezd a pórusaiból.

– Ne aggódj – suttogta a vágytól rekedt hangon, miközben gyengéd csókot lehelt a nő ajkára –, nem kell félned!

Cassie meg akarta neki mondani, hogy eszébe sem jutna ilyesmi, s hogy ami kettejük között történt, annak semmi köze a félelemhez, de a férfi tekintetében felvillanó különös lángtól szívesen beszélt volna. Devin szenvedélyes csókja azonban elfeledtetett vele mindent, s együtt szárnyaltak arra a ködbe burkolózó helyre, ahol a puha, meleg gyönyör várt rájuk.

Amikor a nő eljutott a kielégülés csúcára, az ajkáról hosszú, mély sóhaj szakadt fel. Az újabb örömek ismételt elégedett sóhajokhoz vezettek. Cassie hagyta, hogy

elragadja a hév, s közben megnyílt a férfi előtt, hogy összeforrhassanak. Nem ismert csodálatosabb érzést annál, mint amikor egymásba illő testük együtt mozoghatott a szeretkezés édes dallamára. Devin a füléhez hajolt, és Cassie a saját ziháló légzésén át hallotta, ahogy kimondja a nevét – csak a nevét, semmi mást –, majd magával rántja a ragyogó mélységbe.

– Szeretlek – suttogta a férfi, amikor végül elhúzódott, hogy magához ölelhesse a nőt. Még így, kielégülve is annyira vágyott rá, hogy szinte már fájt. – Szeretném, ha hozzászoknál ehhez.

– Devin...

– Nem, nem várom el tőled, hogy te is kimondd. Egyelőre még nem – mormolta, és az arcát a szőke fürtökbe temette, majd belélegezte az illatát. Az illatot, amely mindig a napsütötte mezőt juttatta az eszébe. – Egyszerűen csak szokj hozzá! Ha már hozzászoktál, szólj, mert akkor megkérem a kezedet.

– Azt nem lehet – kapta fel a fejét Cassie rémulten. – Ilyesmire gondolni sem tudok. Ez az egész túl gyorsan történik...

– Számomra nem – felelte Devin. Elhatározta, hogy nem veszi el a fejét, és nem engedi, hogy a nő hangjából kicsendülő döbbenet eltántorítsa a céljától. Végigsimított a bársonyos bőrön, és halkán, de határozottan így szólt: – Belejöttem a várakozásba, úgyhogy kibírok még egy kis időt, ennek ellenére tudnod kell, hogy mire vágyom a leginkább. Szeretnék feleségül venni, hogy a gyerekekkel együtt boldogan éljük, de nem leszek türelmetlen, várok, ameddig készen nem állsz.

– Az a pillanat talán sosem jön el. Devin, meg kell értened, hogy egyelőre nem tudom, képes leszek-e valaha arra, hogy újra fogadalmat tegyek.

– Sohasem kényszerítettelek semmire, és csak ez számít – mosolygott rá a férfi, majd a könyökére támaszkodott, hogy alaposan szemügyre vehesse Cassie arcát. Azonnal tudta, hogy a vallomásával ráijesztett. – Szeretlek. Ezt egy pillanatra se felejtsd el, aztán meglátjuk, mit hoz a jövő.

– Hát nem látod, hogy nekem...

– Csak és kizárólag téged látlak, Cassie – vágott közbe Devin, és addig csókolta, amíg a keze, mellyel el akarta magától tolni, ernyedten hullott le. – Csak téged!

Joe Dolin néhány kilométerrel arrébb az egykori csatamezőn lévő pihenőhelyet takarította. Munka közben a szeme egyre a környező mezőket, domboldalakat és a kanyargó utat fürkészte. A kőfalakat hatalmas, árnyat adó fák szegélyezték, a hely mégsem nyerte el a tetszését. Alaposan meg kell fontolnia, hogy mikor és miként

szökik meg. A kirándulóktól nyüzsgő tisztás nem tűnt túl jó búvóhelynek.

A csapat rövidesen a híd felé veszi majd az irányt, oda, ahol Burnside tábornok elszúrta a dolgokat az antietami csata során. A talaj hepehupás és sziklás volt, s a bozótos szükség esetén menedéket nyújtott. A közeli patak miatt a kutyák nem találnak majd a nyomára, a fák pedig elrejtik.

Régebben gyakran kószált az erdőben, és engedély nélkül szarvasra vadászott valamelyik ivócimborájával. Rengeteg ideje volt rá, hogy kiszámítsa meddig tart majd az út a rengetegen át, hol bújhat el, és kihez fordulhat, ha egy kis segítségre lesz szüksége. Addig is szorgosan dolgozik, akár egy méhecske, szedegeti a nyavalyás kirándulók vagy az iskolából lógó diákok által szétszórt üdítős dobozokat és csokoládépapírokat. A felügyelő nem volt ostoba ember, Joe azonban soha nem beszélt vissza, nem okozott galibát, és elsőként jelentkezett a nehezebb vagy éppen mocskosabb munkákra.

A börtönben sikerült elérnie azt, amit a kinti életben nem: hírnevet szerzett magának. Ennek segítségével végre kitörhet a rabságból, gondolta, miközben megtörölte verejtékező homlokát.

És visszatérhet Cassie-hez. Újra az övé lesz. Az a kis cafka megfizet minden napért, melyet a rács mögött kellett elviselnie, minden óráért, melyet ital és nő nélkül töltött. Ha végzett vele, felkeresi MacKade-et... vagy talán mind a négy átkozott MacKade-et. Elég ideje van arra, hogy alapos tervet készítsen, számba vegye az esetleges hibákat, és a szabadulásról álmodozzon.

Reménykedett benne, hogy legalább az egyikükkel végezhet. Abban bízott, hogy Devin lesz az. Ha elintézte, Mexikóba szökik, és magával viszi azt, ami a feleségéből maradt.

A terv megvalósításához csak pénzre, egy autóra és fegyverre volt szüksége. Már azt is pontosan tudta, hogy honnan teremti elő mindezt.

9.

Connor megpróbálta egyszerre befogadni a látottakat. Tudta, hogy Bryan már unja a látogatást, mivel úgy járkált le-fel a seriff irodájában, mint egy csapdába esett tigris. Mindenáron be akart lesni az épület hátsó részében lévő fogdába, de nem járt sikerrel. Ő azonban lenyűgözve nézte, ahogy a seriff telefonhívásokat bonyolít le és jelentéseket pötyög az írógépén.

Rövidesen történetet ír róla, így aztán mindent alaposan meg kell figyelnie. Az iroda berendezését, a plafonra szerelt ventillátor nyikorgásának okát, az ablakon beáramló fényben táncoló porszemeket, az asztalt tarkító nyomokat, melyeket a feltett cipő sarka vagy egy elnyomott cigaretta okozott. Mély lélegzetet vett, hogy elraktározta az agyában az orrát csiklandozó por és a kávé illatát, amely erős és átható volt.

Meg akarta jegyezni, hogy pontosan milyen hangja van a seriff íróasztalán felsikoltó telefonnak és a padlóhoz karcolódó székeknek, hogyan vakargatja a fejét, majd az állát elmélyülten a helyettes, míg iratokat helyez el az iktatóban.

A seriff hangját már ismerte: mély és nyugodt volt. Mindig különös hangsúllyal beszélt. Humor érződött a szavaiból, döbrent rá Connor, amikor a férfi újra felvette a telefonkagylót, és beleszólt. Máskor szigorú, hivatalos hangnemet használt. Előfordult, hogy a homloka gondterhelt ráncokba szaladt.

Rengeteg kávéét iszik, gondolta, miközben gyorsan lejegyezte a látottakat és a hallottakat. Számtalan kérdést akart feltenni, de egyelőre egy szót sem szólt, mert nem akarta munka közben zavarni a seriffet.

Devin felnézett, és észrevette, hogy a gyerek őt fürkészi. Olyan, akár egy bagoly, töprengett. Bölcs és nyugodt. Egy röpke pillantást vetett az órájára, és rádöbrent, hogy a szombat délelőtt nagy részét az irodában töltötte a fiúkkal. Biztosra vette, hogy Connor órákon át képes lenne szó nélkül egy helyben ülni, de Bryanen már mutatkoztak a nyugtalanság jelei.

Ügy döntött, mindannyian megérdemelnek egy kis pihenőt.

– Donnie, vedd át a helyemet! Átugrunk Edhez ebédelni.

– Király.

– Ha a Messner-üggyel kapcsolatban a szövetségiék keresnének, mondd meg nekik, hogy hétfőre átküldöm a jelentést!

– Király – mondta ismét Donnie, majd elmélyülten újra tanulmányozni kezdte a kezében tartott iratot.

– Hozok ebédet Curtisnek is. Ha nyavalyogna, üzenem neki, hogy legyen türelmes.

– Van valaki a fogdában? – kérdezte Bryan felvillanyozva, és az unott arckifejezés egy szempillantás alatt szertefoszlott. – Nem is mondtad!

– Csak egy fajankó, aki a város számlájára alussza ki a mámorát – felelte Devin, de már majdnem sajnálta, hogy nem egy dühöngő örült ül a rácsok mögött. – Jólesne egy hamburger.

– Király ötlet! – vágta rá Bryan, és már indult is az ajtó felé. – Éhen halok! Dupla adag sült krumplival kérjük, ugye, Con?

– Azt hiszem – mormolta válaszképpen a fiú. Képtelen volt a barátjára figyelni, amikor a gondolatai ide-oda csapongtak és még annyi mindent szeretett volna megkérdezni. – Miért hordja magánál állandóan a rendőrségi adóvevőt, seriff? A legtöbbször a tűzoltóknál láttam ilyet, de az a terület nem tartozik a hatáskörébe.

– Sosem tudhatod, hogy mikor történik olyasmi, ami neked is fontos lehet.

– Fura érzés lecsukni olyan embert, akit jól ismer?

– Néha pontosan ezért könnyebb, hiszen így elejét vehetem a bajnak, és észhez téríthetem, mielőtt olyasmit tesz, amit később megbánná.

– Szökött már meg innen valaki? – kérdezte Bryan, miközben hátrafelé menetben szökdécselt a járdán. – Úgy értem, hogy akadt olyan bűnöző, aki fejbe kólintotta, aztán lelécelt?

Devin elgondolkodott egy pillanatra, és felvillant előtte egy kristálytisza kép, ahogy a jó öreg Curtis szökés közben átmászik a falon.

– Nem, ilyesmi még nem fordult elő.

– Ha mégis megtörténne, le kellene lőnie a fickót? – hadarta újra éledő lelkesedéssel Bryan. – Gondolom, a lábára célozna...

– Nyilván tudnám, hogy kivel állok szemben, ezért egyszerűen csak fognám magam és elmennék a házához, hogy visszavigyem a börtönbe.

– Na és ha ellenállna a letartóztatás során?

Devin tökéletesen tisztában volt vele, hogy a gyerekek milyen választ várnak.

– Akkor keményebb eszközökkel kellene rábírnom a visszatérésre.

– Lánkra vernéd, ugye?! – rikkantotta felvillanyozva Bryan. – Bilincset rá, és bumm, vissza a dutyiba!

– A város biztonságos – vetette közbe Connor –, mert a seriff rendet tart.

Devin meghatottan bólintott, s a mutatóujjával játékosan rácsapott a fiú baseballsapkájának ellenzőjére.

– Kösz, kölyök! Szolgálunk és védünk.

– Seriff!

A férfi megfordult, és elfojtott egy mély sóhajt, ahogy a vegyesbolt és a szendvicsbár ősz öreg, megtermett tulajdonosa elindult felé. Tudta jól, hogy képes órákig feltartani bárkit, aki hajlandó vele leállni beszélgetni.

– Jó napot, Mr. Grant! Hogy megy az üzlet?

– Tudja, hogy van az, seriff. Egyszer lent, máskor fent – felelte az öreg, majd rövid szünetet tartott, hogy lesöpörjön egy cérnaszálat gyűrött, barna ingéről. – Arra gondoltam, hogy tudnia kellene... persze eszem ágában sincs beleütni az orromat más ügyeibe, de azért... az én mottóm: élni és élni hagyni.

Devin jól tudta, hogy a férfi minden beszélgetést ugyanígy kezd. Mr. Grant nem siette el a dolgokat, nyugodtan jutott el a mondanivalója velejéig.

– Miről kellene tudnom, Mr. Grant?

– Ja, hát arról, hogy nemrég sétáltam egyet, és elhaladtam a bank előtt is. Tudja, már jócskán a záróra után jártunk...

– Igen, értem.

– Úgy tűnt, mintha valaki éppen kirabolná a bankot.

– Tessék?

– Úgy tűnt – ismételte meg Mr. Grant a maga ráérős módján –, mintha valaki éppen kirabolná a bankot. Biztos vagyok benne, hogy fegyvert láttam a kezében. Talán egy 45-öst... Persze, előfordulhat, hogy tévedek, és 38-as volt...

Mielőtt még a fiúk bármit mondhattak volna, Devin a vállukra tette a kezét.

– Menjetek be Edhez, és maradjatok ott!

– Devin, mi inkább...

– Gyerünk, Bryan! Induljatok mindketten! Maradjatok ott, és hallgassatok, mint a sír! – figyelmeztette őket, majd mélyen Connor szemébe nézett. – El ne járjon a szátok! Egyikünk sem akarja, hogy kitörjön a pánik, és az emberek fejvesztve rohagáljanak az utcán, ugye?

– Mit akar tenni? – kérdezte Connor az izgatottságtól elfúló hangon.

– Amit kell. Irány Ed Kávézója, fiúk! Devin félszemmel azt figyelte, hogy engedelmeskednek-e a gyerekek.

– Mr. Grant, esetleg velem jönne? Nézzük meg együtt, hogy mi a helyzet!

– Benne vagyok, seriff!

A bank az utca túloldalán állt, egy háztömbnyire tőlük. A régi kőépületet gondosan megmunkált kovácsoltvas díszítés tette még szebbé. Devin gyors pillantást vetett a kávézó felé, hogy megbizonyosodjon róla, Connor és Bryan biztonságban van. A gyerekek már odabent gubbasztottak, és az orrukat az üveghez préselve, tágra nyílt szemmel figyelték a fejleményeket.

Devin tekintete végigpásztázta az utcát. Szombat lévén jelentős forgalom volt a városban. Legalábbis elég nagy ahhoz, hogy probléma adódjon, ha kitör a csetepaté. Nem akarta, hogy bárki megsérüljön.

– Megnézte azt a férfit, Mr. Grant?

– Nagyjából. Fiatal, azt hiszem, körülbelül magával egyidős. Nem mondanám, hogy felismertem. Kicsit hasonlított a Harris fiúra, de nem ő volt.

Devin bólintott. A bank előtt észrevett egy delaware-i rendszámú piszkos, fehér kombit.

– Láta már errefelé ezt az autót?

Mr. Grant egy ideig gondolkodott, majd megrázta a fejét.

– Nem hinném... Nem, még sosem láttam.

– Várjon meg, rögtön visszajövök! – kérte Devin, majd kikapcsolta a fegyverét rejtő tokot, és elindult a bank felé. Az ajtót tekergőző kovácsoltvas minta díszítette, de azért jól kivehető volt a pult mögött ácsorgó pénztáros és a vele szemben a pisztolyával idegesen hadonászó férfi.

Grantnek igaza volt. A rabló egy 45-öst tartott a kezében. Óvatosan elhúzódt az ajtótól.

– Mr. Grant, szeretném, ha bemenne az irodába, és szólna Donnie-nak, hogy összeakadtam egy fegyveres rablóval, és erősítésre van szükségem a banknál. Ne vesztegessen az idejét, azonnal térjen a lényegre! Kérje meg rá, hogy ne jöjjön be az épületbe, és semmi esetre se kapcsolja be a szirénát az autóján! Megértette? Az a legfontosabb, hogy ne lépjen be a bankba.

– Hát persze, seriff, megértettem. Örülök, hogy segíthetek.

– Kérem, maradjon bent az irodában, Mr. Grant! Ne jöjjön vissza az üzletbe!

Amikor elfordult az öregtől, meglátta a felé közeledő Rafe-et. Mielőtt a bátyja köszönhetett volna, megragadta a karját és magához rántotta.

– Kinevezlek helyettesemmé.

– A fenébe, Devin, Regan pelenkáért küldött. Most nincs időm rendőrsdit játszani.

– Látod ott azt az autót? A fehér kombit a delaware-i rendszámmal?

– Persze, nem vagyok vak.

– Bütyköld meg gyorsan, hogy ne tudjon elindulni!

Rafe felvonta a szemöldökét és elvigyorodott.

– Jézusom, Devin, már nem is emlékszem, hogyan kell.

– Csináld már! – csattant fel türelmetlenül a férfi, s az erélyes hang megtette a hatását.

– Mi az ördög folyik itt?

– Valaki ki akarja rabolni a bankot. Ha a fickó kijut, létfontosságú, hogy ne tudjon elpucolni az autóval. Gondoskodj róla, hogy az emberek ne lófráljanak erre, de vigyázz, ne kelts pánikot!

– Nem engedem, hogy egyedül menj be!

– Nekem van fegyverem és jelvényem, neked viszont nincs – zárta le a vitát Devin. – Légy jó fiú, Rafe, és intézd el az autót! Úgy láttam, csak egy fickó van odabent. Indulok. Ha az a nyavalyás a pisztolyával fenyegetőzve jönne ki, ne hősködj, azonnal keress menedéket!

Egy nagy frászt! – gondolta Rafe, de azért leguggolt, hogy átlopakodjon az autó túloldalára.

Devin elővette a fegyverét. Egyszerűen és erőszakmentesen akarta megoldani az ügyet. A pisztolyt az övébe dugta a háta mögé, a jelvényét pedig zsebre vágta. Besétált a bankba, és a pénztárosnőre mosolygott.

– Üdv, Nancy! Azt hittem, már zárva lesznek, de szerencsére időben érkeztem, hogy átutaljam a pénzemet.

A nő arca mozdulatlaná dermedt a félelemtől, így csoda, hogy képes volt kinyögni néhány szót.

– De hát... de... – Az asszony kitekeri a nyakamat, ha elfelejtem betenni a pénzt. Tudja, ha nem fizetek időben, a szerződésünk szerint azonnal felbontják a biztosításunkat – vont a vállát, miközben nyugodtan odasétált a pulthoz.

– Maga megőrült? – rikácsolta az idegességtől remegő hangon a fegyveres férfi. – Teljesen elment az esze? Feküdjön a földre! Mire vár, mozduljon már meg!

– Hé, én nem akarok zúrt – jelentette ki Devin higgadtan, s miközben a szemét a rabló arcára szegezte, a keze lassan a hátsó zsebe felé kúszott, ahol ott lapult az

állítólagos tárcája –, csak szeretném elintézni az üzleti ügyeimet.

– Majd adok én neked üzleti ügyet! Devin megkönnyebbülve látta, hogy a férfi elfordítja a fegyvert Nancyről, és rá szegezi.

– Rakd ki a pultra a nyavalyás pénzedet! Azt is magammal viszem.

A seriff úgy tett, mintha csak most vette volna észre a pisztolyt, és engedelmesen felemelte a kezét.

– Szentséges ég, maga ki akarja rabolni a bankot?

– Mégis mit gondoltál, mit csinálok, Einstein? Na, gyerünk, vedd elő a pénzt!

– Jól van, jól van! Nem akarok zúrt. Elviheti az egészet – mormolta, de a tárcája helyett a fegyverét vette elő. – Most akkor mi legyen? Álldogálunk még egy darabig, aztán lelőjük egymást?

A rabló szemében dühös szikra lobbant.

– Megöllek! Esküszöm, hogy kicsinállak, te rohadék!

– Ez is egy lehetőség – bólintott Devin. Bár nem valószínű, hogy képes vagy rá, tette hozzá gondolatban, amikor látta, hogy a férfi úgy lóbálja a kezében a pisztolyt, mintha zászló lenne a július negyedikéi felvonuláson. – De az is előfordulhat, hogy én végzek magával. Dobja a földre a fegyverét és lépjen hátra! Nem hiszem, hogy le akar lőni egy rendőrtisztet. Szerintem éppen elég a számlájára a fegyveres rablás.

– Maga zсарu? Pont egy nyavalyás zсарut kellett kifognom?! Na, jó, akkor lelövöm a csajt – zihálta tajtékozva a férfi, és újra célba vette a pénztárosnőt.

Devin egy pillanatig sem habozott tovább, de még arra sem fecsérelte az időt, hogy káromkodjon. Nancy pontosan ott volt, ahol lennie kellett: a földön feküdt, így nem kerülhetett a tűzvonalba. Mivel elég közel állt a rablóhoz, a fegyvere helyett az öklét használta.

– Átkozott idióta!

Mielőtt a pisztoly kirepült a kezéből, a férfi még leadott egy lövést, amely szerencsére csak a plafont érte. Devin ügyet sem vetett rá, gondolkozás nélkül a rablóra fogta a fegyverét.

– Ha megkérhetem, forduljon meg és kulcsolja össze a kezét a tarkóján – mondta nyugodtan. – Amennyiben nem engedelmeskedik, szét kell lőnöm a fejét. Nem szívesen tennék ilyet, mivel a padlószőnyeget csak egy éve tették le.

– Francos zсарu! A fene essen ebbe a nyamvadt, isten háta mögötti porfészekbe!

– Ne ficánkoljon annyit! – figyelmeztette Devin a férfit, és a szokásosnál kissé durvábban ragadta meg a karját, hogy megbilincselje. – Nem kellene ujjat húznia a

kisvárosiakkal. Tudja, mi itt nagyon odafigyelünk a biztonságra. Mindenki jól van? Nincs semmi baja, Nancy?

Ahogy felhangzott az izgatottságtól remegő hangok kórusa, Devin vigyorogva hátrapillantott. Tudta, hogy Rafe ott áll mögötte. A bátyja egy jókora feszítővasat tartott a kezében, és ütemesen dobolt vele a tenyerén.

– Mondtam, hogy boldogulok egyedül is.

– Csak a biztonság kedvéért jöttem. Mit tettél vele, Dev, megskalpoltad?

A férfi ráérősen lehajolt a parókáért, amely dulakodás közben a földre esett.

– Úgy tűnik, igen. Ha már így belejöttem, lehet, hogy meg is borotválom – vont a vállát, és nem túl gyengéden hátrarántotta a rabló fejét, hogy letépje az álbajuszát. – Ha esetleg eddig még nem jött volna rá, letartóztattam. Joga van hallgatni... – hadarta az ilyenkor szokásos szöveget, és felráncigálta a földről a rablót. A jogok ismertetését az ajtóhoz érve fejezte be. – Most már felállhatnak! Donnie rövidesen itt lesz, hogy felvegye a vallomásaikat.

A két fiú a leshelyéről, a kávézó ablakából figyelte, ahogy Devin kivezeti a bankból a vérző szájú, kopaszodó férfit.

– Elkapta – nyögte Bryan döbenten. – Devin tényleg elfogott egy igazi bankrablót.

– Nincs ebben semmi különös – mosolygott Connor boldogan –, hiszen ő a seriff.

Az emberek naphosszat másról sem beszéltek, mint a bankrablási kísérletről. A kisvárosokra jellemző módon a hivatalosnak egyáltalán nem nevezhető pletykák messze megelőzték a hivatalos jelentéseket. A telefonbeszélgetéseknek és a hátsó udvarokban sebtében megosztott információknak köszönhetően az a hír járta, hogy Devin fegyverrel a kezében, vadul villogó tekintettel rontott be a bankba. Mások arról meséltek, hogy kiráncigálta az automata fegyverekkel állig felfegyverkezett rablót az utcára, és pusztá kézzel látta el a baját. A nap végére a seriff irodáját szinte beborították a házi készítésű finomságok, s miközben Devin a végtelennek tűnő hivatalos jelentéseket gépelte és iktatta, azon gondolkozott, hogy esetleg saját éttermet nyit. Kénytelen volt fogadni az aggódó ismerősök, a polgármester, a bankigazgató és a számtalan nő telefonhívását, akik valamennyien úgy érezték, hogy egy ilyen rémséges kaland után vigasztalásra van szüksége. Éppen azon volt, hogy megszabaduljon az egyik kedves érdeklődőtől, amikor a fivérei beléptek az ajtón.

– Nem, Annie, nem sérültem meg – húzta el a száját, miközben a testvérei kajánul

vigyorogtak rá. – Nem lőtt rám. Sharilyn megint túloz. Én... – A félreérthetetlen ajánlat hallatán egy pillanatra elakadt a szava. Mielőtt újra megszólalt, megköszöri a torkát. – Ez igazán kedves tőled, Annie, és nagyra értékelem, hogy gondolsz rám, de... Nem, nem hinném, hogy később fog rajtam kitörni a pánik. Igen, hallottam a poszttraumás stressz szindrómáról, de... Kösz, de erre semmi szükség, igazán jól vagyok. Jelen pillanatban ki sem látszom a munkából. Így van, hivatalos jelentéseket gépelek. Vigyázz magadra! Aha. Arra mérget vehetsz. Viszlát!

Miközben a helyére tette a telefonkagylót, kimerülten felsóhajtott és megcsóválta a fejét.

– Ördög és pokol.

– Csak nem Annie Linstrommal, más néven a Legcsodásabb Testtel beszéltél? – érdeklődött Shane.

– A csaj rám startolt – kacagott fel Devin. A nők kiismerhetetlenek. Lehetetlenség kitalálni, hogy mit akarnak. Jared az íróasztal szélére telepedett.

– Én úgy hallottam, hogy nem fog rajtad a golyó.

– Ugyan már! – legyintett Shane, miközben beleszimatolt a zsúfolt polcon sorakozó piték egyikébe. – Azt beszélnek, golyót reggelizik. Ezt a citromhabos pitét Betty Malloy készítette?

– Igen – felelte Devin, és az arcán megrándult egy izom, amikor újra csengeni kezdett a telefon. – Hol a pokolban van Donnie?

– Amikor utoljára láttam, úgy masírozott a főutcán, mintha ő lenne a hős robotzsaru – nevetett Rafe, majd kajánul Devinre kacsintott. – Nem veszi fel a kagylót..., seriff?

Devin káromkodva nyúlt a telefon felé.

– Seriff-iroda. Itt MacKade beszél.

Hátradőlt a székében, és lehunyta a szemét. Ismét az újságírók zaklatták. Száz kilométeres körzetben az összes kisebb-nagyobb újság és hírügynökség cikket akart írni a megghiúsított rablásról. Lehadarta a bemagolt hivatalos szöveget, majd ügyesen kikerülte a kérdést, hogy hajlandó-e egy mélyenszántó interjúra, s végül letette a kagylót.

– Egész jól csinálod – mondta elismerően Jared. – Kemény vagy, és határozott, ahogy kell.

– Néha azt kívánom, bárcsak jól fejbe kólintottam volna azt a fickót – morogta Devin. – Rengeteg kellemetlenségtől kíméltem volna meg magam. Itt kell ülnöm,

jelentéseket gépelni és válaszolgatni a telefonálók kérdéseire, miközben ez a rakás szerencsétlenség egyfolytában nyafog a fogdában.

– Legalább nem halsz éhen – jegyezte meg Shane, és elvett egyet a pite mellett meghúzódo süteményekből. – Arra gondoltunk, hogy elhívunk egy kicsit Duffhoz. Iszogatunk, meg játszunk...

– Nem hagyhatom őrizetlenül a foglyot.

– Kemény – bólogatott Jared, de a hangján nem különösebben érződött a részvét.

– Tudod, amikor Bryan hazaért, olyan izgatott volt, hogy majd kiugrott a bőréből. Még Rambót is megelőzted a népszerűségi listáján.

Devin szórakozottan dörzsölgette az állát.

– Ne áruld el neki, hogy a legutóbbi rablás során néhány kölyköt kellett üldözőbe vennem, akik fehérneműt loptak Mrs. Metz szárítóköteléről. Voltál mostanában a fogadóban, Rafe? – kérdezte, miközben az asztalán heverő iratokat rendezgette. – Minden rendben arrafelé?

– Minden oké. Cassie kissé aggódott, mivel ő is hallotta a pletykát – tette hozzá szükségtelen igyekezettel. – De megnyugtattam, hogy az emberek túloznak, és nem tettél semmi különöset.

– Nagyon köszönöm.

– Szívesen, máskor is. Connor már írja a rólad szóló történetet.

– Tréfálsz? – kérdezte Devin döbbenten, de az arcán elégedett vigyor jelent meg.

– Egy nap MacKade seriff életében – idézte Rafe, miközben kávé tölött magának.

– A kölyök teljesen odavan érted.

– Ez remek – jegyezte meg Shane tele szájjal –, mivel Devin rövidesen feleségül veszi az anyukáját.

Rafe felkapta a fejét, majd káromkodva próbálta letörölni a kezére ömlött kávé.

– Cassie-t? A kis Cassie-t?

– Shane szokás szerint képtelen befogni a száját – sziszegte Devin fojtott hangon, és a tekintete villámló nyilakat lövellt az öccse felé.

– Hé, te mondtad. Ha engem kérdezel, szerintem elment az eszed, mint ennek a két szájalmas pancsernek.

– Fogd be, Shane! – rivallt rá Jared, de a tekintetét nem vette le az öccse arcáról. – Te és Cassie?

– Na és?

– Na és... Ez érdekes.

– Az ügyvédjeként vagy a barátjaként mondod? – kérdezte Devin, miközben felállt az íróasztalától. Ha még egyszer megcsörren a telefon, fogja és kitépi a falból a vezetékét. Úgy döntött, szüksége van még egy kávéra, hogy összeszedje magát.

– Ahogy így elnézem, komoly a dolog. Jól emlékszem, hogy tíz-tizenkét éve bele voltál esve? – kérdezte Rafe, s amikor Devin nem válaszolt, csak szó nélkül töltött magának egy csésze kávé és kifejezéstelen tekintettel belekortyolt, elvigyorodott. – Szóval, még nem vagy túl rajta? Azt a mindenit! Ha alaposan meggondolom, öregem, van ebben valami romantikus. Egy szenvedő költő veszett el benned. Ez olyan szívbe markoló – mondta sóhajtva, és a kezét a mellkasára szorította.

– Ha tovább piszkálsz, kihúzod a gyufát!

– Olyan, mintha mindennap a szerelmeseket ünnepelnénk Antietamban – fintorgott Shane, és újabb süteményt tömött a szájába. – Az ember már nem érzi magát biztonságban.

– Cassie csodálatos nő – mondta Rafe.

– Hát persze – mormolta Shane, majd gyorsan lenyelte a finomságot, hogy mielőbb hangot adhasson a véleményének. – Semmi kétség, hogy szép és kedves, de miért kell ezért feleségül vennie? Ezt nézzétek meg! – mutatott a piték, torták, kekszek és habos sütemények felé. – A nők a lába előtt hevernek, ő azonban ügyet sem vet rájuk, mert beleesett egy bizonyos illetőbe. Ez nemcsak hogy ostobaság, hanem... hanem önzés.

Rafe olyan erősen csapott Shane fejére, hogy attól még egy medve is hasra esett volna.

– Istenem, imádom ezt a kölyköt. Ő viszi majd át a MacKade legendát a következő évezredbe.

– Arra mérget vehetsz – vigyorgott Shane. – Nincs olyan nő, aki láncon tarthatna. Nézzétek meg, mennyi csodás virág nyílik a mezőn. Miért elégednék meg egyetlen szállal, ha szedhetek egy egész csokrot?

– Még egy költő – sóhajtott fel Rafe, és újra barátságosan meglökte. – Menjünk, igyunk egy sört!

– Ti menjetek előre! – mondta Jared. – Nekem beszélnem kell Devinnel.

A két fivér elindult, s még odakintről is behallatszott, ahogy azon vitatkoznak, hogy ki fizessen. Amikor újra csend lett, Devin fogta a csészéjét, és visszaült az

íróasztala mögé.

– Valami baj van?

– Nem – csóválta meg a fejét Jared, és úgy helyezkedett, hogy szemtől szembe kerüljön az öccsével. – Te azonban könnyen bajba kerülhetsz. Beszéltél már Cassie-vel a házasságról?

– Egy keveset. Miért?

– Joe Dolin miatt.

– Elváltak. Vége a kapcsolatuknak.

– Elváltak – bólintott Jared, miközben a kezét a térdén nyugtatta. – A kapcsolatuk azonban már más lapra tartozik. Előbb-utóbb kiszabadul, Devin. Vissza fog térni.

– Elbánok vele.

– Igen, elhiszem, hogy ki mersz állni Joe ellen, csakhogy itt van még a törvény.

Devin önkéntelen mozdulattal végigsimított a jelvényén.

– Ha Cassie közelébe jön, ha egyetlen ujjal is hozzáér, olyan gyorsan visszarepítem a börtönbe, hogy pislogni sem lesz ideje.

– Pontosan ez a gond. Te vagy a seriff, de mivel személyesen is érdekelt vagy az ügyben, Joe hivatkozhat elfogultságra.

Devin letette a csészejét, és előrehajolt.

– Egész életemben Cassie-re vártam. Legalábbis úgy érzem. Szerelmes vagyok belé, mégis tétlenül kellett végignéznem, ahogy az a szemét agyba-főbe veri. Mindvégig tisztában voltam azzal, hogy mi folyik náluk. Cassie nem hagyta, hogy segítsek rajta, a törvény pedig megkötötte a kezemet. A dolgok most már másképp állnak, úgyhogy semmi nem akadályozhat meg abban, hogy megvédjem. Ha Joe Dolin még egyszer kezet emel rá, végzek vele. Téma lezárva.

Jared bólintott, de esze ágában sem volt félvállról venni Devin szavait. Jól tudta, milyen érzés arra vágyni, hogy az ember minden szörnyűségtől megvédhesse a nőt, akit szeret. Azzal is tisztában volt, hogy Devin soha nem beszél mellé, s pontosan azt mondja, amit gondolt.

– Itt most arról van szó, hogy mi lesz akkor, ha Joe elég okos, és nem emel kezet Cassie-re. Mi van, ha letölti a büntetését, majd visszatér és mintapolgárként éli tovább az életét? Ezzel hogyan birkózol meg?

– Mint mindig, most is lassan haladjunk előre! Természetesen az első dolgom az lesz, hogy visszatartom Rafe-et, nehogy elintézzé, amiért annak idején megtámadta Regant.

Ez igaz, gondolta Jared. Ráadásul nem Rafe lesz az egyetlen, aki nem tárt karokkal várja vissza Joe Dolint.

– Dev, tudom, min ment keresztül Cassie. Az élete nyitott könyv számomra, mivel az ügyvédje vagyok, s mint ilyen, én intéztem a válását. A családon belüli erőszak mintapéldája az ő ügyük. Tanítani lehetne az egyetemen. Milyen különös, hogy az efféle rettenetes dolgot mintapéldának nevezzük... Na mindegy, a lényeg, hogy a kezelés jót tett neki, a város lakói is segítettek, hogy talpra álljon, és az akaraterejének köszönhetően kiválóan érzi magát. De a lelkén súlyos sebek tátongnak, amelyektől soha nem lesz képes megszabadulni.

– Óvatos leszek – ígérte Devin. – Az ég szerelmére, Jared, rengeteg időt adtam neki... A válás után is sokáig vártam, de megfogadtam, hogy erőszakkal nem veszem rá semmire.

– Dev, én csak próbálok rávilágítani arra, ami rád vár. Hidd el, hogy nincs senki, aki mellett szívesebben látnálak, mint Cassie, és ez fordítva is igaz. Isten a tanúm, megérdemel végre egy tisztességes embert. Csakhogy itt nem kizárólag kettőtökről van szó, hanem a gyerekekről is. Joe Dolin gyerekeiről.

Devin villámló tekintete résnyire szűkült.

– Ezt pont te mondod, aki a saját fiadként szereted Bryant? Azt akarod nekem bemagyarázni, hogy a vérrokonság mindennél többet számít? A saját szememmel látom, hogy ugyanúgy szereted a fiút, mint Laylát.

– Most nem erről van szó – mondta Jared halkán és nyugodtan. – Gyakran láttalak együtt velük, de fogalmam sem volt róla, hogy mit érzel Cassie iránt. Remekül titkoltad. Azt azonban még a vak is észrevehette, hogy odavagy a gyerekekért, és jót tesz nekik a jelenléted. Megérdemelnek téged – tette még hozzá, s mielőtt Devin dühe lecsaphatott volna rá, gyorsan folytatta. – Egy szerető apa és egy biztonságos otthon, ahol nyugodtan felnőhetnek, létfontosságú lenne számukra.

– Remek. Gondoskodni fogok róla, hogy megkapják mindezt.

– Bryan esetében teljesen más a helyzet, Dev. A biológiai apja nem itt lakik, és színét sem látták, amióta a kölyök megszületett. Dolin azonban rövidesen hazatér...

– Egy fikarcnyit sem érdeklik a gyerekei, soha nem szentelt nekik egyetlen percet sem.

– Ez igaz, de joga van hozzájuk – sóhajtott fel Jared, és tanácstalanul széttárta a karját. Tudta, hogy a tehetetlen harag, amit érez, nem segít egyikükön sem. – Legalábbis a törvény szerint. Ha nem férhet hozzá Cassie-hez, talán megpróbál

majd a gyerekeken keresztül a közelébe férkőzni. Ha kikerül a börtönből, joga lesz a látogatáshoz, és meghatározott időközönként találkozhat velük. Ez ellen nem tehetsz semmit.

Devin erre egyáltalán nem gondolt. Vagy nem hagyta, hogy ilyesmi mérgezze meg a Cassie-vel kialakult kapcsolatát. Most, hogy szemből szembe került a problémával, még az ereiben is meghűlt a vér.

– Te vagy az ügyvéd, tegyél valamit ellene!

– A láthatási jog kényes terület, Dev. Ezt te is nagyon jól tudod. Amíg nem tesz valami olyasmit, amivel veszélybe sodorja őket, és nem tudjuk bizonyítani, hogy alkalmatlan apának, ráadásul veszélyes a gyerekekre nézve, a törvény az ő oldalán áll.

Miközben Devin Jaredet hallgatta, a gondolatai már a körül forogtak, hogy mit lehetne tenni az ügyben.

– Talán kérvényezhetjük, hogy csak felnőtt jelenlétében látogathassa a gyerekeket, de a vér szerinti kötelék sokat nyom a latban.

– Connort is verte.

Jared kérdően felvonta a szemöldökét.

– Erről nem tudtam.

– Mert Connor még az anyjának sem mondta el. Nem akarta, hogy emiatt is szenvedjen.

– Ha eljön az ideje, talán felhasználhatjuk ellene. Amikor kiengedik a börtönből, tiszta lappal indul, és a bűnei nagy részét eltörlik. Még sokáig lesz hűvösön, de szeretném, ha tudnád, hogy kemény fába vágta a fejszédet.

– Pontosan tudom, hogy mire számíthatok. Semmi sem akadályozhat meg abban, hogy magamhoz kössem Cassie-t és a gyerekeket. Joe Dolin és a törvény sem. A világon semmi.

– Akkor ezt tisztáztuk – állt fel Jared. – Mondanom sem kell, hogy melletted állok. Ugyanúgy, ahogy Rafe és Shane is.

– Hálás vagyok érte.

– Ha képes vagy egy órára kiszabadulni ebből a kalitkából, gyere át Duffhoz. Meghívlak egy sörre – mosolyodott el Jared, majd elégedetten az ajtó felé indult. Mielőtt kilépett volna az irodából, még visszafordult. – Cassie nagyszerű nő, Dev. Shane jól mondta, kedves, de keményebb, mint gondolnád. Ő maga sem tudja, hogy milyen erős. Ha meg tudod győzni arról, hogy neki legalább olyan nagy szüksége

van rád, mint neked rá, akkor együtt bármilyen nehézséggel szembe tudtok nézni. Adnék azonban egy tanácsot.

– Mint mindig – húzta el a száját Devin.

– Cassie esetében nem elég, ha tudja, hogy szereted. Meg kell neki mondanod, hogy szükséged van rá. Ő egy olyan nő, aki a kútba ugrana azért a férfiért, akinek szüksége van rá.

Ez így is van, gondolta Devin, amikor Jared becsukta maga mögött az ajtót. Azt azonban egyelőre nem tudta, hogy miként bizonyítsa be neki, mit érez iránta. Lehet, hogy egyetlen szót sem kellene szólnia, hiszen pontosan azt nem akarta, hogy Cassie úgy érezze, bármit is rá akar erőszakolni.

Különösebben nem vágyott rá, hogy a szerelme a kútba ugorjon miatta. Boldognak akarta látni, és szerette volna biztonságban tudni. Igen, neki kell gondoskodnia arról, hogy soha többé ne essen bántódása. Minden rossztól megvédi, megóvjja őt és a gyerekeit is.

A saját vágyai még várhatnak.

10.

Cassie hiába nyugtatta magát azzal, hogy ostobaság aggódnia, hiszen Devin jól van. Rafe maga mesélte el, hogy mi történt, és tudta, hogy az ő beszámolója a rablási kísérletről sokkal pontosabb, mint a telefonon hallottak. Még Connor izgatottan elhadart, itt-ott kiszínezett meséje is kevésbé volt megrázó, mint a városból kiszivárgott pletykák.

Nincs miért aggódnia.

Ennek ellenére olyan ideges volt, hogy ijedten összerezett, valahányszor megcsörrent a telefon. Ha legalább egy órácskára magára tudta volna hagyni a fogadót és a gyerekeket, azonnal a seriff irodájába rohant volna, hogy a saját szemével bizonyosodjon meg Devin sértetlenségéről.

Egy gondolat és egy kép azonban egyre csak ott motoszkált a fejében. A seriff térdre kényszerített egy fegyveres támadót. Megborzongott, és úgy döntött, hogy fölöslegesen kínozza magát, úgysem képes megfeledkezni a történekről. Tény, hogy Devin besétált egy fegyveres rablás közepébe, hogy megvédje az embereket. Eddig még soha nem volt ilyen nyilvánvaló számára, hogy a férfit mire kötelezi a jelvénye. Az életét kockáztatta másokért. Azt hitte, hogy az ilyen isten háta mögötti kisvárosban, mint Antietam, a seriff munkája inkább abból áll, hogy kezeli az esetleges nézeteltéréseket.

Természetesen most már rájött, hogy ez korántsem ilyen egyszerű. Rá vár, hogy megakadályozza a verekedéseket, a családok vagy szomszédok közötti csetepatékat, lecsillapítsa az ittas randalírozókat és megtalálja a betörőket. Személyes tapasztalatból tudta, milyen veszélyes lehet a családon belüli erőszak. Igazán csinos kis kifejezés arra, hogy miféle szörnyűségek történhetnek a zárt ajtók mögött.

Devin a seriff. Connor a hőst látta benne, ő viszont csak most döbbsent rá arra, milyen veszélyekkel jár a munkája. Az aggodalom, amely egész délután és este emésztette, nemcsak a barátnak szólt, akit csodált, és akinek a sorsa érdekelte, hanem annak a férfinak is, akit szeretett.

Valami váratlan és megrázó dolognak kellett történnie ahhoz, hogy erre rájöjjön, és végre kinyíljon a szeme. Most, hogy már tisztán látta a helyzetét, képes volt visszatekinteni a múltba. Devin ott volt mellette, amióta csak az eszét tudta. Mindenben számíthatott rá, csodálta őt, és valahogy természetesnek érezte, hogy része az életének.

Kínos és megalázó volt hozzá fordulni azok után, amit Joe tett vele. Meg kellett mutatnia a sebeit, és le kellett diktálnia neki, melyiket hogyan szerezte. Nem csak

azért érezte magát kellemetlenül, mert kénytelen volt kitárulkozni a seriff előtt, hanem mert a seriff maga Devin volt.

Mindig visszafogottabb volt vele, mint a fivéréivel. A szíve egy darabkáját mindig neki tartogatta, ezért aztán soha nem úgy nézett rá, mint az egyik MacKade fiúra, a seriffre vagy a barátjára. Komolyabb érzéseket táplált iránta. Most, hogy már azt tehetett, amit csak akart, szabadon engedhette ezeket az érzéseket, és belátta, hogy nem csak a szíve egy darabkája a férfié, hanem az egész. Úgy, ahogy van.

Az aggodalmat felváltotta a csodálkozás, s végül az öröm. Szerelmes!

Amikor megcsörrent a telefon, úgy futott oda, mint egy őrült, majd igyekezett nyugodt hangon beszélni, amikor Savannah üdvözölte.

– Szia, gondolom mostanra már hozzád is eljutott a nagy hír.

– Igen, mindenki csak erről beszél – mondta Cassie, s hogy némileg lehiggadjon, kivett a hűtőszekrényből egy kancsó narancslevet. – Találkoztál azóta Devinnel?

– Én nem, de Jared igen. Azt mondja, hogy a csúnya, rossz seriffet rettentően fárasztja a népszerűség. A hagerstowni televízió stábja kiszállt a helyszínre, és az újságírók is egyfolytában zaklatják – mesélte Savannah, aki pontosan tudta, miért hallgat Cassie. Amikor újra megszólalt, a hangja kedvesen csengett. – Nyugi, Cassandra! Egy karcolás nem sok, annyi sincs rajta. Csak rosszkedvű, mert ez a nagy felhajtás nincs az ínyére és rengeteg idejét elveszi. Egyébként jól vagy?

– Én? Remekül – vont a vállát Cassie, és kifejezéstelen tekintettel meredt a pohárba töltött narancslére. – Csak aggódtam...

– Tudom. El kell ismernem, hogy amikor Bryan a saját szavaival előadta a történetet, én is megrémültem egy kicsit. Egy dologban azonban valamennyien egyet érthetünk: Devin MacKade tud magára vigyázni.

– Igen, ez igaz – mosolyodott el Cassie, és felemelte a poharat, majd újra visszatette a konyhapultra. – Azt hiszem, ő az egyetlen olyan ember, aki miatt nem érdemes aggódni. De miért nem hívott fel?

– Fogalmam sincs. Figyelj, valójában azért kereslek, mert szívességet szeretnék kérni.

– Miben segíthetek?

– Bryan azóta nyaggat, hogy Connor nálunk aludhasson, amióta hazatértek a nagy bankrablásból. Ha megengednéd, végre leszállna rólam, és békén hagyna egy időre.

– Ha biztosan akarod, felőlem ott aludhat – mondta Cassie, és az ablakon keresztül kinézett az udvarra, ahol Connor és Emma a macskával játszott.

A telefonkagylóból csörömpölés hallatszott, majd felcsattant Savannah hangja.

– Bryan MacKade! Ha betöröd az ablakot azzal a baseball-labdával, nemcsak hogy kizárlak a játékból, de felfüggesztést kapsz az egész évadra! Igen, biztos, hogy akarom – mondta lelkesen Cassie-nek. – De lenne még valami. Emma is jöhetne?

– Emma? Ő is töltse nálatok az éjszakát?

– Igen, mivel Jared a fejébe vette, hogy jobb, ha gyakorolunk egy kicsit. A fiúkat jól ismerjük, de ha Layla nagyobb lesz, nem tudunk majd mit kezdeni vele – nevetett Savannah, és Cassie hallotta, ahogy a kisbaba vidáman gügyög mellette. – Nos, mit szólsz, részt vehet Emma a kísérletben? Megígérem, hogy egy darabban juttatjuk vissza.

– Szerintem odáig lesz a boldogságtól, de... Savannah, így négy gyerekkel kell majd megbirkóznod.

– Igen, tudom. Jareddel úgy határoztunk, hogy ez lesz a szerencseszámunk. Sejtet, mire gondolok, ugye?

– Négy? – kacagott fel ezúttal Cassie. – Akkor rengeteg gyakorlásra lesz szükségetek.

– Egyelőre meglátjuk, hogyan vészeli át az estét. Összepakolod a holmijukat? Jared majd értük megy az erdőn keresztül, és elhozza őket.

– Egy feltétellel. Ha kiakadsz, azonnal felhívsz.

– Erre mérget vehetsz – vágta rá Savannah, de abban a pillanatban újabb csörömpölés zavarta meg a beszélgetést, és ezúttal Cassie biztosra vette, hogy eltört valami. – Ennyi volt, Bryan, most véged! Mennem kell, kérlek, küldd gyorsan a felmentő sereget!

Cassie-t egy kicsit bántotta ugyan a dolog, mégis lelkesen segítette a gyerekeknek becsomagolni. Annyira várták a különleges kalandot, hogy mindketten csak úgy ragyogtak az izgatottságtól. Cassie egyfolytában azon gondolkozott, hogy Emma most először tölti tőle távol az éjszakát.

Ellenőrizte, hogy elegendő tiszta ruha van-e náluk, eltették-e a fogkeféjüket, és biztosan tudják, hogyan kell viselkedniük a vendégségben. Még a macskát is magukkal vitték. Amikor Jared kíséretében elindultak az erdő felé, rádöbrent, hogy teljesen egyedül maradt. Így túl sok időm marad sötét dolgokon töprengeni és aggódni, gondolta nagyot sóhajtva.

Lement a fogadóba, ahol az elégedett vendégek remekül szórakoztak, majd süteményt és kávékat készített a szalonba, és a ház számlájára bort vitt a napsütötte

nagyteremben kártyázó társaságnak. Mivel látta, hogy nincs rá szükség, megterítette az asztalt a reggelihez, és bár jól tudta, hogy elegendő étel-ital lapul a kamra és a hűtőszekrény mélyén, a biztonság kedvéért még egyszer ellenőrzött mindent. A fogadó lassan híressé vált különleges vasárnapi reggelijéről.

Amikor végzett, kisétált a kertbe. Nem volt hozzászokva a tétlenséghez és ahhoz, hogy senkiről sem kell gondoskodnia. Gyakran ábrándozott arról, hogy mit tenne, ha lenne egy szabad estéje. Forró, illatos fürdőt venne, olvasgatna, majd megnézné a tévében a késő esti filmet.

Pontosan ezt fogja tenni! Persze csak az után, hogy bement a városba, és a saját szemével győződött meg arról, hogy Devin sértetlen. Felszaladt a lépcsőn, de amikor a szobába lépett, a sötét árnyék láttán rémületében felkiáltott. Valaki ült a verandán lévő hintában.

– Láttam, hogy sok a dolgod – mondta Devin –, úgyhogy arra gondoltam, megvárlak itt.

– Azt hittem, a városban kell maradnod – jegyezte meg Cassie, de a kezét továbbra is zakatoló szívére szorította.

– Ráparancsoltam Donnie-ra, hogy menjen be az irodába. Ez a legkevesebb, amit megtehet azok után, hogy egész délután a telefonon ültem – csóválta meg a fejét a férfi, és átnyújtott egy csokor tearózsát. – Hoztam neked virágot. Éppen a virágüzlet előtt hajtottam el, amikor eszembe jutott, hogy még sohasem hoztam neked ajándékot. Tudom, hogy szereted a rózsát...

– Csodálatos.

– Leülsz egy kicsit mellém?

– Igen – mosolyodott el a nő, és amikor letelepedett, úgy tartotta a kezében a csokrot, mintha egy törékeny kisbaba lenne. – Csodálatos – mondta újra. – Vízbe kellene tennem...

– Kibírja még néhány percig – mondta Devin. Látta, hogy valami nincs rendben, így gyengéden megfogta Cassie állát és felemelte a fejét. – Mi a baj?

– Semmi. Annyira aggódtam – bukott ki belőle a vallomás. – Nem mozdulhattam el innen, és egyfolytában arra vártam, hogy felhívsz. Miért nem telefonáltál? Ne haragudj! – tette hozzá bocsánatkérően. – Nem kellene ezzel nyaggatnom.

Íme az egyik seb, amely soha nem múlik el, gondolta a férfi, és amikor Cassie le akarta sütni a szemét, határozottan megfogta az állát.

– Ne kérj bocsánatot! Egyébként többször is hívtalak, de mindig foglalt volt a

vonal.

– Rengetegen telefonáltak. Többtucatnyi különböző történetet hallottam...

– Az igazság valószínűleg a kevésbé izgalmas.

– A rablónak pisztolya volt, ugye? Tudtad, hogy fegyver van nála, mégis bementél a bankba.

– Csak a munkámat végeztem, Cass. A fickó nem jutott volna messzire, de ha ki is csúszik a kezem közül, a pénzeszsákban lévő tartályból vörös festék ömlik rá és a bankjegyekre – nyugtatta meg Devin a nőt, majd szélesen elmosolyodott. – Valójában sajnálom, hogy ez kimaradt a buliból. Izgalmas kis cirkuszi előadás kerekedhetett volna belőle, de nem várhattam meg, mert attól tartottam, hogy a végén még megsebez valakit.

– Te is megsérülhettél volna.

– Ugyan már! Nem hallottad, hogy a lövedékek lepattannak a mellkasomról?

Cassie nevetés helyett a férfi vállába temette az arcát.

– Úgy örülök, hogy nem esett bajod. Örülök, hogy jól vagy, és örülök annak is, hogy eljöttél.

– Én pedig azért vagyok boldog, mert ennyire aggódtál miattam – suttogta Devin, és átkarolta a nő vállát, majd a lábával meglökte a hintát. – Már korábban jöttem volna, ha lehet.

– Tudom. Benne voltál a híradóban.

– Igen, hallottam róla.

– Nem láttad? – kapta fel a fejét meglepetten Cassie. – Tizenegykor újra leadják.

– Tisztában vagyok veled, hogy festek.

A nő alaposan szemügyre vette a vonzó, szeretetre méltó arcot.

– Kínosan érint ez az egész, ugye?

– Nem, ez nem igaz – vont a vállát Devin. – Talán... egy kicsit.

Nem csak hogy szeretetre méltó, gondolta Cassie, hanem egyenesen imádnivaló.

– Szörnyen büszke vagyok rád – mormolta, és a száját gyengéden a férfiéhoz érintette. – Tudod, felvettük az adást. Connor annyira izgatott volt, hogy majd kiugrott a bőréből. Megnézhetjük, ha akarod.

– Inkább kihagyom. Nem szeretném... Cassie egy csókkal fojtotta Devinbe a szót, s amikor a férfi szíve kihagyott egy ütemet, elégedetten adta át magát a hatalom különleges érzésének.

– Már háromszor megnéztem. Olyan vagy a felvételen, mint egy híres filmcsillag...

– Többször kellene kimozdulnod itthonról – felelte Devin, és érezte, hogy a tenyere izzadni kezd. Elhúzódott, és felállt a hintáról. Muszáj távolságot tartanod, MacKade, különben szokásod szerint elsieted a dolgot! – figyelmeztette magát. – Egyébként ez már többször is az eszembe jutott. Még soha nem mentünk el együtt sehová. Moziba vagy valahová...

– Tavasszal elvittél bennünket az állatkertbe, tavaly nyáron pedig az éves vásárba.

Vajon miért néz rá ilyen különös tekintettel Cassie? Soha nem látta még ilyennek. A szeméből boldogság vagy... vagy bujaság sugárzik felé... Jóságos ég!

– Kettőnkre gondoltam. Szeretek együtt lenni a gyerekekkel, de...

– Semmi szükség arra, hogy randevúzgassunk, Devin. Nekem tökéletesen jó így a kapcsolatunk, ahogy van.

– Nekem is – nyögte a férfi. Úgy tűnt, amint Cassie közelébe kerül, képtelen józanul gondolkodni. Ahogy ott ült mellette mosolyogva és magához szorította a virágcsokrot... – Ja, és hoztam egy rakás édességet. Pitét, kekszet és mindenféle süteményt. Az emberek elárasztottak vele.

– Hálásak neked – állt fel Cassie könnyedén. – Ki akarják mutatni a megbecsülésüket.

– Igen, az lehet, de soha nem bírnék megenni ennyi kaját. Adtam néhányat Donnie-nak, és arra gondoltam, hogy a gyerekek biztos... – Ahogy Cassie előrelépett, Devin hátrált néhány lépést. – Szóval, biztos kérnek majd belőle. Felfelé jövet nem láttam őket. Kicsit korán van még ahhoz, hogy szombat este ágyban legyenek, nem?

– Nincsenek itthon – válaszolta a nő, s magában hálát adott Jarednek, Savannahnak és a sorsnak. – A konyhóban töltik az éjszakát.

– Nincsenek itthon?

– Így van. Egyedül vagyunk.

Devin eleinte úgy tervezte, hogy egy ideig Cassie-vel marad, majd hazamegy. Nem akarta megkérdezni, hogy maradhat-e éjszakára, mert tudta, hogy nem lenne túl jó ötlet, hiszen a gyerekek általában a szomszéd szobában aludtak. Erre még egyikük sem állt készen.

Most azonban egyedül voltak, és az este még csak most kezdődött el. A vágy fájdalmasan hasított a testébe. Szokása szerint elfojtotta és könnyed mosolyt

erőltetett az arcára.

– Akkor menjünk el valahová!

– Nem akarok elmenni sehová – suttogta Cassie. – Le akarok veled feküdni.

Devin szava elakadt egy pillanatra. A kezét nagyon finoman a nő arcára csúsztatta.

– Kedvesem... nem várom el tőled, hogy lefeküdj velem, valahányszor találkozunk. Nem ez az egyedüli oka annak, hogy idejövök.

– Tudom – mormolta Cassie, és a férfi tenyerébe csókolt –, de szeretném, ha együtt lennénk ma este. Megyek, vízbe teszem a virágokat.

Ezzel sarkon fordult, és a sötét verandán hagyta tanácstalan, feltüzelt áldozatát. Devin álmatag arccal követte.

– Regan üzletében vásároltam – mutatta fel Cassie a zöld színű, 1930-as évekbeli vázát, majd vizet engedett bele. – Lassan megszokom, hogy mindig van egy kis megtakarított pénzem, és megengedhetem magamnak, hogy szép dolgokat vásároljak. Ráadásul most már nincs is büntudatom emiatt.

– Semmi miatt nem kell büntudatot érezned.

– Hát, azért van néhány dolog, amin nehezebben teszem túl magam – mosolyodott el a nő, és ügyesen, gyengéd mozdulatokkal elrendezte a rózsákat a vázában. – Te azonban nem tartozol ezek közé. Tudod, mit érzek, amikor veled vagyok? Amikor együtt vagyunk?

Devin hirtelen elgyengült, és kifutott a lábából az erő, ezért úgy gondolta, jobb, ha egyelőre nem szól egy szót sem.

– Megigézel és elbűvölsz. Különös dolgokat élek át veled, és olyan érzéseket ébresztesz a szívemben, amelyekről korábban nem is tudtam. Rövidesen betöltöm a huszonkilencet, és te vagy az egyetlen férfi, aki úgy ért hozzám, hogy nekem is jó legyen. Szeretném, ha újra megérintenél...Devin szívesen engedelmeskedett, de előtte gondoskodnia kellett arról, hogy kordában tartsa a mozdulatait és a vágyait. Ha nem Cassie-ről lett volna szó, azt hitte volna, hogy el akarják csábítani.

Mivel a férfi nem szólt egy szót sem, és egyetlen mozdulatot sem tett felé, a tapasztalatlan csábító azt hitte, hogy rosszul csinál valamit. Ezúttal nem ideges lett, hanem kétségek kezdtek gyötörni. Zavarában újra a virágoknak szentelte minden figyelmét.

– Persze, ha most nincs kedved... ha nem vágysz rám...

– Te jó ég! – csattant fel Devin, mire Cassie rémülten felkapta a fejét. A férfi az ijedt tekintet láttán lenyelte, ami még kikíváncozott belőle. – Menjünk, autózzunk

egyed! Enyhe idő van, és a hold is rövidesen az égre vándorol. Szeretnék veled sétálni...

Cassie biztos volt benne, hogy elkövetett valami ostobaságot, de egyelőre fogalma sem volt arról, hogy mi lehet az. Csak azt tudta, hogy a teste gyengédségre vágyik, Deviné viszont nem. Csábítóként egyértelműen megbukott, gondolta elkeseredve, hiszen csak szánalmas kezdő.

– Rendben, ha ezt szeretnéd...

Devin felismerte a nő hangjából áradó erőltetett vidámságot. Inkább elvágta volna a saját torkát, minthogy szomorúságot okozzon Cassie-nek.

– Nézd, nem arról van szó, hogy nem akarok veled szeretkezni. Kívánlak, de én... Talán mégis hatással voltak rám a ma délelőtti történetek. Muszáj egyenesbe jönnöm magammal, mielőtt... A lényeg, hogy most nem mehetek a közeledbe – tette még hozzá ingerült, éles hangon.

– De hát miért nem?

– Mert a kelleténél valamivel jobban kívánlak, és ezen egyáltalán nem segít, ha így nézel rám. Nem lennék képes... A végén még fájdalmat okoznék.

– Haragszol rám?

– Nem – mennydörögte Devin, majd sarkon fordult, és fel-alá kezdett járkálni a nappaliban. Az ezután következő durva káromkodás egyértelműen arra utalt, hogy a férfi rendkívül feldúlt. – Ha dühös leszek rád, azt észreveszed. Teljesen kikészítesz. Nézz magadra, ahogy ott állsz és figyelsz azzal a hatalmas, gyönyörű szemekkel. Még lélegezni sem bírok, amikor így nézel rám. Régen legalább képes voltam uralkodni magamon – sziszegte vádlón. – Ennek azonban vége. Amióta együtt voltunk, teljes roncs vagyok. Menjünk el innen, mielőtt élve felfallak!

– Nem megyünk sehová! – jelentette ki Cassie olyan határozott, higgadt hangon, amellyel mindkettejüket meglepte.

– Éppen most figyelmeztettelek, hogy...

– Igen, tudom jól, hogy mire akarsz figyelmeztetni. Azt hiszed, hogy törékeny vagyok, akár egy nádszál, és képtelen vagyok megbirkózni ezzel az egésszel... és veled. Nos, elárulom, hogy tévedsz.

– Fogalmad sincs róla, hogy mire vagyok képes.

– Lehet, hogy igazad van. De talán egyszerűen csak arról van szó, hogy nem is akarsz nekem lehetőséget adni.

Cassie hirtelen erősnek és eltökéltnak érezte magát.

– Valahányszor szeretkeztünk, mindig csak rám figyelsz.

– Ez nevetséges. Természetesen mindkettőnkre figyelek...

– Ez nem igaz – közölte ellentmondást nem tűrő hangon a nő. Milyen erős, gondolta ámulva. Határozott arc, kifejező tekintet és erős kéz. Nem csak egy szépfiú valamelyik magazinból vagy hófehér lovon érkező lovag az álmaiból. Egy tökéletes férfi, akinek vágyai vannak. – Mindig türelmes és óvatos voltál velem. Eddig soha senki nem törődött az érzéseimmel.

– Tudom – felelte Devin, s mivel továbbra is gyengéd akart maradni, finoman végigsimított az aranyló fürtökön. – Többé nem kell aggódnod.

– Ne beszélj úgy velem, mint egy gyerekkel – kérte Cassie, s merészen két kezébe fogta a férfi vonzó, jól ismert arcát. – Igenis visszafogtad magad. Mindig ezt tetted. Annyira elvakított azonban a rengeteg ismeretlen érzés, hogy nem vettem észre.

– Gyengédségre van szükséged.

– Ne mondd meg nekem, hogy mire van szükségem! – csattant fel a nő villámló tekintettel. – Egész életemben csak engedelmeskedtem, és a gyengédség mellett örülnék némi bizalomnak és megbecsülésnek is. Azt akarom, hogy igazi nőként bánj velem! Normális, hétköznapi nőként.

Devin a tőle telhető legnagyobb óvatossággal Cassie csuklójára kulcsolta az ujjait.

– A helyedben nem mondanék ilyeneket! – suttozta, és a nő homlokára szorította az ajkát. A finom mozdulat feldühítette Cassie-t.

– Csókolj már meg végre, ahogy kell! – dobbantott a lábával ingerülten, és a száját Devinére forrasztotta. Érezte, ahogy az izmos test megrándul, aztán átforrósodik, s végül küzd a rátörő vágy ellen. – Mutasd meg milyen! – lehelte Cassie. – Tudni akarom, milyen vagy, amikor megfeledkezel magadról és elragad a hév...!

Devin kétségbeesetten felnyögött, és birtokba vette a felkínált ajkat. Cassie vére vadul száguldott az ereiben, és eszébe jutott, hogy hasonló érzések kavarogtak benne, amikor a férfi először csókolta meg. Akkor látta utoljára, milyen is az elsőprő erejű szenvedély. Most újra átélhette mindezt. A különös, nyugtalanító, ugyanakkor erőt adó vágy villámként csapott le rá. Amikor a férfi el akart húzódni, szorosan átölelte, hogy visszatartsa.

– A fenébe, Cassie!

– Még! – mormolta halkán, és ahogy magához rántotta Devin fejét, maga is

meglepődött, milyen erő lakozik benne. – Csókolj meg újra! – kérte, miközben tekintetét egy pillanatra sem vette le a zöld szempárról. A keze a széles mellkasra siklott, és érezte a férfi vad szívverését, önuralma rideg bilincset. – Mutasd meg, milyen! Egész életemben arra vártam, hogy megtudjam. Szeretkezz velem! Ma este feledkezz meg a gyengédségről! Csak tegyél magadévá, Devin! Ezt akarom...

A férfi remegő, merev ujjai durván megragadták a szőke hajkoronát, és ahogy hátrarántotta Cassie fejét, azonnal birtokba vette a száját, hogy felszítsa a vágyát. Egyelőre nem hagyta, hogy elragadja a szenvedély, mert arra számított, hogy a nő tiltakozni fog. Megfogadta, hogy azonnal abbahagyja, amint észreveszi, hogy Cassie megrémült vagy valami nem tetszik neki. Ahogy azonban az ismerős íz szétáradt a szájában, sejtette, hogy az ígéretét nem lesz képes betartani. Elegendő volt, ha egy pillantást vetett az arany tincsekre, a felhős tekintetre és a rózsaszírom bársonyosságát idéző bőrre.

– Cassie...

– Ne hagyd abba! Tudni akarom... – suttogta a nő aléltan, és az új élményektől mámorosan. A szenvedély heve magával ragadta, a félelem érzése szertefoszlott. – Mutasd meg milyen...!

Devin esküdni mert volna, hogy hallotta, amint pattanásig feszült idegei elszakadnak, és törekeny önuralma darabjaira hullik. A vadság primitív, szinte durva erővel tört ki belőle, és elsöpörte az éveken át türelmesen felépített gátat. Mielőbb meg akarta ízlelni Cassie bőrét, így egyetlen hirtelen mozdulattal szétnyitotta a blúzát. A gombok a levegőbe repültek, és az anyag elszakadt a varrás mentén. A reccsenő hang más esetben biztosan magához térítette volna, de a nő kéjesen felnyögött, és még közelebb húzódott hozzá. Ösztönösen tudta, hogy a testén átfutó remegést nem a félelem, hanem a vágy okozza.

– Nem bírom... tovább...

– Senki nem kényszerít rá – felelte Cassie, és beleborzongott, ahogy a férfi karja erős pántként átkarolta. Ahogy felemelte a földről, szétáradt benne a belőle áradó forrás. – Érints meg! – zihálta, és hófehér kezét a sötét tincsek közé rejtette. Meglepődve érezte, amint elönti a mohó vágy. – Megőrülök, ha nem érsz hozzám!

Miközben Devin botladozva igyekezett eljutni a hálósobáig, a szája ide-oda siklott a nő arcán, nyakán és vállán. Cassie a férfi dereka köré fonta karcsú lábát, s a mozdulat újabb lánglavinát indított el mindkettejükben. Az ajtóhoz érve a hatalmas test szinte odaszögezte a falhoz, és a férfi kétségbeesett ajka viharvert blúzán át csókolta, harapdálta a mellét. Cassie hátravetette a fejét, hogy még jobban

kiélvezhesse az édes kint.

– Még... – El sem hitte, hogy a könnyörgés az ő szájából hangzott el, és mindkettejükből ugyanazt a gyötrőn sóvárgó érzést váltotta ki. Nyöszörögve megragadta a blúzáét, és letépte magáról, hogy a férfi hozzáférhessen a melléhez. Ahogy Devin a foga közé vette a bimbóját, a kielégülés vad sikolya szakadt fel belőle. Egy röpké másodpercig úgy érezte magát, mint egy molylepke, amely a gyűjtő hálójába gabalyodva, tehetetlenül remegve várja a végzetét, majd kiszabadulva új életre kap.

Mint az esztelenül páرزó állatok, úgy zuhantak a padlóra.

Cassie az inget próbálta letépni a férfiról, Devin pedig a nő nadrágját cibálta. Képtelenség lett volna megszólalni, így egyikük sem kereste a szavakat. Vadul hemperegtek a szűk kis előszobában, s közben egy pillanatra sem vették le egymásról a kezüket. A csendet kéjes nyögések és zihálás verte fel. A gyengéd mormolás és a halk sóhajok a semmibe veszttek, s átadták helyüket a bennszakadt lélegzetnek és a fülükben doboló szívverésüknek.

Devin végre velejéig kiélvezhette az éveken át elfojtott, eltítkolt sötét szenvedélyt. Durván megragadta Cassie csípőjét, felemelte, majd darabokra szaggatta egyszerű pamut fehérneműjét. Sóvárgó ajka nyomán a nőből vad sikoly szakadt fel.

Cassie teste megvonaglott, majd kecses ívbe hajlott és reszketeg hidat alkotott, ahogy egyre közelebb akart nyomulni az öröm forrásához. A férfi könnyörtelenül, fáradhatatlanul hajszolta a gyönyör felé.

– Még... – hangzott fel ezúttal Devin kérése, és az ő nyögése törte meg a csendet, ahogy Cassie körmei végigszántottak a hátán, és a bőrébe vájva apró kis félholdakat alkottak. Amikor a keze körülölelte férfiasságát, a tekintete elhomályosult, és üstdobként pergő szíve kihagyott egy ütemet.

Cassie vadul hánykolódott alatta. A szeme sötéten csillogott, és elvakította a kék, amikor Devin újra megcsókolta. Inkább a mohóság, mint az önuralom vezérelte, de megpróbálta minél hosszabbra nyújtani az aktust. Újra könnyedén végigsiklott a csodás testen, s közben addig kóstolgatta, simogatta, becézte, amíg mindketten szinte eszüket veszítették a szenvedély hevében.

Amikor már nem bírta tovább, kissé felemelkedett és a hívogató lángokba hatolt. Semmi más nem létezett számára, csak a lüktető, mardosó, erőszakos vágy, hogy mélyre, egyre mélyebbre nyomuljon, s ebben Cassie is a segítségére volt. Az agyára bíbor köd borult, s ahogy a forró, izgató nedvesség körülölelte, a semmihez sem hasonlítható, bódító érzés nyomán egyszerre szárnyaltak a kielégülés felé.

Cassie képtelen volt uralkodni magán, pedig megfogadta, hogy a férfi kedvéért erős lesz. Honnan tudhatta volna, hogy Devin szenvedélye ilyen elsőprő erejű, és hogy benne is ugyanez a vágy munkál? Fogalma sem volt róla, amíg fel nem tárult a gyönyörök kertjének kapuja, és együtt be nem léptek rajta. Túl magasra szárnyalt ahhoz, hogy könnyedén visszataláljon a földre. A keze lecsúszott a férfi verejtékben fürdő bőréről, és nagyot koppanva a padlóra hullott. Elgyengülve, készségesen adta át magát a féktelen szenvedély és Devin utolsó ostromának.

A bámulatba ejtően szép, izmos test megremegett, majd mozdulatlaná dermedt. A férfi hátravetette a fejét, az arca eltorzult a mámortól, és Cassie csodálattal figyelte, ahogy esztét veszítve aláhullik a kielégülés mély katlanjába. Amikor feltartóztathatatlanul reszketve a nevét kiáltotta, boldogságában sírva fakadt.

Ahogy Devin kimerült teste lehanyatlott, azonnal megérezte a vállára hulló könnyeket. Legszívesebben azonnal elhúzódott volna, de Cassie féltőn átölelte.

– Ne! Kérlek, ne mozdulj!

– Ne haragudj! – nyögte kétségbeesetten. Nem jutott eszébe semmi, amivel jóvátehetné volna bűnét, és nem talált szavakat magára sem a szörnyűség miatt, amit tett. – Fájdalmat okoztam. Megígértem, hogy nem bántalak...

– Tudod, mit tettél? – kérdezte a nő mosolyogva, de a férfi nem láthatta az arcát. Egyre csak az járt a fejében, hogy elvesztette az önuralmát, és kegyetlenül bánt azzal, aki a legdrágább számára. – Megfeledkeztél magadról.

– Megfeledkeztem magamról? – vont a szemöldökét értetlenül, s amikor a kezére támaszkodva el akart húzódni, Cassie ismét megakadályozta.

– Igen, megfeledkeztél az óvatosságról, az aggodalmaidról és mindenről. Fogalmam sem volt róla, hogy képes vagyok ilyesmire. Ettől annyira... annyira erősnek érzem magam – sóhajtott fel hosszan, elégedetten.

– Erősnek?

Devin toroka csontszáraz volt. Fel akarta emelni Cassie-t a földről... Jóságos ég, a földön szeretkezett vele. Ágyba akarta dugni, hogy gyengéden kiengesztelje. Az, amit mondott, és a különös hangsúly azonban megzavarta.

– Igen, magabiztosnak és vonzónak – válaszolta a nő mosolyogva, és lustán a magasba emelte a karját, hogy hosszan kinyújtóztassa elgémberedett tagjait. – Soha életemben nem éreztem még magam erősnek. Be kell vallanom, hogy nagyon tetszik. Ó, de még mennyire, hogy tetszik – mondta elégedetten, és a szemét lehunyva mélyet sóhajtott.

Devin így pillantotta meg először, amikor felemelte a fejét. Egy olyan nő elégedett mosolyát és lángolását láthatta, aki éppen most találta meg egy veszélyes és izgalmas rejtély kulcsát. A vére újra forrni kezdett. Cassie úgy festett, mint egy... egy győzedelmes amazon. Valójában ki is igazta le a másikat?

– Élvezted? – kérdezte Devin még mindig döbbsen arccal.

– Aha... Újra át akarom élni ezt a csodás élményt. Újra meg újra. Becézgetésre és gyengédségre is vágyom. Mindent ki akarok próbálni. Elfelejtettem veled az aggodalmadat – hadarta összefüggéstelenül, s amikor kinyitotta a szemét és meglátta a férfi elveszett tekintetét, vidáman felnevetett. – Elcsábítottalak. Így volt, ugye?

– Egyszerűen megsemmisítetted. Még a ruhádat is elszakítottam...

– Tudom. Rettentően izgalmas volt. Megtennéd újra?

– Én... Devin megrázta a fejét, de amikor az továbbra sem tisztult ki, feladta a harcot, és elmerült a szürke szempár tüzében.

– Bármikor.

– És... én is letéphetem rólad a tiédet?

A szavak egyszerűen nem jöttek a szájára és a torkából rekedt hang tört elő. Megköszörülte a torkát, és erőt vett magán.

– Jobb, ha felkelünk a földről.

– Ne, jó itt. Boldoggá tesz a tudat, hogy az előszobában szeretkeztél velem, mert képtelen voltál várni, annyira kívántál – suttogta Cassie, miközben egy sötét hajfürttel játszadozott, amely nedvesen hullott a férfi homlokába. – Szeretem, ha így nézel rám. Valószínűleg nem helyes, de nem érdekel... Különös borzongás fut végig rajtam, amikor eszembe jut, hogy éveken át vágytál rám. Figyeltél és kívántál. Mint most...

– Részemről ez nem volt ilyen élvezetes.

Cassie ajkán ravasz, mindentudó mosoly jelent meg, amelynek láttán Devinben ismét felébredt a szenvedély.

– Valóban?

– Na jó, egy kicsit – vont a vállát a férfi. Az agya még mindig tompa volt. Ez az egyetlen részem, amely teljesen érzéketlenné vált, gondolta rosszállóan. – Néha élveztem...

Cassie összeszorította a száját, és a nyelvét végigfuttatta a felsőajkán.

– Még mindig érzem a bőröd ízét. – Istenem...

Ahogy Devin lassan mozogni kezdett, a nő testét gyors, édes remegés rázta meg.

– Újra megtettem.

– Tessék?

– Ismét elcsábítalak.

– Úgy tűnik, igen – sóhajtott fel a férfi.

Cassie teljes ízében nőnek érezte magát. Hétköznapi, talpraesett, erős nőnek, akit egy kivételes férfi szeret.

– Mondd, hogy szeretsz, Devin! Miközben összeolvadunk, és tudom, hogy kívánsz, mondd, hogy szeretsz!

A férfi képtelen volt uralkodni magán. Újra mélyen Cassie legrejtettebb titkáig hatolt, s ahogy a testük együtt mozgott a szerelem dallamára, ismét kimondta a varázsszót.

– Szeretlek – mormolta, miközben a selymes fürtökbe temette az arcát. Cassie valahogyan átvette tőle az irányítást, s nem tehetett mást, mint hogy az árra bízta magát. – Mindennél jobban...

A nő megpróbálta egyszerre magába szívni a rengeteg új élményt: a szerelmet, a szenvedélyt és a kettejükől áradó erőt, majd átadta magát a gyors, kétségbeesett iramnak, amely a kielégülés felé vitte. Amikor érezte, hogy rövidesen együtt hullanak majd a mély szakadékba, és tudta, hogy mindketten védtelenek, a férfi füléhez hajolt.

– Szeretlek. Azt hiszem, mindig is szerettelek.

Amikor Devin végre képes volt szóhoz jutni, felemelte Cassie-t a földről és az ölébe vette.

– Fogalmad sincs róla, milyen régóta vágytam már arra, hogy ezt halljam.

– Komolyan gondolom. Máskülönben soha nem mondtam volna ilyesmit.

– Tudom – bólintott a férfi. A vallomás elgyengítette és lerombolta az évek során gondosan felépített védelmi rendszerét. – Felborítottad a tökéletes tervet, Cass.

– Ezt nem értem.

– Nos, remekül kitaláltam, hogy a számításaim szerint karácsonyra belém szeretsz, aztán szépen, nyugodtan éldegélünk, majd addig rágom a füledet, amíg tavasszal igent nem mondasz a házassági ajánlatomra.

– Ne beszéljünk házasságról, Devin! Még ne! Most ne...!

Devin megfogta a nő állát, és maga felé fordította a fejét.

– Meddig várjak?

– Nem tudom – hangzott a bizonytalan válasz, s a nyugtalanság újra visszatért Cassie tekintetébe. – A házasság nem ad választ mindenre.

– Szerintem nekünk tökéletesen megfelelne – mondta a férfi, s már éppen fel akarta hozni a gyerekeket, de aztán meggondolta magát, és úgy döntött, nem lenne igazságos felhasználni őket a saját céljai eléréséhez. – Boldoggá tennélek.

– Igen, tudom – suttogta Cassie, és szorosan Devinhez bújt. – Egyelőre azonban elégedett vagyok azzal, ami kettőnk között van. Soha nem gondoltam volna, hogy eljutok idáig, úgyhogy adj még egy kis időt.

– Rendben, de ne vároztass sokáig! – mormolta a férfi, és beszívta a nő hajának bódító illatát. – Támadt egy klassz ötletem. Mi lenne, ha hoznánk egy kis bort és néhány süteményt, aztán leterítenénk az ágytakarót és csapnánk egy jó bulit?

– Remekül hangzik – mosolyodott el vidáman Cassie, majd felállt. – Megyek, hozok néhány tányért – ajánlotta, de amikor a nadrágjáért nyúlt, Devin ujjai a csuklójára fonódtak.

– Nem hiszem, hogy erre szükséged lesz – suttogta, miközben a tekintete elsötétült és sokat sejtetően elmosolyodott.

Cassie felnevetett.

– Csak nem gondolod, hogy anyaszült meztelenül fogom neked felszolgálni a pitét? – kérdezte, majd a mosoly lassan eltűnt az arcáról, és a szívverése felgyorsult.

– Vagy mégis?

– Meglátjuk.

11.

Mi lehetett volna tökéletesebb hír két tízéves fiú számára, mint hogy véget ért az iskola? A fogadó és Bryan családjának kunyhója között meghúzódó kísértetjárta erdő mágnesként vonzotta őket. Naphosszat csak szellemeket hajkurásztak, az ágyúk dörgését hallgatták vagy a szederbokrokban és a földben kutattak a háború esetleges kézzelfogható nyomai után, hiszen több mint száz év elteltével is gyakran kerültek elő régi lövedékek.

Connornak igazi gyűjteménye volt belőlük, amelyet Bryan nagyon irigyelt. Zömök kis golyók, amelyek úgy festettek, mintha agyagból készültek volna, egy régi rézgomb, amely túlélte a hozzá tartozó zubbonyt, és ami a legjobban tetszett neki, egy kengyelről leszakadt fém háromszög, amelyre Cassie talált rá kertészkedés közben a fogadó kertjében.

A fiúk eldöntötték magukban, hogy bizonyára egy északi tábornoké és engedelmes kancájáé volt.

Connor olyan várakozással tekintett a nyári szünidőre, mint még soha. Az előző év rengeteg izgalommal járt, hiszen akkor költöztek be az új lakásukba, s néha még mindig tartott tőle, hogy egyszer csak felébred a szép álomból. Lassan azonban kezdte elhinni, hogy a hosszú, forró napokat a legjobb barátja társaságában töltheti, és olyan otthonban térhet nyugovóra, ahol senki nem botladozik be a szobába részegen, az öklével hadonászva.

Ennek ellenére még mindig árgus szemmel figyelte az édesanyját. A tekintete már nem volt olyan nyugtalan és sokkal többet nevetett, mint életében bármikor. Tetszett neki, ahogy a lakásuk megtelt gyönyörű dolgokkal, és különösen elnyerték a tetszését a szobákba tett virágcsokrok meg a sápadtzöld váza, melyet Cassie Regan üzletében vásárolt. Természetesen erről senkinek sem szólt, mivel tudta, hogy kínos lenne a barátai előtt, ha olyan cikis dolgokról áradozna, mint egy üvegváza és a virágok.

Bryannel azonban teljesen más volt a helyzet. Legjobb barátként még azt sem bánta, ha Emma néha rájuk akaszkodott, és követte őket mindenhová. Szívesen hallgatta Connor történeteit és tudott titkot tartani. Bryan a testvére volt. A vértestvére. Az erődben megtartott komoly szertartás során megszárták az ujjukat, és a vérük keveredésével pecsételték meg a különleges köteléket.

A könyvektől és az osztálytermektől távol töltött szabadság első napjaiban egyfolytában abban a kunyhó közelében lévő, fára épült házikóban játszottak, melyet Jared készített az erdő szélén. Néha a fogadó udvarán gyakorolták a

baseballt, vagy átvágtak a rengetegen, hogy meglátogassák a nagybátyjukat. Ahogy Bryan mondta, Shane nagyon király fazon volt, és soha nem bánta, ha a kutyákkal és a kölykeik-vel akartak kergetőzni, vagy a hatalmas régi csűr szénapadlásán hancúroztak.

Az erdőt azonban majdnem minden nap felkeresték, és végre sikerült engedélyt szerezniük ahhoz, hogy odakint táborozhassanak a kísértetjárta rengeteg mélyén.

Devintől kölcsönkaptak egy kissé viharvert sátrat, de Connor nem csak ezért volt neki hálás. Cassie eleinte aggódott, amiért egyedül vágnak neki a kalandnak, csak hogy Devin addig mesélt neki a gyermekkori emlékeiről, a korai tapasztalatszerzésről és a barátságról, amíg végül beadta a derekát. Connor tisztában volt azzal, hogy élete legfontosabb estjét MacKade seriffnek köszönheti.

Ahogy azt a férfi megmutatta nekik, gondosan tüzet raktak egy tisztáson, és apró köveket helyeztek köré, hogy virslit és pillecukorkát süssenek. Cassie adott nekik egy hatalmas üveg narancslevet, Devin azonban titokban a táskájukba tett egy hatos csomag szénsavas üdítőt, és a lelkükre kötötte, hogy az üres dobozokat reggel a többi szeméttel együtt vigyék egyenesen a farmra.

A hálósájkukat kiterítették a sátorban, majd letelepedtek, hogy a magasra kúszó sárgás hold fényében hallgassák a baglyok huhogását. A barátságosan lobogó tűz ropogása és a sült virsli átható illata betöltötte az éjszakát. Connor már alig várta, hogy megkóstolhassa az édes, ragacsos pillecukrot. Aznap este a mennyországban érezte magát.

– Eszméletlen jó ez a hely!

– Ja, nagyon király – mormolta Bryan, és megnézte, hogy kedvére valóan feketére sült-e már a nyársára húzott virsli. – Minden estét így kellene eltöltenünk.

Connor tudta, hogy ha valamennyi estjük ilyen lenne, akkor hamar hozzászoknának, és a hangulat már nem lenne olyan különleges.

– Klassz itt. MacKade seriff mesélte, hogy ő és a testvérei állandóan itt sátoroztak az erdőben.

– Apa szeret erre sétálgatni – jegyezte meg Bryan. Szívesen mondta ki ezt a szót: apa. Megpróbálta minél gyakrabban használni anélkül, hogy nagy ügyet csinált volna belőle. – Anya is. Egyfolytában csókolóznak – tette még hozzá, majd cuppogó hangot hallatott, mire Connor nevetésben tört ki. – Halvány gőzöm sincs róla, hogy mi a fene olyan jó a csókolózásban. Én biztos öklendezni kezdenék, ha egy lány rám tapadna a szájával. Undorító!

– Hátborzongató. Főleg a nyelves rész.

Bryannek több sem kellett, úgy csinált, mintha ledugná az ujját a torkán, és rendkívül élethűen utánozta a hányás hangját. A végén mindketten hahotázva hemperegtek a földön.

– Shane folyton csókolózik valakivel – csóválta meg a fejét értetlenül Connor. – De most komolyan. Folyton! Hallottam, amikor az apukád azt mondta, hogy nála ez káros szenvedély.

Bryan egyetértően horkantott.

– Fura. Mármint hogy Shane mindent tud az állatokról, a gépekről meg ilyesmikről, ennek ellenére mégis szereti, ha csajok téblábolnak körülötte. A tekintete olyankor megváltozik. Mint Devinnek, amikor az anyukádra néz. Biztosan vannak olyan nők, akik leszívják a férfiak agyát. Vagy lézerkarddal elintézik.

– Mire gondolsz? – kérdezte hirtelen elkomorodva Connor.

– Tudod, szipp, leszívják, és a fickónak annyi – mutatta Bryan a kezét felemelve.

– Semmi ilyesmit nem láttam MacKade seriff és anya között.

– Jesszus, pedig a pasi rá van kattanva rendesen – csóválta meg a fejét a fiú. A virsli tökéletesen átsült. Bryan teljes figyelmét a széndarabkának: szentelte, majd óvatosan megfújta mielőtt beleharapott volna. – Gyakran vannak együtt, és virágot, meg mindenféle hülyeséget visz neki. Apa is ugyanezt csinálta, amikor anyának udvarolt. Amikor virágot vitt neki, a mami teljesen begőzölt tőle. Eszméletlen látványt nyújtott.

– Csak azért jön el hozzánk, mert vigyáz ránk – morogta Connor, de a szájában érzett édes íz megkeseredett. – Elvégre ő a seriff.

– Persze, hogy vigyáz rá – mondta Bryan, akit annyira lefoglalt a virsli, hogy nem vette észre a barátja szemébe költözött rémületet. – Lehet, hogy pont így esett bele. Hallottam, amikor anya és apa egyik este róluk beszélgettek, és anya azt mondta, hogy fura dolog látni, amint a csúnya rossz seriff – így szokta hívni – bociszemeket mereszt Cassie-re. Bociszemeket mereszt – ismételte meg Bryan, és egy pillanatra eltöprengett a különös kifejezésen. – Hé, ha összeházasodnak, nem csak vértestvérek, hanem unokatestvérek is leszünk.

– Anya nem megy hozzá senkihez! – csattant fel Connor olyan váratlanul és hangosan, hogy Bryan majdnem elejtette a vacsoráját.

– Nyugi...

– Soha az életben nem megy többé férjhez! – pattant fel ökölbe szorított kézzel a

fiú. – Tévedsz. Csak kitaláltad az egészet.

– Ez nem igaz. Mi bajod van?

– Azért jár hozzánk, mert ő a seriff, és nem akarja, hogy bajunk essen. Ennyi az egész. Azonnal vond vissza, amit mondtál!

Bryan talán meg is tette volna, de a Connor szemében lángoló tűz őt is harcra sarkallta.

– Térj már magadhoz! Bárki láthatja, hogy Devin odavan az anyukáért.

Connor úgy tapadt Bryanre, akár egy pióca. Ledöntötte a földre, és egy ideig ide-oda hemperegtek a homokban. A meglepetés ereje és az ijedség miatt ő sújtott le először. Az ökle ellenfele bordáit érte, de arról megfeledkezett, hogy míg neki ez volt az első komoly verekedése, Bryan már veteránnak számított.

Rövid huzavona után már a földön feküdt, és a barátja lihegve hajolt fölé. Mindketten piszkosak voltak, az arcukon horzsolások éktelenkedtek, és zihálva kapkodták a levegőt. Bryan gondolkodás nélkül behúzott egyet Connornak, s közben úgy vicsorgott, mint egy megvadult farkaskölyök.

– Feladod?

– Soha! – nyögte Connor, majd előrelendítette az öklét. Az ütés célba talált, és Bryan a földre zuhant. Miközben a tüskebokban hemperegtek, szitkokat és fenyegetéseket zúdítottak egymás nyakába. Bryan egy idő után újra Connor fölé kerekedett, s már éppen ütésre lendítette a karját, amikor hirtelen mozdulatlaná dermedt. Esküdni mert volna, hogy hallott valamit. Valamit, ami leginkább egy haldokló hörgésére hasonlított, vagy legalábbis nem eviláginak tűnt.

– Hallottad?

– Aha – nyögte Connor, de egy pillanatra sem engedte el Bryan szakadt pólóját. Rémült tekintete azonban ide-oda vándorolt. – Olyan volt, mintha nem is igazi hang lenne, hanem inkább...

– Kísérteteké – fejezte be a mondatot Bryan. – Jesszusom, Con, itt vannak! A két káplár visszatért!

Connor mozdulni sem mert. A hang elhalt, s csak a baglyok huhogása és az avarban kutakodó apró állatok neszezése verte fel a csendet. Hirtelen megértette. Erről szólt tehát a háború. Idegen idegen ellen, testvér testvér ellen. Harc. Gyilkolás. Halál.

Szégyellte magát, mivel Bryan a testvére volt, és ő kezét emelt rá. Ugyanúgy, gondolta, miközben könnyek gyűltek a szemében, mint ahogy Joe Dolin rá és az

édesanyjára.

– Sajnálom – suttogta, de még akkor is képtelen volt gátat vetni a sírásnak, amikor Bryan döbbsen meredt rá. – Ne haragudj!

– Hé, minden oké. Jól verekedtél – paskolta meg a fiú esetenül Connor vállát, mielőtt feltápáskodott. Gondosan leverte magáról a száraz leveleket, majd kihúzta a tüskéket a ruhájából és a bőréből. – Egyedül a védekezéseden kell javítani egy kicsit.

– Nem akarok verekedni. Gyűlölöm az erőszakot – mormolta keserűen Connor, miközben felült és a térdét felhúzza összegömbölyödött.

Bryan egy ideig azon töpregett, hogy mit mondhatna.

– Öregem, szörnyen festünk. Ki kell találnod valami jó történetet arra, hogy miért vagyunk tele kék-zöld foltokkal és miért van elszakadva a ruhánk. Talán beadhatnánk azt a mesét, hogy vad kutyák támadtak ránk.

– Hülyeség. Senki sem hinne nekünk.

– Akkor találj ki valamit, Con! – hízelgett Bryan. – Te vagy a történetek nagymestere.

Connor felsóhajtott, de a fejét továbbra is a térdén nyugtatta. Nem akart hazudni. Legalább annyira gyűlölte a hazugságot, mint a verekedést. Viszont attól is rettegett, hogy csalódottságot lásson az édesanyja arcán.

– Mondjuk azt, hogy a baseball-labda beesett a szederbokorba, és mire kiszedtük, összevissza karcoltak bennünket a tüskék.

Milyen egyszerű, gondolta Bryan. Néha az egyszerűség a legcélravezetőbb megoldás.

– Na és a szád? Rövidesen nagyon feldagad.

– Keresgélés közben elestem.

Bryan piszkos farmerjába törölte a kezét.

– Fáj? Rátehetnéd az egyik üdítős dobozt.

– Jól vagyok.

– Nézd, Con, nem akartalak megsérteni azzal, amit mondtam. Mármint nincs semmi bajom az anyukáddal. Jó fej. Ha tudnám, hogy valaki az anyukámat szidja, kiverném belőle a lelket is.

– Felejtsd el! Tudom, hogy nem akartál megsérteni.

– Akkor meg miért estél nekem, mint egy vadember?

Connor kissé megnyugodva a térdére támasztotta az állát.

– Azt hittem, hogy MacKade seriff azért jár hozzánk, mert kedvel engem.

– Ez így is van.

– Anya miatt jön. Biztos csókolóztak, vagy... mást is csináltak. Tudsz róla?

Bryan vállat vont.

– Hát, mivel odavan érte...

– Eddig minden rendben volt. A dolgok megváltoztak, és az életünk végre jó lett. Új lakásba költöztünk, anya boldog, ő pedig a börtönben ül. Most azonban mindennek vége. Ha anya hozzámegy a seriffhez, tönkreteszi az egészet.

– Miért? Devinnel nincs semmi gond.

– Soha többé nem akarok apát! – suttogta Con villámló tekintettel, és maszatos, könnyáztatta arcán ádáz kifejezés jelent meg. – Idővel majd átveszi az irányítást és minden olyan lesz, mint régen. Inni kezd, kiabál és verekszik...

– Kizárt.

– Ez szokott történni – csattant fel vadul Connor. – Parancsolgatni kezd, és azt kell majd tennünk, amit ő akar. Bántani fogja anyát, és ő újra állandóan sírni fog.

Egy pillanatra felvillant előtte a kép, ahogy Devin esküt tesz az erdőben, és felé nyújtja a kezét, de gyorsan elhessegette.

– Az apák mindig ezt csinálják.

– Az enyém nem – jelentette ki Bryan meggyőződéssel. – Soha nem bántaná anyát. Kiabál, de a mami ugyanazt teszi. Előfordul, hogy ő kezdi. Szerintem ez király.

– Még nem bántotta, mert az anyukád nem dühítette fel eléggé.

– Néha kiakasztja apát. Egyszer olyan mérges lett, hogy azt hittem, füst jön ki a fülén, mint a rajzfilmfiguráknak. Felkapta anyát, és a vállára dobta.

– Látod!

Bryan megcsóválta a fejét.

– De nem bántotta. Egy ideig a fűvön birkóztak és anya kiabált meg szitkozódott. Aztán nevetni kezdtek és csókolózni – húzta el a száját a fiú. – Öregem, tök ciki volt.

– Ha tényleg dühös lett volna...

– Most mondom, hogy az volt. Olyankor az arca és a tekintete keménnyé válik. Teljesen berágott.

– Megijedtél tőle?

– Dehogy – vágta rá Bryan, de aztán vállat vont. – Hát, egy kicsit rémisztő, amikor kiakasztom valamivel, és így néz rám. De egyáltalán nem azért, mert attól félek, hogy megver a szíjával vagy ilyesmi – sóhajtott fel a gyerek, majd közelebb húzódott Connorhoz, hogy átölelhesse a vállát. – Figyelj rám, Con! Devin nem olyan, mint Joe Dolin.

– De verekedős.

– Igen, csak hogy a lányokat és a gyerekeket nem bántja.

– Mi a különbség?

Connor volt a legokosabb ember, akit ismert, néha mégis olyan lassan fogta fel a nyilvánvaló dolgokat.

– Éppen most ruháztál meg, ugye? Ha haza megy, Emmát is elnászpángolod?

– Természetesen nem. Soha nem tudnám... – A hangja elakadt, és gondterhelten meredt maga elé. – Talán tényleg van különbség. Majd gondolkozom rajta.

– Király – jelentette ki Bryan, miközben sajtó bordáját dörzsölgette. – Nyissunk ki egy üdítőt, és találj ki valami ütős kísértethistóriát. De hátborzongató legyen ám!

Devin korán kelt, hogy megetesse a disznókat, így azonnal észrevette a két fiút, amikor kezükben az éjszakai felszerelésükkel és a szemeteszsákkal kiléptek az erdőből. Üdvözlésképpen intett nekik, de ahogy meglátta szakadt ruhájukat és az arcukon éktelenkedő zúzódásokat, kérdően felvonta a szemöldökét.

– Látom, jól szórakoztatok. Medvék támadtak rátok?

Bryan felnevetett és vidáman lehajolt, hogy megsimogassa a lelkesen csaholó Fredet és Ethelt.

– Nem, farkasok.

– Aha, értem – vigyorodott el Devin, majd szemügyre vette Connor feldagadt ajkát. – Úgy tűnik, kemény csata volt – nyúlt a gyerek álla felé, de az hirtelen mozdulattal elrántotta a fejét.

– A baseball-labda bekeveredett a szederbokorba – mondta a fiú egykedvűen. – Belegabalyodtunk az ágakba, és elestem.

– Az anyukáitok bizonyára beveszik ezt a történetet – vont a vállát Devin, majd Bryanhez fordult. – Az apukád azonban valószínűleg nem. De nyugi, nem fog érte haragudni. Egyébként milyen volt? – kérdezte, miközben a mohón sivítőző disznók etetőjébe öntötte a vödörnyi takarmányt.

– Klassz! – válaszolta Bryan, majd felkapaszkodott a kerítés alsó fokára, hogy megnézze a malacokat. – Virslit és pillecukrot sütöttünk, meg kísértethistóriákat

meséltünk. Még hallottuk is a szellemeket...

– Ezek szerint nem unatkoztatok.

– Köszönjük a sátrat – mormolta Connor kimérten.

– Nincs mit. Mi lenne, ha nálatok maradna? Valószínűleg hamarabb fogjátok használni, mint én.

– Nekem nem kell – csattant fel Connor olyan szokatlan udvariatlansággal, hogy Devin meglepetten kapta fel a fejét. – Nem kell semmi – tette még hozzá, majd a földre dobta a sátrat. – Hazamegyek.

Dacosan felszegte az állát, és egy ideig várt, hátha Devint előnti a harag és megmutatja, milyen is valójában, amikor mérges. A férfi azonban tanácstalanul fürkészte az arcát, s a tekintetében düh helyett értetlenség csillogott.

– Tegyé! jeget a szádra!

Connor morcosan sarkon fordult, és anélkül, hogy egyetlen szót is szólt volna a barátjához, gyors léptekkel elindult a fogadó felé.

– Majd én hazaviszem a sátrat, Devin – mondta Connor szemtelenségétől halálra váltan Bryan, és megsemmisítő pillantást lövellt a fiú után. – Nem tudom, mi ütött belé.

– Haragszik rám. Tudod, hogy miért? – kérdezte Devin, majd amikor Bryan leszegett fejjel, zsebre dugott kézzel csak állt, felsóhajtott. – Nem akarom, hogy eljátszd a bizalmát, de ha olyasmit tettem, amivel megbántottam, szeretném tudni, hogy kiengesztelhessem.

– Azt hiszem, az én hibám – dünnyögte Bryan, és elmélyülten piszkálgatni kezdett a cipőjével egy földből kiálló követ. – Megemlítettem neki, hogy odavagy az anyukájáért, erre teljesen begőzölt.

Devin megdörzsölte hirtelen elgémberedett nyakát.

– Ezért verekedtetek? – kérdezte, de amikor nem kapott választ, bólintott. – Rendben, kösz a segítséget!

– Devin, mondanom kell valamit – kezdte Bryan szemmel láthatóan bizonytalanul. Nyilvánvaló volt, hogy nem szívesen árulja el legjobb barátja titkait, s úgy érezte, mintha kétfelé kellene szakadnia ahhoz, hogy mindkét félnek segíteni tudjon. – Connor egyszerűen csak fél. Tudod, ő nem rossz, de most attól tart, hogy ha... ha egymásba gabalyodtok Mrs. Dolinnal, a dolgok ugyanolyan szörnyűek lesznek, mint régebben. A fejébe vette azt a hülyeséget, hogy majd te is verni fogod az anyukáját, ahogy az a rohadék... akarom mondani, Joe Dolin tette. Megpróbáltam

neki elmagyarázni, hogy ostobaság ilyesmin rágódni, de szerintem nem nagyon vette, amit mondtam.

– Értem.

– Biztos gyűlölni fog, ha megtudja, hogy kitálaltam neked.

– Azt nem hiszem. Jól tetted, hogy elmondtad, Bryan. Igazi barát vagy.

– Nem vagy rá mérges, amiért visszabeszélt, ugye?

– Nem, szó sincs ilyesmiről, kölyök. Tudod, mit érez irántad Jared?

A gyerek egyszerre érzett büszkeséget és zavart.

– Aha – mormolta fülig pirulva.

– Nos, én is ugyanígy érzek Con és Emma iránt. Csak időt kell nekik adnom, hogy hozzászokjanak ehhez.

Cassie megpróbált nyugodt maradni. Tényleg mindent megtett ennek érdekében, de amikor kinézett az ablakon, és meglátta a fogadó felé tartó Connort, megkönnyebbülten felsóhajtott. Félretette a lisztet, amelyet a palacsintasütéshez vett elő, és az ajtóhoz sietett.

– Idelent vagyok, Connor. Jól érezted... – Egyetlen pillantás elég volt a sebes arcra és a szakadt ruhára, hogy a rémülettől megfagyjon az ereiben a vér. Villámgyorsan kirohant a házból, s érezte, hogy a félelem vasmarokkal szorítja a torkát. – Mi történt veled? Ó, édes kicsikém, ki bántott? Hadd nézzem meg a...!

– Jól vagyok! – csattant fel dühösen Connor, és kirántotta magát az anyja kezéből. Cassie még soha nem látta a fiát ilyen ingerültnek, s a megvető, hűvös pillantás, amelyet lövellt felé, idegen volt számára. – Semmi bajom. Te is mindig ezt mondtad, miután megvert. Elestem, elcsúsztam a fürdőkádban, nekimentem annak az átkozott ajtónak.

– Connor!

– Ha akarod, megmondom az igazat. Verekedtem Bryannel. Megütöttem, és ő visszaütött.

– Édesem, miért tettél így?

A gyerek ismét elhúzódott a felé nyúló kéz elől. – Az az én dolgom. Nem kell mindenről beszámolnom, hiszen neked is vannak előttem titkaid.

Ritka, nagyon ritka alkalom volt, amikor meg kellett fegyelmeznie a fiát.

– Ez igaz, de vigyázz a szádra, ha velem beszélsz!

A gyerek feldagadt ajka megremegett, a tekintetét azonban továbbra is az anyja

arcára szegezte.

– Miért nem mondtad ezt neki is? Miért nem szóltál rá, hogy vigyázzon a szájára, ha veled beszél? Hagytad, hogy azt mondjon, és azt tegyen, amit csak akar.

A meztelen igazság még megrendítőbbnek tűnt a saját fia szájából.

– Connor, ha az apád miatt vagy ilyen...

– Ne nevezd így! Soha többé ne hívd az apámnak! Gyűlölöm, és szégyellem, hogy nem tettél semmit ellene.

Cassie szemét elöntötték a könnyek, s a torkából kétségbeesett nyögés szakadt fel.

– Hagyod, hogy újra megtörténjen – folytatta tovább Connor a dühöngést. – Minden olyan lesz, mint régen.

– Fogalmam sincs, hogy miért vagy ilyen zaklatott, kisfiam. Gyere be, ülünk le és beszéljük meg a dolgot!

– Nincs miről beszélünk. Ha hozzá méggy MacKade seriffhez, elköltözöm itthonról. Nem akarom még egyszer végignézni, ahogy valaki megver. Soha többé nem akarok apát!

Cassie toroka kiszáradt, s csak arra volt képes, hogy kimerülten felsóhajtson.

– Nem fogok hozzámenni, Connor. Igaz, hogy eszembe jutott, de soha nem hoznék meg egy ilyen rendkívül fontos döntést anélkül, hogy ne beszélném meg veled és Emmával. Tudnod kell, hogy soha nem megyek férjhez, ha te nem akarsz. Nem lennék képes ilyesmire...

– De ő azt akarja, hogy a felesége legyél.

– Igen, erre vágyik. Szeret engem, és azt akarja, hogy egy család legyünk. Megérdemelné – tette még hozzá, s ahogy kimondta, rájött, milyen igaza van. Önző dolog volt arra kérni Devint, hogy várjon rá. – Törődik velünk, és azt hittem, neked is fontos, Connor.

– Nem akarok apát. Bármit teszel, nem fogom eltérni, hogy új apa kerüljön a házukba. Minden olyan jól megy, erre elrontod az egészet...

– Nem fogom elrontani – szegte fel az állát Cassie, és visszafojtotta feltörni készülő könnyeit. – Menj fel a szobádba, Connor, és hozd rendbe magad!

– Nem hagyom, hogy...

– Tedd, amit mondtam! – szólt rá az anyja határozott hangon. – Mindegy, mit érzel irántam, az anyád vagyok, és engedelmességgel tartozol nekem. Amíg elkészítem a reggelit, addig mosakodj meg, és vigyázz Emmára!

Ezzel sarkon fordult, és visszament a konyhába.

Erőt vett magán, és valahogy sikerült végigcsinálnia a főzést és a felszolgálást. Mielőtt elmosogatott, váltott néhány szót a vendégekkel, majd felment a gyerekekhez, és kiküldte őket játszani az udvarra. Visszautasította Connort, amikor az színlelt udvariassággal megkérdezte, hogy segíthet-e kitakarítani a vendégszobákat.

Éppen az ágyneműt húzta fel Abigail lakosztályában, amikor hallotta, ahogy nyílik, majd becsukódik a bejárati ajtó.

Tudta, hogy Devin érkezett meg. Biztos volt benne, hogy eljön.

Arról azonban fogalma sem volt, hogy Connor is meghallotta a seriff autójának hangját, s miután megeskette Emmát, hogy síri csendben marad, a hűgával együtt belopakodott az előszobába.

– Segíthetek? – kérdezte Devin.

– Nem – felelte a nő, miközben kisimította a lepedőt és ráhajtotta az ágytakarót. – Kész vagyok.

– Ma reggel találkoztam a farmon Bryan-nel és Connal. Nem haragszol rá, ugye? A gyerekek gyakran civakodnak.

– Nem, emiatt nem haragszom rá.

– Akkor mi a baj?

Cassie mély lélegzetet vett. Reggel óta számtalanszor végiggondolta, hogy mit fog mondani Devinnek. Egyszer már cserbenhagyta a gyermekeit, bármibe kerüljön is, még egyszer nem követi el ezt a hibát.

– Beszélnem kell veled.

– Hallgatlak.

– Connor rendkívül zaklatott, és sértve érzi magát – mondta Cassie, miközben a keze egy pillanatra sem állt meg, csak hajtogatott és simított serényen. – Rájött, vagy valaki megmondta neki, hogy mi ketten...

– Tudom. Mondtam, hogy találkoztam vele ma reggel. Bár én inkább dühösnek láttam.

– Igen, az. Mérgező, zaklatott és rémült – csóválta meg a fejét Cassie, majd egy pillanatra összeszorította az ajkát, nehogy véletlenül megremegjen. – Főleg rémült. Nem engedhetem, hogy így érezzen, főleg azok után nem, amin keresztülment.

– Nem te voltál a hibás.

– Valóban? – vont fel a szemöldökét a nő, és gondosan felrázta, majd megpaskolta a párnákat. – Éveken keresztül nem tettem semmit az erőszak ellen, így

ami történt, az én hibám is. Élete első nyolc éve rémálom volt, amelynek nem volt erőm véget vetni. Azt hittem, megóvtam a legrosszabbtól... Legalábbis ezzel vigasztaltam magam, de nem így volt. Mindenről tudott, és helyettem is szégyelli magát.

– Ez nem igaz, Cassie – lépett oda hozzá Devin, majd megfogta a kezét. – Csak azért mondta, mert dühös rám, és rajtad töltötte ki a haragját. Imád téged.

– Megbántottam, Devin. Jobban, mint hittem. És talán Emmával is ugyanez a helyzet. Igyekeztem megadni nekik mindent, amit csak lehet, s most, hogy a dolgok végre rendbe jöttek, minden megváltozik. Még arra sem maradt idejük, hogy hozzászokjanak mindehhez, és bízzanak azokban, akik szeretik őket. Muszáj a kedvükben járnom, Devin. Többé nem találkozhatunk.

– Tudod, hogy nem ez a megoldás – mondta a férfi rémülten, s a hangjába félelem vegyült. – Beszélek vele.

– Nem akarom – rázta meg a fejét Cassie, és kiszabadította a kezét Devin szorításából. – Nekem kell megbirkóznom ezzel. Be kell bizonyítanom a gyerekeimnek, hogy mindennél fontosabbak számomra, és senki nem töltheti be a helyüket.

– A fenébe, eszemben sincs betölteni a helyüket, egyszerűen csak az életed része akarok lenni. És természetesen az övéké is. Szeretlek, Cassie.

– Tudom. Én is szeretlek. És ez soha nem fog megváltozni, de nem lehetünk együtt. Ne kérd, hogy válasszak köztetek!

– Mit akarsz, mit tegyek? – kérdezte Devin ingerülten. – Sétáljak ki innen és vissza se nézzek? Tizenkét évig vártam rád. Nem számítottam rá, hogy tökéletes lesz a kapcsolatunk, de nem is kell, hogy így legyen. Jól megvagyunk együtt, Cassie. Szeretlek. A világon te vagy számomra a legfontosabb. És persze a gyerekek. Szükségem van rád. Szükségem van mindannyiotokra.

A vallomás Cassie elevenébe vágott.

– Ha a dolgok másképp állnának...

– Együtt változtathatunk rajtuk – ragadta meg Devin a nő vállát. – Sikerülni fog!

– Nem kérhetem, hogy várj rám – suttogta Cassie, és elhúzódott, majd az ablakhoz lépett. – Amikor azt mondtad, szükséged van rám, az sokkal többet jelentett annál, mint amikor először vallottál szerelmet. Csodálatos érzés volt. Csakhogy Connornak is szüksége van rám, s ő még csak kisfiú. Az én kisfiam, aki halálra van rémülve.

Mély lélegzetet vett, hogy nyugodtan befejezhesse a mondandóját.

– Jogod van a házassághoz és a családalapításhoz. Olyan nő kell neked, aki szabad, így teljesítheti, amire vágysz. Én azonban nem vagyok szabad, s talán soha nem is leszek az. Nem adhatom meg neked, amit szeretnél, így semmi értelme együtt maradnunk, Devin.

– Azt várod, hogy lépjek le, mintha mi sem történt volna kettőnk között? Vonuljak vissza, és várjak?

– Nem. Itt az ideje, hogy abba hagyj a várakozást.

– Rajtad kívül nem érdekel senki más. Cassie szíve kétfelé szakadt: az egyik fele a férfihoz húzott, a másik pedig a kisfiához.

– Csak azért, mert nem nyitottad meg a lelked más előtt. Hagytam, hogy rám várj. Azt hiszem, jólesett, hogy bármikor számíthattam rád, s ezért önző módon nem is akartam ezen változtatni. Igazságtalan voltam hozzád. Ezúttal megpróbálok úgy dönteni, hogy mindenki jól járjon.

– Az igazságról beszélsz? Szerinted igazságos dolog félrelökni azok után, amit együtt átéltünk, csak azért, mert egy tízéves fiú úgy kívánja? Mikor veszed már végre a kezébe a dolgok irányítását, Cassie?

Ez volt az első alkalom, hogy a férfi megsebezte, de bátran szembenézett ezzel is.

– Pontosan ezt teszem. Az irányítás nem mindig jelenti azt, hogy kedved szerint cselekedhetsz. Gyakran inkább azzal egyenlő, amit a szeretteid akarnak.

– Átkozott legyek, ha könnyörögni fogok neked – sziszegte most már keserűen, dühösen a férfi. – Átkozott legyek, ha még egyszer megkérlek valamire. Elegendem volt abból, hogy csak állok és várok, miközben összetöröd a szívem. Ez az utolsó alkalom, hogy feltártam előtted az érzéseimet.

– Eszem ágában sincs megbántani, Devin, de nem adhatom meg neked, amire a legjobban vágysz, így gyakorlatilag nem adhatok semmit.

A férfi tekintete ugyanolyan könnyörtelen és kemény volt, akár a szavai.

– Itt az ideje, hogy eldöntsük: mindent vagy semmit. Meghozta az ítéletet, nekem pedig nincs más választásom, mint hogy elfogadjam.

Cassie egy ideig földbe gyökerezett lábbal állt, és Devin távolodó lépteit hallgatta. Odalent hatalmas robajjal becsapódott az ajtó, s abban a pillanatban megértette, mit érzett Abigail, amikor elküldte a férfit, akit szeretett. Az üresség, a minden gondolatára rátelepedő üresség elsöprőbb erejű volt, mint a gyász.

Erőtlenül lerogyott az ágy szélére, a kezébe temette az arcát, és kitört belőle a

zokogás.

Az előszoba sarkában megbúvó Connor erősen szorította a húga kezét.

– Mami sír – suttogta Emma.

– Tudom – mormolta a kisleány. Nem Joe Dolin, még csak nem is MacKade seriff okozta a bánatát, hanem ő maga.

Egyedül ő.

Miközben Cassie sírt, Connor pedig a bűntudattól és a csalódottságtól nehéz szívvel visszalopakodott a földszintre,

Joe Dolin kihasználta a kínálkozó lehetőséget. Sokáig, hihetetlenül sokáig várt a megfelelő alkalomra.

A patak hangos csobogással futott a Burnside-híd alatt, s a környező fákon sűrű lombkorona zöldellt. A felügyelőtiszt éppen magyarázott valamit az egyik elítéltnak, s a figyelmét egy maréknyi réztallér kötötte le, amelyet valaki a földből kapart elő.

Ez a pillanatnyi figyelmetlenség elegendő volt ahhoz, hogy Joe Dolin megszökjön.

Lehajolt, és úgy tett, mintha szemetet gyűjtene, miközben lassan, óvatosan haladt az előre kiválasztott rejtekhely felé. A fák rövidesen eltakarták. Gyors léptekkel elindult, és menet közben levette magáról a narancssárga mellényt, majd a patak mellett burjánzó bokorba dobta.

Egyelőre még nem futott. Megfontolt minden lépést, és gyakran körülnézett, hogy felbecsülje a már megtett távolságot.

Egy idő után futásnak eredt. Úgy vágatott át a sziklákon, a bokrokon és a patakon, akár egy megvadult vadászkopó. Zihálva követte a víz útját, a kanyarokat és a kiszögelléseket, s nem sokkal később már derékig nedves volt. Ettől függetlenül egy pillanatra sem lankadt, kitartóan rohant a célja felé.

Kifulladásra, levegő után kapkodva, indákba és kövekbe fogózkodva kapaszkodott fel a patakparton. Hirtelen azonban megtorpant, és egy pillanatig csak állt, s élvezte a szabadság édes érzését. Úgy döntött, hogy a nap és a patak segítségével jut majd el oda, ahová indult.

Ha Devin eldöntött valamit, olyan nehéz volt eltéríteni a céljától, mint egy hattonás teherautót. Amikor Rafe besétált az irodába, és látta, hogy a fivére az íróasztala mögött ülve, villámló tekintettel, dühödten püföli a billentyűket, azonnal tudta, hogy baj van.

- Azért jöttem, hogy meghívjalak vacsorára – vetette oda könnyedén.
- Felejtsd el!
- Regan holnapra nagy családi vacsorát tervez, ahová természetesen Cassie és a gyerekek is hivatalosak.
- Rengeteg dolgom van, úgyhogy menj a pokolba!
- Még meg sem mondtam, hogy hánykor lesz – figyelmeztette Rafe, miközben Devin háta mögé lopakodott. – Mi a fene ez?
- Pontosan az, aminek látszik.
- Úgy néz ki, mint egy felmondólevél. Mi a fészkes fenéért gépeled a...?
- Húzz a hátam mögül!
- Rafe úgy gondolta, jó szolgálatot tesz azzal, ha kitepi a papírt az írógépből.
- Higgadj le! – szólt rá a fivérére, s mielőtt még Devin talpra ugorhatott volna, a vállára tette a kezét és visszanyomta a székbe. – Nézd, nem bánom, ha bunyózunk egy kicsit, de előtte tisztázzunk egy-két dolgot! Mi a fenéért akarsz lemondani a munkádról?
- Már réges-régen meg kellett volna tennem. Minél előbb eltűnök ebből a városból, annál jobb. Elegem van abból, hogy mindig ugyanazt a munkát végzem és ugyanazokat az arcokat látom magam körül.
- Dev, te szereted a munkádat, és eddig az ismerősökkel sem volt semmi bajod – csóválta meg a fejét Rafe és félredobta a papírt. – Mi történt Cassie-vel?
- Semmi. Hagyj békén!
- Ha jól emlékszem, pontosan te lihegtél folyton a nyakamba, hogy nézzek szembe a Regan iránt táplált érzéseimmel. Most rajtad a sor.
- Nekem nincs szükségem ilyesmire, hiszen éveken át mást sem tettem, minthogy szembesültem az érzéseimmel. Most már inkább azon kell igyekeznem, hogy túltegyem magam rajtuk.
- Kidobott? – kérdezte Rafe, s a válaszképpen kapott ádáz pillantás inkább sajnálattal töltötte el. – Gyerünk, ess nekem! Hagyom magam.
- Szállj le rólam! – sóhajtotta Devin, és kimerülten visszarogyott a székébe.
- Akarsz beszélgetni?
- A könyökömön jön ki a beszéd – morogta, miközben elcsigázva megdörzsölte az arcát. – Belefáradtam a harcba. Connor nem bízik meg bennem, és Cassie sem. Úgy tűnik, igazán egyiküknek sincs rám szüksége. Elegem van abból, hogy folyton

bizonyítanom kell.

– A kölyök rengeteg dolgon ment keresztül, Dev, és Cassie is. Adj nekik még egy kis időt!

– Kifutottam az időből, Rafe. Most már szeretnék valamit kapni viszonzásképpen. Nem tudom tovább elviselni a fájdalmat. Úgy érzem, belepusztulok. Jobb, ha mielőbb eltűnök innen.

Mielőtt még Rafe válaszolhatott volna, megcsörrent a telefon. Devin felkapta a kagylót és ingerülten beleszólt.

– Tessék, seriff-iroda. MacKade beszél. Mikor? – pattant fel hirtelen, és durva káromkodást zúdított a hívóra. – Ez már egy órája volt. Mi a fenéért nem értesítettek korábban? Ne jöjjön nekem ezzel a baromsággal!

Egy percig még hallgatta a telefonálót, majd lecsapta a kagylót.

– Dolin megszökött – közölte kurtán, miközben odasietett a fegyvertartó vitrinhez, majd kinyitotta, és elővett belőle egy puskát. – Újra helyettes vagy.

12.

Joe meghúzódott az anyósa kicsiny farmjával szemben lévő szurdokban. Biztosra vette, hogy nála senki sem fogja keresni. Legalábbis egyelőre nem. Először a barátaihoz mennek majd, végül pedig Cassie-hez. Talán szerencséje lesz, és feltűnik a színen MacKade, vagy befut valamelyik ostoba helyettese.

A drágalátos anyósa azonban nem volt otthon. A felhajtón nem állt autó, és a nappali ablakának függönyeit is összehúzták. A farmház egy zsákút végén állt, s így, tökéletesen megfelelt a terveinek. Körülnézett, majd kétrét görnyedve kisurrant a szurdokból. A ház tulsó vége az erdőre nézett, ezért úgy döntött, hogy ott megy be. A könyökével betörte az ablakot, majd az asszony hálósobája felé indult. Tiszta ruhára volt szüksége, s mivel tudta, hogy az anyósa a szekrényben tartja néhai férje holmiját, mintha valamiféle halotti lepel lenne, egyenesen odament.

A vén szatyor beteges volt. És üldözési mániában szenvedett. Éppen ezért tartott csőre töltött pisztolyt az éjjeliszekrénye fiókjában. Az egyetlen dolog, amire nem számíthatott a házában, az az alkohol volt. Rövidesen azonban annyit ihat, amennyit csak akar.

Magára öltötte a méreténél jóval kisebb ruhákat, majd letelepedett és várt.

Rövidesen motorzúgás, nem sokkal később pedig kulcs csörgése verte fel a csendet. Joe hallotta, ahogy az asszony kinyitja a bejárati ajtó számtalan zárját és elhúzza a reteszeket. Mosolyogva felállt, és átsétált a sötétbe borult nappaliba. Constance egyik kezében zöldségekkel teli papírzacskót, a másikban pedig egy olcsó retikült tartott. Amikor meglátta a behatolót, a szeme tágra nyílt a rémülettől.

– Joe, mit keresel te...?

A férfi azt tette, amit már évek óta szeretett volna. Visszakézből úgy megütötte az asszonyt, hogy az elterült a földön. Először arra gondolt, hogy megöli, de aztán úgy döntött, hogy nem fecsérli rá az idejét, mivel a kedves kis felesége jobban megérdemli a halált. Miközben a gyenge asszony nyöszörögve próbált magához térni, megkötözte a szárítókötéllel, és gondoskodott róla, hogy szorosra húzza a csomót. Áldozata partra vetett halként vergődött a földön, így nyugodtan az asztalra borította a pénztárcája tartalmát.

– Húsz nyomorult dollár – csattant fel csalódottan. – Tudhattam volna – csóválta meg a fejét, de azért zsebre dugta a pénzt, és magához vette a kulcsokat. – Kölcsönveszem az autódat, mert van még egy kis dolgom. Utazgatok egyet a feleségemmel. Te is úgy gondolod, hogy egy asszonynak a férje mellett van a helye, ugye?

Ahogy a nő vadul forgatni kezdte a félelemtől tágra nyílt szemét, kajánul elvigyorodott.

– Igazán kötelességtudó voltál, hogy folyton írogattál nekem a börtönbe. Hálás vagyok érte. Éppen ezért nem intézlek el. Ezzel fejezem ki a megbecsülésemet.

Amikor Constance felnyögött, és a szájára szorított tapasz ellenére megpróbált beszélni, Joe felnevetett.

– Cassie azonban mar más lapra tartozik. Nem tartott ki a férje mellett, ahogy az engedelmes feleséghez illik. Rövidesen elmondom neki, hogy mi a véleményem róla. Alapos leckét kap, arra mérget vehetsz. Akarod tudni, hogy mit fogok tenni a lányoddal, vén banya? Elmondjam, hogy mit eszeltem ki?

Joe élvezettel figyelte az asszony szeméből áradó iszonyatot, így a fűiéhez hajolt, és előadta neki a tervét.

Devin autója csikorgó fékkel állt meg a fogadó előtt. Ahogy az épület mögé sietett, a tekintete végigpásztázta a környező bokrokat és fákat. Felfelé menet egyfolytában imádkozott, s amikor meglátta a tűzhely mellett főzőcskéző Cassie-t, képtelen volt uralkodni magán, odalépett hozzá, és szorosan magához ölelte.

– Devin...

– Elnézést – lépett hátra a férfi, s miközben igyekezett elfojtani az érzéseit, visszaváltozott rendőrré. – Beszélnem kell veled – közölte ellentmondást nem tűrő hangon, s ahogy felnézett, észrevette, hogy a nappaliban tévéző Connor és Emma kíváncsian mered rá. Már éppen szólni akart a fiúnak, hogy vigye a szobájába a hűgát és maradjon ott, amikor rájött, hogy a családnak elsősorban nem apaként, hanem rendőrként van rá szüksége. – Joe több mint egy órája megszökött a parkból, ahol dolgozott.

Cassie lába elgyengült, és ha Devin nem kapja el, ott helyben elájul. A férfi odakísérte a legközelebbi székhez.

– Ül le, és jól figyelj rám! Az embereim átkutatják az ismerősei házáat, és azokat a helyeket, ahol korábban szívesen megfordult. Rövidesen elkapjuk, Cassie. Tudja, hogy hol laksz?

– Fogalmam sincs – motyogta a nő tompán. – Az anyám lehet, hogy... fogalmam sincs.

– Szerintem ne kockáztassunk! Pakold össze, amire szükségetek lehet, aztán átviszlek benneteket a kunyhóba.

– A kunyhóba?

– Igen, ott maradtok Savannah-val. Jared velem jön. Shane is csatlakozik, úgyhogy a farm nem biztonságos. Szedd össze magad, Cassandra! – tette hozzá olyan éles hangon, hogy a nőnek azonnal kitisztult a tekintete.

– Nem mehetek a kunyhóba, Devin. Veszélybe sodornám Savannah-t és a gyerekeket.

– Megbirkóznak vele.

– Én is. Adj egy percet! – sóhajtott fel Cassie, s hirtelen rettentő fáradtnak érezte magát. – Connor és Emma veled mehet. Vidd őket oda, ahol Joe nem talál rájuk.

– Nem, anya! – hallatszott a gyerek vékony hangja, s remegő kezét összekulcsolta a húgáéval. – Egy tapodtat sem mozdulok nélküled. Nem hagylak egyedül.

– Senki nem marad itt. Valamennyien oda mentek, ahová mondom. Hozzátok a holmitokat! – adta ki az utasítást Devin, majd meggondolta magát. – Inkább induljunk most azonnal!

– Savannah nem felelős értem és a gyermekeimért. Én viszont igen.

– Nincs időm a türelmes jótevőt játszani. Nem maradhatok itt, hogy vigyázzak rátok, úgyhogy indulás!

Amikor Devin megfordult, Connor gyomra görcsbe rándult attól, amit látott. A férfi tekintetéből olyan vad düh sugárzott feléjük, amelyet még Joe Dolinéban sem látott soha.

– Menjetek le és szálljatok be az autóba!

– Tudok vigyázni anyára.

– Remélem is, de innen el kell mennünk. Tedd, amit mondtam, Connor!

– Devin, vidd a gyerekeket és...

– A fenébe! – mordult fel a férfi, majd felkapta Cassie-t, és egyszerűen a vállára vetette. – Kifelé! – kiáltott rá Connorra, majd dühösen szitkozódni kezdett, amikor a gyerek arcából kifutott a vér. – A fenébe, kölyök, hát nem érted, hogy inkább meghalnék, mint hogy bántsam? Mielőtt bármelyikőtöket bántanám?

Connor megértette. Olyan nyilvánvalóvá vált számára, hogy sápadt arcát egy pillanat alatt elöntötte a szégyen lángoló pírja.

– De igen, uram. Gyere, Emma!

– Tegyéél le, Devin! – kérte Cassie most már nyugodtabban, de eszébe sem jutott ellenkezni. – Kérlek, tegyéél le, veled tartunk!

A férfi engedelmesen a földre tette, majd egy ideig a vállán nyugtatta mindkét kezét.

– Hagyd végre, hogy gondoskodjak rólad! Legalább ennyit hadd tegyek meg érted! Bízz bennem, Cassie!

– Bízom – felelte a nő, és megfogta Connor kezét. – Bízunk benned.

– Igyekezzünk! – szólt rá a kis csapatra, miközben kinyitotta az ajtót, és körülnézett. – Az utakat lezárták, és a helikopterek is elindultak. Szinte biztos, hogy sötétedés előtt elkapjuk. Hányan vannak a fogadóban?

– Üres. Ma este érkezik egy család, de...

– Majd én elintézem, csak az a lényeg, hogy ne...

Amikor a lövés eldőrdült, olyan váratlanul érte Cassie-t, hogy a lélegzete is elakadt a döbbenettől. Devin úgy zuhant a lába elé, akár egy tehetetlen báb.

– Szia, drágám! – lépett elő Joe vigyorogva egy fa mögül, és kezében a fegyverével elindult felé. – Hazajöttem.

Cassie egyetlen dolgot tehetett, a gyerekeit a háta mögé terelte, és szembenézett egykori férjével.

Azonnal észrevette, hogy megváltozott. Az arca vékonyabb volt, a vonásai pedig keményebbek lettek, akár csak az izmai. Jobb szeme alatt és mellett ráncos, fehér forradás húzódott. A tekintete azonban ugyanolyan volt, mint régen. Kegyetlen.

– Veled megyek, Joe – mondta azonnal, amikor látta, hogy Devin még lélegzik. A halántékán, ahol a golyó eltalálta, hatalmas vérfolt éktelenkedett. Segítségére volt szüksége. Az egyetlen módja, hogy megmentse őt és a gyerekeit, ha feláldozza magát, gondolta elszántan. – Azt teszem, amit csak akarsz, de ne bántsd a kicsikéimet!

– Azt csinállok a nyavalyás kölykeiddel, amihez kedvem szottyán, te ribanc. Te pedig engedelmeskedsz – vicsorogta kéjesen, majd lenézett a földön fekvő Devinre.

– Nézzenek oda, így már nem tűnik olyan kemény legénynek. Jobban is célozhattam volna – nevetett fel harsányan –, de van egy kis gond a szememmel.

Cassie úgy érezte, mintha egy rémálomba cseppent volna. Látta a férfi arcát és a pisztoly sötéten tátongó csövét. Beleborzongott, amikor eszébe jutott, hogy mindez már megtörtént egyszer. Akkor azonban egy fiatal, sebesült katona és egy nő volt a főszereplő, aki túl gyengének és rémültnek bizonyult ahhoz, hogy megmentse a fiút.

– Ne! – sikoltotta, és Devin mozdulatlan testére vetette magát. – Megsérült! – vetette oda, de tisztában volt vele, hogy ezzel semmit nem ér el Joe-nál. Kétségbeesetten kereste a megfelelő szavakat. – Ha megölöd és elfognak, örökre a börtönben maradsz. Tudod, mi történik a rendőrgyilkosokkal? Nem éri meg.

Mondtam, hogy veled tartok.

– Maradj csak ott, ahol vagy, és akkor téged is keresztüllőlek. Vagy még jobb ötletem van... – mosolyodott el újra, és a pisztolyt Connorra szegezte.

– Eszedbe ne jusson bántani a gyerekeimet! – kiáltotta Cassie, s olyan kétségbeesett dühvel vetette magát a férfira, akár egy megszállott. Joe megtántorodott, és majdnem elesett. Amikor ütésre emelte a kezét, a nő még mindig úgy tapadt rá, mint, egy pióca. Connor habozás nélkül az édesanyja segítségére sietett, és kiabálva püfölni kezdte az apját.

Joe lerázta magáról, mint egy haszontalan bogarat.

– Majd megtanítom én neked, hogy mi az illem, te kis patkány – sziszegte, de mielőtt még lesújthatott volna a pisztoly markolatával, a távolban felhangzott a szirénák sivítása. – Később majd gondom lesz rád – rivallt rá Connorra, aki nyögve feltápászkodott a földről.

A karját Cassie nyakára fonta, amitől a nő fuldoklani kezdett, majd a fejéhez szorította a fegyver csövét. Tudta, hogy csak az erdőbe menekülhet.

– Megölöm! – kiáltotta oda a láthatatlan ellenségnek. – Ha utánam jöttök, kinyírom!

A virágokon átgázolva magával vonszolta Cassie-t a rengetegbe, miközben Emma odakucorodott Devin mellé, és a kezét szorongatva szólongatta.

– Ébredj fel, kérlek, ébredj fel!

Connor odasietett hozzá, s abban a pillanatban megjelent a ház előtt Rafe és az egyik helyettes.

– Lelőtte! Lelőtte és elvitte a mamit! Rafe komor arccal hajolt Devin fölé.

– Nem olyan súlyos, mint amilyennek látszik – mondta fellélegezve. Kivett a zsebéből egy kendőt, és felitatta vele a vért. – Mindjárt magához tér – mormolta megkönnyebbülten, ahogy a sebesült mocorogni kezdett. – Connor, menj be és hívd a mentőket! Siess!

– Ne! – nyögött fel Devin, s kinyitotta a szemét, majd ellökte a fivére kezét. – Semmi bajom. Cassie...

– Meglőtték, te idióta! – rivallt rá Rafe, de hiába próbálta visszatartani a férfit.

Amikor Devin felült, egy pillanatra elsötétült előtte a világ, majd lassan, fokozatosan sikerült visszanyernie a látását. A szitkozódás valamelyest segített abban, hogy magához térjen.

– Hová vitte?

– Az erdőbe – válaszolta Connor, miközben rémulten harapdálta a szája szélét. Az erdőbe hurcolta. Bántotta... megpróbáltam megállítani, de...

– Vigyázz a húgodra! – parancsolta Devin. – A rendőrök vegyék körül az erdőt! Figyelmeztess Jaredet, hogy siessen vissza a kunyhóba! Lehet, hogy Dolin oda megy. Te maradj itt a gyerekekkel – szólt oda a helyettesének. – Vidd be őket a házba!

– Veled tartok – jelentette ki Rafe.

– Rendben, jöhetsz – bólintott jéghideg tekintettel Devin, s előhúzta a fegyverét. – De ne felejtse el, hogy Dolin az enyém!

Most, hogy biztonságos távolságba kerültek Devintől és a gyerekektől, Cassie mindent megtett, hogy lelassítsa Joe-t. Elhatározta, hogy soha többé nem lesz tehetetlen áldozat, így amikor csak tehetette, karmolt, harapott és rúgott.

– Elfelejtetted, ki a főnök, ugye? Azt hitted, hogy bezárathatsz a dutyiba és kitörölhetsz az emlékeidből? – kérdezte a férfi dühösen. A fegyvert az övébe dugta, hogy mindkét kezét használhassa Cassie ellen. – Remekül fogunk szórakozni, miközben felidézzük az együtt töltött szép napokat. Utána biztosan jobban fogsz majd emlékezni arra, hogy kinek tartozol engedelmességgel.

– Megtalálnak. Elfognak, és ezúttal örökre börtönbe zárnak.

– Talán igen, talán nem – vigyorodott el Joe. Ahogy a fogát csikorgatva magával vonszolta Cassie-t, botladozva kereste a helyes irányt. Gyűlölte ezt az erdőt, a MacKade-ek erdejét. – Rengeteget töprengtem ezen. Alaposan kiterveltem, hogy mihez kezdünk majd. Először is szerzünk egy autót. Ez most a legfontosabb.

Magában szitkozódva gondolt arra, hogy milyen ostoba volt, amiért a háznál hagyta a már ellopott kocsit.

– Vannak barátaim – mormolta alig hallhatóan. – Rengeteg barátom van, aki a segítségemre siet majd.

– Ugyan már, soha nem állt melléd senki. Devin a nyomodban lesz, Joe, és nem adja fel a keresést.

– Én úgy emlékszem, hogy mozdulatlanul fekszik a földön, és ha jól számolom, rövidesen elvérzik.

– Soha nem adja föl – ismételte meg Cassie. – Amit velem tettél, az semmi ahhoz képest, amit tőle kapsz.

– Összeszúrtétek a levelet, mi? – torpant meg zihálva a férfi, és megragadta a nő haját, majd durván hátrarántotta a fejét. Egy pillanatra mintha hangokat hallott

volna. Hangokat, melyek már jóval előtte kimondták, amit ő akart. – Te szajha! A tulajdonom vagy. Ezt egy pillanatra se felejtsd el! Az enyém vagy, amíg a halál el nem választ.

– Te szerencsétlen, alkoholista zsarnok – csattant fel Cassie dacosan, s olyan erővel lázadt fel a férfi erőszakossága ellen, hogy maga is meglepődött rajta. – Nincs neked semmid, hiszen még önmagadon sem tudsz uralkodni. Egy szárnalmas roncs vagy – hadarta, s amikor Joe újra a hajába markolt, egy izom sem rándult az arcán. – Csak a nálad gyengébbekkel tudsz elbánni. Gyerünk, mi lesz, üss meg! Ez az egyetlen dolog, amihez értesz, te pokolfajzat. Ezúttal azonban készülj fel arra, hogy nem adom meg magam egykönnyen.

A férfi elengedte a haját, s ahogy az ökke lesújtott, Cassie az ösvényre zuhant. A fájdalom azonban különös módon erőt adott neki. Gyűlölettől izzó tekintettel felugrott, és ökölbe szorította a kezét. Amikor Joe előrelépett, felkészülten, sőt várakozással tekintett a harc elé.

– Ha csak egyetlen ujjal is hozzáérsz, szitává lőlek.

Joe lassan megfordult. Devin tőle háromméternyire, kibiztosított fegyverrel állt az ösvény közepén. Mögötte ott volt Rafe MacKade. Ahogy menekülési útvonalat keresve körülkémlt, Shane lépett ki a fák közül, Cassie mögött pedig feltűnt Jared.

– Dobd el a fegyvert, Dolin! Szép nyugodtan vedd elő, és dobd a földre, különben megöllek.

– Igazán bátor vagy, MacKade – húzta el a száját Joe, miközben két ujjal előhúzta a pisztolyát és leguggolt, hogy letegye a földre. – Főleg így, hogy négy puskacsó szegeződik rám és a fivéridek itt állnak körülöttem.

– Rúgd ide!

– Igen, a bátor hős! Persze közelharcban azért nem lennél ilyen nagy legény – vigyorgott gúnyosan, miközben a lábával odalökte a fegyvert Devin elé. – Hallom, te is belekóstoltál a feleségembe.

– Nincs feleséged – vetette oda a férfi, majd megfordult, és átadta a puskáját Rafe-nek. – Lépjetek hátrébb! – szólt rá a többiekre. – Valamennyien – tette még hozzá, és röpke pillantást vetett Cassie-re, akinek az arcán egyre jobban feldagadtak a verés nyomai. A gyűlölet szétáradt a testében. – Menj a kunyhóba, Cassie! Savannah majd visszavisz a gyerekekhez.

– Erre nincs semmi szükség.

– Ó, dehogynem – mosolyodott el a férfi. – Gyere, Joe! Már régóta várok erre a

percre.

– Mi rá a biztosíték, MacKade, hogy nem lő hátba az egyik fivéred, miután péppé vertelek?

– Semmi – válaszolta Devin, s a mosolya vicsorgassa torzult. – Ez az utolsó lehetőség, hogy elintézz, te nyomorult gazember, úgyhogy adj bele mindent!

Joe vad indiánüvöltést hallatott, ahogy ellenfelére vetette magát. Devinnel semmi más nem kellett tennie, minthogy felemelt ököllel Joe felé fordult, s ezzel visszaverte az első támadási kísérletet.

– Nehezebb így, hogy a saját súlycsoportodból kell kiállnod valaki ellen, mi? – kérdezte incselkedve. – Sajnos, egyetlen nő és kisgyerek sincs a közelben, akit elnáspángolhatnál. Gyere, te rohadék! Próbálkozz csak tovább!

Joe szájából csak úgy dőlt a vér, ahogy dühöngő bikaként előrelendült. Az erdő csendjét férfiak nyögése és a csontig hatoló öklök roppanása törte meg. Cassie erőt vett magán, és nem takarta el az arcát. A harc érte folyt. Valamennyi ütés, melyet Devin elszenvedett vagy éppen adott, miatta volt. Ezért döntött úgy, hogy végignézi a csetepatét.

A Joe szökése miatt érzett félelme lassan alábbhagyott, hiszen a férfi pontosan úgy viselkedett, ahogy azt elvárta tőle. Szánalmas roncsként. A mérete és vad támadásai miatt sikerült bevinnie néhány ütet, s a földre dőntenie Devint. Ennek ellenére nem ő volt az, aki irányította a verekedést. A seriff ökle gyorsan, könyörtelenül csapott le, s az arcán tükröződő ádáz összpontosítás láttán Cassie tudta, hogy szinte nem is érez fájdalmat.

Nem fordult el a vér láttán, és nem fogta be a fülét, hogy ne hallja a hörgést. Érezte, hogy ez a vég, s mindenképpen szemtanúja akart lenni, ahogy szertefoszlik a rémálom.

A tajtékzó harag hullámai elborították, s Devin nem látott maga előtt semmi más, csak Joe undorító képét. Valahányszor az ökle egy légkalapács erejével lesújtott, végigfutott rajta a borzongás, és sötét, halálos elégedettséget érzett. A kezén felszakadt a bőr, és cafatokban lógó ingét vér szennyezte be, melynek nagyobb része nem az övé volt. Képtelen volt abbahagyni az ütlegelést.

– Elég legyen! – szólalt meg Jared, majd előrelépett, hogy megállítsa az öccsét, de hálából majdnem ő is kapott egy monoklit a szeme alá. – Hagyd abba! – mondta most már erélyesebben, ennek ellenére mindhármukra szükség volt, hogy lefogják Devint.

– Igazán szívderítő látvány – jegyezte meg Rafe, Joe összezúzott, mozdulatlan testére pillantva. – Így már nem is zavar annyira, hogy nem vehetem ki a részem a bunyóból.

– Ellenállt a letartóztatás során, ugye, Jare? – kérdezte Shane az állát simogatva, s a vállára támasztotta a puskáját.

– Igen, én is így emlékszem. Gyere, Dev, vigyük be ezt a gusztustalan tetemet! Egy sör és egy zsák jégkocka, s meglásd, rövidesen kutya bajod.

A düh azonban nem párologott el nyomtalanul. Devin lesöpörte a válláról a fivére kezét, és ingerülten rámordult.

– Hagyj békén! – sziszegte, majd megfordult, hogy a még mindig sápadtan, a döbbenettől tágra nyílt szemmel álló, zúzóadásoktól eltorzult arcú Cassie-re nézzen.

– Végeztem – mondta halkán. Levette a jelvényét, és a földre dobta. – Vigyétek be, én hazamegyek.

– Devin!

Amikor Cassie utána akart szaladni, Jared a vállára tette a kezét, hogy megállítsa.

– Időre van szüksége – mormolta, miközben gondterhelt arccal nézett a fák között csörtető Devin felé. – Rengeteg sebet kapott.

Cassie megpróbált távol maradni tőle. Először a gyerekeihez sietett, és megvigasztalta őket, majd hagyta, hogy Regan és Savannah ellássa az arcán éktelenkedő zúzóadásokat. Rövid beszélgetést folytatott telefonon az anyjával, hogy megbizonyosodjon róla, az asszonymnak a sérüléseken és a rémületen kívül nem esett komolyabb baja. A történetek után valamiféle különös egyetértés alakult ki kettejük között, amelyben Cassie-nek addig még sohasem volt része.

Hosszas unszolás után végül feladta a harcot, és bevette a nyugtatót, amelytől mély álomba merült, és átaludta az éjszakát. Reggel, amikor felébredt, tudta, hogy az ügy még koránt sincs lezárva, s utoljára szembe kell néznie az őt üldöző démonokkal. Hagyta, hogy Regan elkészítse a reggelit, majd felöltözött, hogy átmenjen a farmra és beszéljen Devinnel. Egyetlen dolgot vitt magával, melyet a nadrágja zsebébe rejtett.

– MacKade seriffhez mégy, ugye? – kérdezte Connor, és belépett a hálósobája ajtaján. A gyerek szeme alatt sötét karikák húzódtak, s az arcán halvány seb látszott. Még mindig rendkívül sápadt volt. Cassie legszívesebben szorosán magához ölelte volna, de a kislány olyan mereven állt előtte, hogy meggondolta magát.

– Igen. Beszélnem kell veled, Connor. Meg kell köszönnöm, amit tett.

– Azt fogja mondani, hogy ez a dolga.

– Igen, ebben biztos vagyok. Ez még nem jelenti azt, hogy nem tartozom neki hálával. Az életét kockáztatta miattunk.

– Először azt hittem, hogy meghalt – mondta Connor elcsukló hangon, majd mély, reszketeg lélegzetet vett és folytatta. – Amikor a földre zuhant, és minden csupa vér lett... arra gondoltam, hogy mindannyian meghalunk.

Cassie megremegett, de amikor megszólalt, igyekezett nyugodtan beszélni.

– Sajnálom, amit tettem, Connor, és azt is, amit nem. Remélem, egy nap majd megbocsátasz nekem.

– Nem a te hibád volt. Nem tehetél róla. Nem kellett volna ilyen gonoszságokat mondanom – suttogta, s legszívesebben lesütötte volna a szemét, de tudta, hogy ilyesmit csak a gyávák tesznek. Mostanra már megtanulta, milyenek a gyávák. – Hibáztam, és nem azt mondtam, amit valójában éreztem. Csak azért vágtam a fejedhez azokat a butaságokat, mert rossz kedvem volt, és meg akartalak bántani.

– Ó, Connor! – mormolta Cassie, és kitérta a karját, hogy a gyerek átölelhessen. – Most már minden jóra fordul. Ígérem, hogy vége ennek a rettenetes rémálomnak.

– Tudom. És nagyon bátor voltál.

A nő elérzékenyülve csókolta meg a gyerek homlokát.

– Akárcsak te.

– Ezúttal igen – sóhajtott Connor. – MacKade seriff megvédett bennünket. Emma és én szeretnénk veled menni. Megbeszéltük a dolgot, és mi is találkozni akarunk a seriffel.

– Talán jobb lenne, ha egyelőre csak én látogatnám meg. Nem érzi... nem érzi magát túl jól. Kissé elkeseredett.

– Beszélnem kell veled. Kérlek...

Hogyan tagadhatta volna meg a gyermekétől, hogy hozzá hasonlóan ő is lezárja, ezt a rémséges fejezetet az életében?

– Rendben, akkor együtt megyünk.

Devin a farmház verandáján ülve látta, ahogy a kis csapat kilép az erdőből. Egy pillanatra eszébe jutott, hogy feláll és bemegy, de aztán meggondolta magát. Kicsinyes és szálnalmas bosszú lenne.

Ahogy közeledtek felé, egyre jobban látszott, hogy mindhárman összetartoznak. Ha másért nem, legalább ezért megérte ez a hajcihó, futott át az agyán. A feje még mindig hasogatott, a keze pedig vigasztalanul sajtolt, de mindez mit sem számított

ahhoz a fájdalomhoz képest, amelyet a lelkén esett seb miatt érzett.

Cassie és a gyerekek határozottan átvágtak a pázsiton. A nő és a fiú arcát horzsolások tarkították, melyek láttán Devint még mindig elöntötte a perzselő düh. Emma hirtelen kiszakította magát az édesanyja szorításából, és odarohant a férfihoz.

– Azért jöttünk, hogy megköszönjük, amiért elvitted azt a gonosz embert – hadarta, és olyan természetességgel kapaszkodott fel Devin ölébe, mintha ott lenne a helye. – Mennyi seb van rajtad! – ámuldozott a kislány, majd ünnepélyes arccal végigpuszilgatta az összes forradást, s végül a fehér kötésre is nyomott egy gyógyító csókot. – Most már jobb?

Devin egy pillanatra megfeledkezett magáról, és a gyerek hajába temette az arcát.

– Igen, sokkal jobb. Kösz – válaszolta, s mielőtt még Cassie megszólalhatott volna, a térdére ültette Emmát. – Ha esetleg nem szóltak volna, Joe-t már átszállították az állami fogházba. Új vádemelés készült ellene szökés, betörés, autólopás, tiltott fegyverviselés és fegyveres támadás miatt, és ehhez jön még az is, hogy ellenszegült a letartóztatás során – simított végig sebes kézfején. – Soha többé nem sétálghat idekint szabadon. Neked és a családnak most már nem kell aggódnotok miatta.

– Jól vagy? – nyögte ki Cassie.

– Remekül. És te?

– Én is – válaszolta, miközben az ujjai hol szorosabban, hol lazábban markolták Connor kezét. – Szeretnék megköszönni, amit...

– Csak a munkámat végeztem.

– Mondtam, hogy ezt fogja felelni – vágott közbe Connor, mire Devin kedvesen bólintott.

– Ebből kiderül, hogy kiszámítható vagyok. Remekül viselkedtél, Cass. Ezt ne felejtsd el! Most pedig mennem kell, még rengeteg dolgom van.

Devin megfogta Emmát, hogy letegye a földre, mire Cassie előrelépett.

– Kérlek, ne tedd!

– Bántott téged – bukott ki a férfiből az elkeseredett kiáltás. – Mindkettőtöket megütötte, és nem tudtam megállítani.

– Az ég szerelmére, hiszen eszméletlenül, vérbe fagyva feküdtél a földön. Fogalmad sem volt róla, hogy mi történik körülötted.

– Az a gonosz ember újra rád akart lőni szólt közbe Emma –, de anya nem hagyta. Rád feküdt, hogy ne bánthasson...

Devin forró vére egy szempillantás alatt jéghidegre hűlt.

– A fenébe, Cassie, elment az eszed?

– Szükséged volt a segítségemre – sóhajtott fel kimerülten a nő. – Nem tehettem mást, Devin. így láttam helyesnek. Most én is azt kérem tőled, hogy tedd azt, amit helyesnek tartasz. Ne hagyj itt mindent! Ne menj el! – könyörgött, miközben elővette a zsebéből a férfi jelvényét.

Devin először a jelvényre meredt, majd Cassie szemébe nézett.

– Fogalmad sincs róla, milyen érzés nap, mint nap látni azt, amire vágysz, amit mindennél jobban szeretnél, de tudod, hogy soha nem lehet a tiéd. Nem akarok többé így élni. Még érted sem vagyok hajlandó meghozni ezt az áldozatot. Nem hagyod, hogy az életed része legyek, és visszautasítottad a házassági ajánlatomat is. Képtelen vagyok elviselni, hogy csak a barátom akarsz lenni, semmi több.

– Én hozzád megyek feleségül – bújt hozzá Emma. – Szeretlek.

Devin szíve darabokban hevert. Magához szorította a kislányt, majd gyengéden letette a földre.

– Nem bírom tovább, Cassie – állt fel a székéből kimerülten. – Menj haza és hagyj békén!

– MacKade seriff – lépett előre Connor bátran, majd megtorpant. – Bocsásson meg, kérem!

– Jogod van azt érezni, amit akarsz – mondta Devin határozottan. – Semmi szükség rá, hogy ezért bocsánatot kérj.

– Uram, szeretnék mondani valamit. Devin fáradtan végigsimított az arcán, majd leengedte a kezét.

– Rendben, hallgatlak.

– Tudom, hogy dühös rám. Igen, biztosan tudom, hogy az – tette még hozzá a férfi szemébe nézve, amikor az tiltakozni akart. – Én is haragudtam, mert azt hittem, hogy csak miattam jár hozzánk, vagyis általában azért jön, hogy velem találkozzon, de aztán rájöttem, hogy a mami a fő ok, amiért meglátogat bennünket. Annak ellenére, hogy a szavát adta nekem, mégis azt képzeltem, hogy ha anya hagyja, a dolgok megváltoznak, és újra minden a régi lesz. Bryan figyelmeztetett, hogy ez nem így van, de nem hittem neki. Valószínűleg azért, mert a lelkem mélyén nem is akartam... Connor itt rövid szünetet tartott, majd mély lélegzetet vett, és folytatta:

– Amikor tegnap eljött, hogy a kunyhóba vigyen bennünket, és a mami nem akart menni, mérges lett. Már előtte is dühös volt, de akkor mindennél jobban

felbosszantottuk. Igaz?

– Igen.

– Kiabált velünk.

– Így van.

– Arra gondoltam, hogy most biztosan megüti anyát. Tudta, hogy erre gondolok, és nem tette meg. Azt mondta, hogy soha nem bántaná őt. Biztosra vettem, hogy komolyan gondolja. Amikor utánament az erdőbe, rájöttem, hogy bármit megtenne, hogy megmentse. Nem azért, mert ez a munkája, hanem mert róla van szó. Vagyis rólunk... Connor összeszedte amúgy is ingatag bátorságát, és felment a lépcsőn, hogy szemtől szemben álljon Devinnel.

– Még akkor sem bántotta, amikor elküldte... amikor kényszerítettem, hogy elküldje.

– Soha nem ártanék neki, Connor. Az életem árán is megvédeném. Ez a nagy helyzet.

– Tudom, uram. Anya sírt aznap – folytatta a fiú a férfi szemébe nézve, és ügyet sem vetett Cassie tiltakozására. – Miután elküldte, sírt, ugyanúgy, ahogy akkor, amikor fájdalmai voltak, és azt hitte, hogy nem hallom. Most azonban én okoztam neki bánatot, s ezért bocsánatot kérek. Azt akarom még mondani, hogy nincs szükségem új apára. Sajnálom, de ez van...

– Rendben – bólintott Devin, de tudta, hogyha a gyerek nem hagyja abba, egy percen belül összeomlik. – Semmi baj.

– Nem akarok új apát – ismételte meg Connor gyorsan –, csak akkor, ha maga lesz az.

Devin a fiú vállára tette a kezét, és határozottan megszorította. Jólesett érezni az erős ujjak érintését, s ez segített abban, hogy elmondja, ami még hátra volt.

– Kérem..., azt szeretném, ha mindig együtt lennénk, mint egy igazi család. Tudom, hogy talán már nem szeret annyira, mint régen, főleg azok után, amit tettem, de megígérem, hogy nem állok az útjába. Ostoba voltam, amiért visszafeleseltem magának és anyának, és megbüntethet, de ne menjen el. Nem kell szeretnie, de jó lenne, ha... Amint eleredtek a gyerek forró könnyei, Devin megragadta, és olyan erővel szorította magához, hogy Connor lélegzete elakadt.

– Túl okos vagy ahhoz, hogy hülyeségeket fecsegy összevissza – mormolta reszketeg hangon. – Még most is szeretlek, és én is arra vágyom, hogy együtt legyünk. Az ilyesmi nem múlik el csak úgy.

– Ne menjen el! – ismételte Connor, és úgy kapaszkodott a férfibá, mintha az élete függne tőle. – Kérem, ne hagyjon el bennünket!

– Eszem ágában sincs. Itt maradok, ahol vagyok, rendben?

– Igen, uram.

– Megkérhetnék, hogy ne hívj egyfolytában uramnak? – nevetett fel Devin, és pusztit nyomott a gyerek nedves szemöldökére, majd a hüvelykujjával gyengéden megtörölte könnyes arcát. Emma közékük furakodott.

– Engem is vegyél fel! – követelte türelmetlenül. – Én is szeretlek.

Devin egyik karjában a kislányt tartotta, a másikkal pedig átölelte a derekát szorító Connort. Bármi történék is, nincs más választása, mint hogy követi, amit a szíve súg.

Cassie könnyes szemmel meredt rá. Egyik kezében még mindig ott szorongatta a jelvényt, s a másikat a szájára tapasztotta. Devin nem úgy képzelte el a lánykérését, hogy két síró gyerek csimpaszkodik belé, de végül úgy döntött, úgysem lesz ennél jobb alkalom.

– Soha senki nem fog úgy szeretni, ahogy én. Soha senki nem fogja nálam jobban szeretni ezeket a gyerekeket. Ígérem, hogy keményen fogok dolgozni, hogy boldoggá tegyem őket. A lényeg, hogy nem tudok nélküled élni... nélkületek élni. Te vagy az életem értelme. Az ég szerelmére, Cassie, mondj végre igent!

A férfinak fogalma sem volt róla, mit jelentenek számára ezek a szavak. Ahogy egyszerűen, kertelés nélkül megkérte a kezét, miközben úgy ölelte magához a gyerekeit, mintha az övéi lennének... De hiszen már amúgy is az övé mindkettő, futott át Cassie agyán. Milyen ostoba volt, hogy erre nem jött rá hamarabb! Milyen ostoba volt, amiért majdnem elkövette ugyanazt a hibát, mint Abigail, és eltaszította magától a szerelmet!

Felment a lépcsőn, és megfogta először Connor, majd Emma kezét.

– Te vagy a világon a legkülönlegesebb ember. Szeretlek. Ha van hibád, az az, hogy túl türelmes vagy, Devin.

– Jelen pillanatban kezdem elveszíteni azt a bizonyos türelmet.

– Akkor ne húzzuk tovább a dolgot, hiszen már eleget vártál!

Egy pillanatra elengedte Connor kezét, és visszatűzte a jelvényt Devin ingére. Lábujjhegyre állt, és a gyermekei előtt megcsókolta a férfit, akit szeretett.

– Szeretnék feleségül menni hozzád, Devin. Rövidesen – tette még hozzá, miközben a hűséges szívhez simult. – Azt hiszem, valamennyien eleget vártunk már

arra, hogy egy család legyünk.

VÉGE